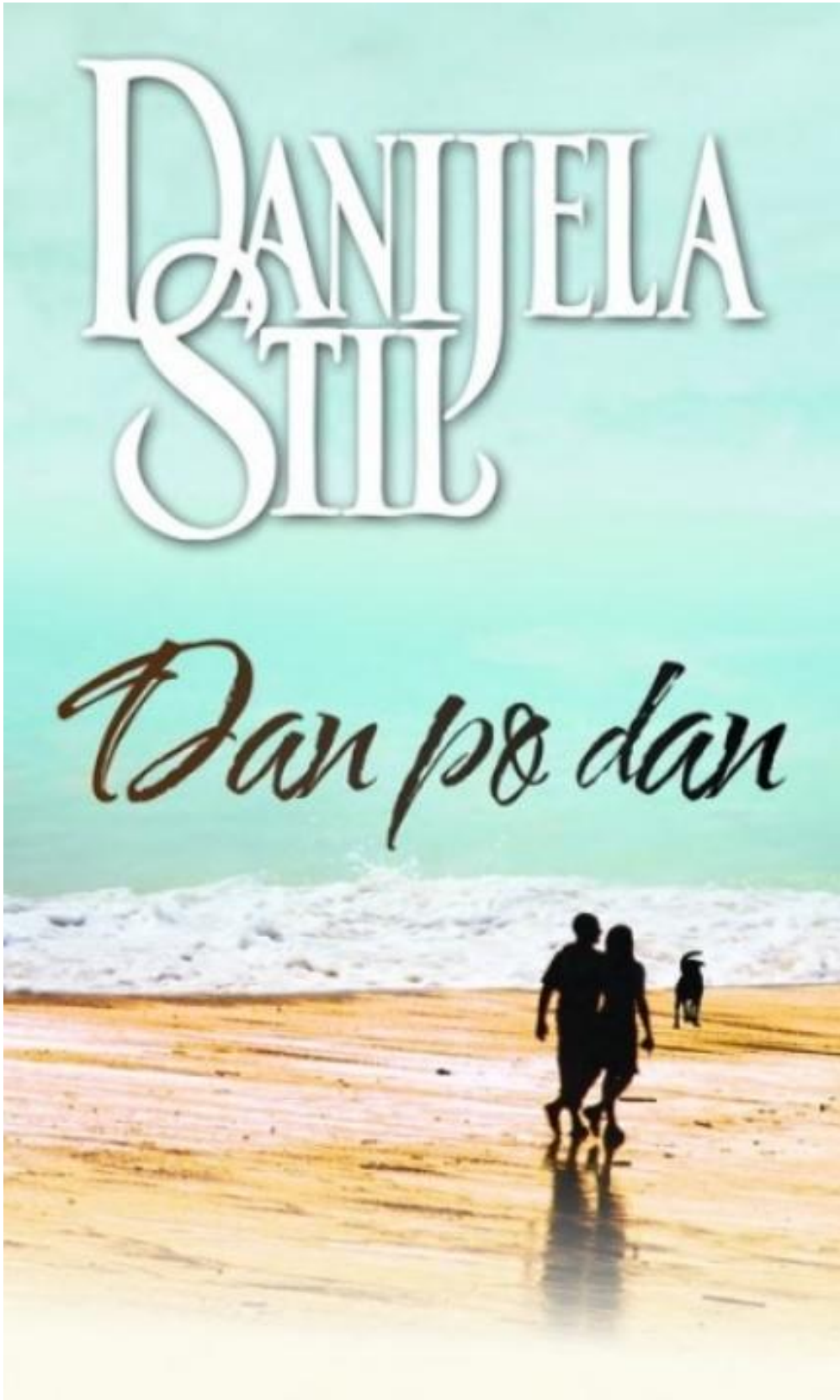


DANIJELA STIL

Dan po dan



Danijela Stil

DAN PO DAN

S engleskog preveo
Srđan Petković

1.

Bio je jednostavno savršen junski dan kad je sunce izašlo iznad grada, a Koko Berington ga je posmatrala s verande u Bolinasu. Sedela je i posmatrala ružičaste i narandžaste zrake koji su presecali nebo, dok je pila vrelo kineski čaj, ispružena na prastaraj, otrcanaj i slomljenaj naslonjači, koju je kupila na dvorišnoj rasprodaji. Drvena statua Kvan Jin, koju je vreme izlizalo, mirno je posmatrala prizor. Kvan Jin je bila boginja saosećanja, i ta statua je bila dragocen poklon. Ispod blagonaklonog pogleda Kvan Jin, lepa smeđokosa devojka je sedela na zlatnoj svetlosti izlazećeg sunca, dok je rano letnje sunce bleskalo bakarne zrake kroz njenu dugačku, talasastu kosu, koja joj je bila skoro do struka. Nosila je staru, flanelsku spavaćicu, s jedva primetnim srcima na njoj i bila je bosa. Kuća u kojoj je živela nalazila se na uzvišici u Bolinasu i gledala na okean i uzanu plažu. Koko je tačno tu htela da bude. Živela je tu četiri godine. Ovaj mali, zaboravljeni, farmerski kraj s plažom, na manje od sat vremena severno od San Franciska, savršeno joj je odgovarao s njenih dvadeset osam godina.

Nazvati njen dom kućom bilo je malo preterano. Bilo je samo malo komotnije od barake, a njena majka i sestra su je zvale straćarom ili, kad su bile raspoloženije, kolibom. Nisu mogle da shvate zašto Koko želi tu da živi – ili kako to uopšte podnosi. Najgori košmari su im se obistinili, čak i kad se radilo njoj. Njena majka je pokušala da je odgovori, uvredi, kritikuje, čak i da je podmiti, da se vrati u ono što su oni nazivali „civilizacijom“, u Los Anđeles. Ništa u životu njene majke, ili u načinu na koji je odrasla, nije bilo „civilizovano“ za Koko. Po njenom mišljenju, sve u vezi s tim je bila prevara. Ljudi, način na koji žive, njihovi ciljevi, kuće u kojima žive i fejs-liftnzi na svakoj ženi koju je poznavala u Los Anđelesu. To joj je bilo veštački. Njen život u Bolinasu je bio jednostavan i realan. Bio je jednostavan i iskren, baš kao i Koko. Mrzela je sve veštačko. Što ne znači da je njena majka bila „veštačka“. Bila je prefinjena i imala je imidž koji je pažljivo održavala. Njena majka je prethodnih trideset godina bila najprodavanija spisateljica ljubavnih romana. Ono što je pisala nije bilo lažno, već jednostavno nije bilo duboko, ali mnoštvo ljudi je pratilo njen rad. Pisala je pod imenom Florens Flauers, što je bio pseudonim od devojačkog prezimena njene majke i uživala je veliki uspeh. Imala je šezdeset dve godine i živela je život iz bajke, udata za Kokoinog oca, Bernanda „Baza“ Beringtona, najvažnijeg književnog i dramskog agenta u Los Anđelesu, do njegove smrti pre četiri godine. Bio je šesnaest godina stariji od njene majke i još uvek se dobro držao kad je umro od iznenadnog šloga. Bio je jedan od najmoćnijih ljudi u poslu, i čuvao je svoju ženu tokom svih trideset šest godina njihovog braka. Ohrabrivao ju je i vodio računa o

njenoj karijeri. Koko se uvek pitala da li bi njena majka uspela kao spisateljica u ranim danima, bez pomoći njenog oca. Njena majka nije nikada sebi postavila to pitanje i ni na trenutak nije posumnjala u vrednost svog rada, ili na svoja raznolika mišljenja o svemu u životu. Nije krila da je Koko razočaranje za nju i nije oklevala da je naziva ponavljačem, hipikom i čudakinjom.

Procena Kokoine podjednako uspešne sestre Džejn bila je otmena, ali ne i ljubaznija: Džejn je Koko zvala „hroničnim neuspehom“. Govorila je svojoj mlađoj sestri da je imala svaku moguću priliku dok je odrastala, svaku šansu da uspe u životu, i do sada je sve to odbacila. Redovno ju je podsećala da nije prekasno da se predomisli, ali dok živi u kolibi u Bolinasu kao propalica s plaže, njen život će biti u haosu.

Koko nije mislila da je njen život u haosu. Izdržavala je sebe, bila je poštena, nikad se nije drogirala, osim povremenog džointa s prijateljima na koledžu, a čak je i to bila retkost, što je bilo sjajno za te godine. Nije bila na teret svojoj porodici, nikad nije bila izbačena, nije bila promiskuitetna, nikada nije ostala u drugom stanju, a nije bila ni u zatvoru. Nije kritikovala život svoje sestre, niti je želela; niti je rekla majci da joj je odeća previše mladalačka za nju, ili da njen poslednji fejs-lifting još uvek izgleda prenategnuto. Koko je samo želela da bude svoja osoba i da vodi svoj život, kako ona hoće. Nikad joj nije prijaio njihov luksuzni život u Bel Eru, mrzela je da je izdvajaju kao dete dvoje poznatih ljudi, a od nedavno kao mlađu sestru takođe poznate ličnosti. Nije htela da živi njihov život, samo svoj. Njene bitke s njima su, zapravo, počele nakon što je diplomirala sa svim počastima na Prinstonu, otišla na pravni fakultet na Stenford godinu dana kasnije, i na kraju odustala u drugoj godini. Od tada je prošlo tri godine.

Obećala je svom ocu da će se okušati u pravu, a on ju je uveravao da postoji mesto za nju u njegovoj agenciji. Rekao je da bi diploma prava pomogla ako želi da bude uspešan agent. Problem je u tome što ona nije htela to da bude, pogotovo ne da radi za svog oca. Nije imala nikakvu želju da zastupa bestseler autore, scenariste, ili razmažene filmske zvezde, što je za njenog oca bila strast, izvor prihoda i jedino što ga je zanimalo u životu. Sva poznata imena u Holivudu prošla su kroz njihovu kuću kad je bila dete. Nije mogla da zamisli da provede ostatak života s njima, kao što je njen otac učinio. Potajno je verovala da ga je ubio sav taj stres skoro pedesetogodišnjeg zastupanja i udovoljavanja pokvarenim, nerazumnim i nenormalno zahtevnim ljudima. To joj je zvučalo kao smrtna kazna.

Premينو je tokom njene prve godine na pravnom fakultetu i izdržala je još godinu dana, a onda odustala. Njena majka je mesecima plakala zbog toga, još uvek ju je prekorevala zbog toga i rekla joj da živi kao beskućnik u kolibi u Bolinasu. Samo jednom ju je videla, i od tada gundā o tome. Koko je odlučila da ostane u području San Franciska nakon što se ispisala sa Stenforda. Severna Kalifornija joj je više

odgovarala. Njena sestra Džejn se preselila tamo nekoliko godina pre nje, ali je često putovala u Los Angeles zbog posla. Njihova majka je još uvek bila uznemirena što su joj se obe ćerke preselile na sever i pobegle iz Los Angelesa, iako je Džejn tamo provodila dosta vremena. Koko je retko išla kući.

Kokoina sestra, Džejn, imala je trideset devet godina. Kad je napunila trideset, postala je jedan od najpoznatijih filmskih producenata u Holivudu. Do sada je imala zapanjujuću karijeru i čak jedanaest hit filmova koji su punili blagajne i obarali sve rekorde. Bila je veoma uspešna, zbog čega je Koko samo izgledala gore. Njena majka je konstantno govorila Koko kako je njihov otac bio ponosan na Džejn, a onda bi ponovo briznula u plač, razmišljajući o protraćenom životu svoje mlađe ćerke. Uvek je koristila suze i njima je dobijala sve što je htela od Kokoinog oca. Baz je temeljno udovoljavao svojoj ženi i obožavao je svoje ćerke. Koko je ponekad verovala da bi mogla da mu objasni svoj izbor i razloge za to, ali zapravo je znala da ne bi mogla. Ne bi ih razumeo ništa bolje od njene majke i bio bi zgranut i razočaran njenim trenutnim životom. Bio je oduševljen kada se upisala na prava na Stenfordu i nadao se da će to značiti kraj njenih prethodnih ekstremno liberalnih ideja. Po njemu je bilo u redu da neko bude ljubazan i zabrinut za planetu i druge ljude, sve dok se ne pretera u tome. U njenim danima na koledžu i pre, Baz je mislio da je tome došao kraj, ali je uveravao njenu majku da će je pravni fakultet dovesti u red. Očigledno nije, čim je odustala.

Otac joj je ostavio više nego dovoljno novca za život, ali Koko ga nije ni pipnula, volela je da troši samo ono što zaradi i često je poklanjala novac za svrhe koje su njoj bile važne, većina je uključivala ekologiju, očuvanje životinjskog sveta na planeti, ili pomoć siromašnoj deci u zemljama Trećeg sveta. Njena sestra, Džejn, nazivala ju je presentimentalnom ženom. Imali su na hiljade nelaskajućih prideva za nju, koji su je svi boleli. Koko je, međutim, spremno priznala da jeste „presentimentalna“, zbog čega je toliko i volela statuu Kvan Jin. Boginja saosećanja je dodirnula njenu dušu. Kokoin integritet je bio besprekoran i srce joj je bilo ogromno i stalno se fokusiralo na ljubaznost prema drugima, što se njoj nije činilo kao loša stvar, niti zločin.

I Džejn je na svoj način uzdrmala porodicu u kasnom tinejdžerskom periodu. Sa sedamnaest je rekla svojim roditeljima da je gej. Koko je tad imala šest godina i nije bila svesna uzrujanosti koju je to napravilo. Džejn je objavila da je gej u poslednjoj godini srednje škole i postala je aktivista za lezbijska prava na Kalifornijskom univerzitetu u Los Angelesu, gde je studirala filmsku umetnost. Njenoj majci je srce bilo slomljeno kada ju je zamolila da je predstavi u društvu a Džejn je odbila. Rekla je da bi radije umrla. Ali, uprkos njenoj drugačijoj seksualnoj orijentaciji i ranoj ratobornosti, u srži je imala iste materijalne ciljeve kao njeni roditelji. Otac joj je oprostio čim je video da je sebi zacrtala da bude slavna. Čim je to dostigla, sve je ponovo bilo dobro. Poslednjih deset godina, Džejn je živela s jednom poznatom

scenaristkinjom, koja je bila nežna osoba i poznata na svoj način. Preselile su se u San Francisko zbog tamošnje velike gej zajednice. Svi na svetu su gledali njihove filmove i obožavali ih. Džejn je bila nominovana za četiri Oskara, ali još uvek nije osvojila nijedan. Njena majka sada nije imala nikakvih problema što Džejn i Elizabet žive zajedno poslednjih deset godina. Koko je bila ta koja ih je sve duboko uznemiravala, zbog koje su se mnogo brinuli i koja ih je nervirala svojim besmislenim odlukama, hipi životom i ravnodušnošću prema stvarima koje su one smatrale važnim, zbog čega je njena majka stalno plakala.

Na kraju su za Kokoine stavove okrivile čoveka s kojim je živela kad se ispisala s prava, a ne svoj uticaj na nju mnogo godina pre toga. Živeo je s njom tokom njene druge i poslednje godine prava, a i on se ispisao s prava pre diplomiranja nekoliko godina ranije. Ijan Vajt je bio sve ono što njeni roditelji nisu želeli za nju. Iako je bio pametan, sposoban i obrazovan, kao što je to Džejn rekla, bio je „neispunjen“ baš kao i ona. Nakon što je napustio školu u Australiji, Ijan je došao u San Francisko i otvorio školu ronjenja i surfovanja. Bio je veseo, ljubazan, duhovit, opušten i divan prema njoj. Bio je kao nebrušen dijamant, nezavisan i radio je šta je hteo, a Koko je znala da je pronašla svoju srodnu dušu čim su se upoznali. Posle dva meseca su počeli da žive zajedno, kada je ona imala dvadeset četiri godine. Umro je dve godine kasnije. Zajedno su proveli najlepše godine u njenom životu i ni zbog čega nije žalila osim što on više nije tu, i to već dve godine. Poginuo je dok je vozio zmaja, kad ga je nalet vetra bacio na stene, pa je pao u smrt. Sve je bilo gotovo u trenutku, a njihovi snovi su otišli s njim. Zajedno su kupili kolibu u Bolinasu, koju joj je ostavio. Njegova ronilačka odela i oprema su još bili u kolibi. Bilo joj je teško godinu dana posle njegove smrti, a njena majka i sestra su bile saosećajne u početku, ali od tada im je ponestalo saosećanja. Što se njih tiče, on je umro, a ona treba da ga preboli, sredi svoj život i odraste. Učinila je to, ali ne na način na koji su one želele. To je za njih bila najveća uvreda.

Koko je znala da treba da zaboravi Ijana i nastavi dalje. Izašla je na nekoliko sastanaka u poslednjih godinu dana, ali niko nije bio ni blizu Ijanu. Nikada nije upoznala čoveka s toliko života u sebi, energije, topline i šarma. Bio je prilično poseban, ali se nadala da će se neko pojaviti jednog dana. Još uvek nije. Čak ni Ijan ne bi želeo da bude sama. Ali, nije se žurila. Koko je bila zadovoljna životom u Bolinasu, svakodnevnim buđenjem i suočavanjem sa svakim danom. Nije gradila karijeru. Nije joj bila potrebna slava da bi dokazala svoju vrednost, kao ostatku njene porodice. Nije htela da živi u velikoj kući u Bel Eru. Nije htela ništa više od onoga što je imala s Ijanom, prelepe dane i sreću, noći pune ljubavi, a za svaku je znala da će je nositi sa sobom. Nije morala da zna kuda će je odvesti sledeći korak, ili s kim. Svaki dan je bio blagoslov, sam po sebi. Njen život s Ijanom bio je apsolutno savršen i tačno ono što je htela, ali u poslednje dve godine od njegove smrti, pomirila se s tim

da će biti sama. Nedostajao joj je, ali je konačno prihvatila da ga više nema. Nije žurila da se uda, dobije decu, ili da upozna drugog muškarca. S dvadeset osam godina, ništa od toga nije bilo hitno, i samo preživljavanje u Bolinasu je bilo više nego dovoljno za nju.

U početku, život tamo je izgledao čudno i njoj i Ijanu. To je bilo mala, smešna zajednica. Lokalni stanari su pre mnogo godina odlučili ne samo da budu neprimetni, nego da praktično nestanu, poput Brigaduna. Nije bilo natpisa da pokažu put ka Bolinasu, ili čak da priznaju da je tamo. Morali ste sami da saznate. To je bila rupa u vremenu kojoj su se smejali i koju su voleli. Šezdesetih godina je bila puna hipika i dece cveća, od kojih su mnogi još uvek bili tu. Samo su sada oronuli, izborani i sedi. Muškarci u pedesetim ili čak šezdesetim godinama, koji su krenuli na plažu s daskama za surfovanje ispod ruku. Od prodavnica, u gradu je postojao butik, u kom su se još uvek prodavale havajske mumu haljine, sve sa psihodeličnim motivima, zatim restoran pun sedih, starih surfera, prodavnica organske hrane i prodavnica za narkomane, u kojoj se prodavala razna oprema i nargile u svim bojama, oblicima i veličinama. Grad je bio smešten na uzvišenju iznad uske plaže i nasip ga je odvajao od velikog Stinson Biča i skupocenih kuća. Bilo je i nekoliko prelepih kuća ušuškanih u Bolinasu, ali su tu uglavnom bile porodice, neuspešni studenti, stariji surferi i ljudi koji su, iz bilo kog razloga, odlučili da pobegnu i nestanu. Na neki svoj način je to bila elitistička zajednica i suprotnost svemu s čim je ona odrasla, i suprotnost uspešnoj porodici koju je Ijan napustio u Sidneju, u Australiji. Na taj način su bili savršen par. Njega sada nema, ali je ona još uvek tu i ne namerava da ode odavde u skorije vreme, a možda čak i nikad, bez obzira šta njena majka i sestra rekle. Terapeut kod koga je išla nakon što je Ijan umro, rekao joj je da je još uvek buntovnik u dvadeset osmoj godini. Možda i jeste, ali što se Koko tiče, to je funkcionisalo. Bila je zadovoljna životom koji je izabrala i mestom u kome je živela. Jedina stvar u koju je bila sigurna bila je da se nikad neće vratiti u Los Anđeles da tamo živi.

Dok se sunce uspinjalo na nebu, a Koko ulazila po još jednu šolju čaja, Ijanova ženka australijskog ovčara, Seli, polako je izlazila iz kuće, pravo iz Kokoinog kreveta. Mahnula je repom i sama krenula u jutarnju šetnju po plaži. Bila je veoma nezavisna i pomagala je Koko u poslu. Ijan joj je rekao da su australijski ovčari sjajni spasilački psi i da im je u instinktu čuvanje krda, ali je Sali radila šta je htela. Bila je vezana za Koko, ali samo donekle, i stalno je imala svoje ideje i planove. Ijan ju je besprekorno izdresirao i odgovala je na glasovne komande.

Odlutala je dok je Koko sebi sipala drugu šolju čaja i pogledala na sat. Tek je prošlo sedam, a morala je da se istušira i krene na posao. Volela je da bude na mostu Golden Gejt pre osam, a na prvoj stanici u pola devet. Uvek je dolazila na vreme i bila je neverovatno odgovorna prema svojim klijentima. Sve što je naučila o

vrednom radu i uspehu, poslužilo je. Vodila je čudan, mali posao, ali je od njega zarađivala iznenađujuće mnogo novca. Njene usluge su bile veoma tražene, i tako već tri godine, otkad joj je Ijan pomogao da započne. Neverovatno se razvio u poslednje dve godine, nakon njegove smrti, iako je Koko vredno ograničavala broj svojih klijenata i nije htela da ga povećava. Volela je da stigne kući do četiri sata svaki dan, što joj je davalo vremena za šetnju sa Sali po plaži, pre sumraka.

Kokoine komšije bile su jedna žena koja se bavila aroma terapijom i jedna koja se bavila akupunkturom, i obe su radile u gradu. Akupunkturistkinja je bila udata za učitelja u lokalnoj školi, a ova druga je živela s vatrogascem iz stanice u Stinson Biču. Svi su bili pristojni, iskreni ljudi koji su vredno radili i pomagali jedni drugima. Njeni susedi su bili neverovatno ljubazni prema njoj kad je Ijan poginuo. Izašla je na nekoliko sastanaka s učiteljevim prijateljem, ali ništa se nije desilo. Na kraju su završili kao prijatelji, što joj prijalo. Naravno, njena porodica ih je sve odbacila kao „hipike“. Njena majka ih je nazivala parazitima, što nisu bili, iako su njoj tako izgledali. Koko je uživala u samostalnosti i većinu vremena je provodila sama.

U pola osam, nakon tuširanja vrelom vodom, Koko je krenula ka svom prastarom kombiju. Ijan joj ga je kupio na placu u Invernesu i služio joj je da se doveze do grada svaki dan. Izubijani, stari kombi je bio tačno ono što joj je bilo potrebno, uprkos stotinama hiljada pređenih kilometara. Lepo je išao, iako je bio ružan kao đavo. Većina farbe je odavno nestala. Ali, još uvek se dobro držao. Ijan je imao motocikl koji su vozili preko brdâ vikendima, kad nisu bili na njegovom brodu. Naučio ju je da roni. Nije vozila motor otkad je on umro. Još uvek je stajao u garaži iza njihove kolibe. Nije mogla da se odvoji od njega, iako je prodala njegov brod, a školu ronjenja je zatvorila pošto nije bilo nikog ko bi je vodio. Koko to nije mogla, a imala je i svoj posao.

Koko je otvorila zadnja vrata kombija i Sali je uzbuđeno uskočila. Trčanje po plaži ju je razbudilo i bila je spremna za posao, kao i Koko. Nasmešila se velikom, prijateljski raspoloženom crno-belom psu. Onima koji nisu prepoznavali rasu, izgledala je kao mešanac, ali bila je rasan australijski ovčar, s ozbiljnim, plavim očima. Koko je zatvorila vrata, sela za volan i krenula, mahnuvši svom komšiji, koji se vraćao sa smene u vatrogasnoj stanici. To je bila usporena zajednica i skoro niko nije zaključavao vrata noću.

Pratila je krivudav put na ivici litice koja gleda na okean dok je išla ka gradu, a centar je svetlucao u daljini na jutarnjem suncu. Dan će biti savršen, što joj je olakšavalo posao. I baš kao što je volela da bude, bila je na mostu pre osam. Stići će na vreme da dočeka prvog klijenta, mada to i nije bilo toliko bitno. Oprostili bi joj i da zakasni, ali skoro nikada nije kasnila. Nije bila čudakinja kakvom ju je smatrala porodica, već je samo celog života različita od njih.

Skrenula je za Pacifik Hajts i pošla južno, uz strmo brdo na Divisadero. Tek se

popela kod Brodveja, kad joj je telefon zazvonio. Bila je to njena sestra, Džejn.

– Gde si? – upitala je Džejn kratko. Uvek je zvučala kao da je hitan slučaj i kao da su joj teroristi upravo napali kuću. Živela je u konstantnom stanju stresa, što je bila priroda njenog posla i savršeno je odgovaralo njenoj ličnosti. Njena devojka, Elizabet, bila je mnogo opuštenija i dosta joj je pomagala. Koko se Liz mnogo sviđala. Liz je imala četrdeset tri godine i bila je podjednako talentovana i bistra kao Džejn, samo se nije mnogo hvalila time. Liz je diplomirala na Harvardu, s masterom iz engleske književnosti. Napisala je mračan ali zanimljiv roman, pre nego što je otišla u Holivud da piše scenarija. Napisala ih je dosta od tada i tokom godina osvojila dva Oskara. Ona i Džejn su se upoznale dok su radile na jednom filmu pre deset godina i od tada su bile zajedno. Njihova veza je bila čvrsta i taj savez im je obema dobro došao. Jedna na drugu su gledale kao na doživotne partnere.

– Na Divisaderu. Zašto pitaš? – pitala je Koko, zvučeći umorno. Mrzela je što je Džejn nikad ne pita kako je, već joj je samo govorila šta joj treba. To je bila priroda njihove veze još otkad je Koko bila devojčica. Bila je Džejnin potrčko čitav život i dosta je pričala sa svojim psihijatrom o tome, dok je još išla kod nje. Bilo je teško to promeniti, iako je pokušavala. Sali je sedela na suvozačkom mestu, pored Koko, i radozvalo posmatrala njeno lice, kao da oseća Kokoinu napetost i da je zanima razlog za to.

– Dobro. Trebaš mi odmah – rekla je Džejn, zvučeći kao da joj je laknulo i da je istovremeno neko pljačka. Koko je znala da uskoro idu u Njujork, na mesto snimanja filma u kome su ona i Liz koproducenti.

– Za šta ti trebam? – Koko je zvučala umorno, dok je pas nagnulo glavu na jednu stranu.

– Zeznuli su me. Žena koja je trebalo da mi čuva kuću je upravo otkazala. A ja moram da krenem za sat vremena. – Očaj se uvukao u njen glas.

– Mislila sam da ideš tek sledeće nedelje – rekla je Koko, sumnjičavim glasom dok je prolazila Brodvej, a njena sestra je živela samo nekoliko blokova odatle, u prelepom kući s pogledom na zaliv. Na mestu koje se zvalo Zlatna obala, gde su bile najlepše kuće. Džejnina je, bez ikakve sumnje, bila najlepša od svih, iako nije bila u Kokoinom stilu, ništa više nego što je koliba u Bolinasu bila u Džejninom. Dve sestre kao da su bile rođene na različitim planetama.

– Imamo štrajk na setu, tonci. Liz je otišla sinoć. Moram da stignem tamo do večeras, za sastanak sa sindikatom, a nemam nikog ko će da čuva Džeka. Majka žene koja mi čuva kuću je umrla i mora da ostane u Sijetlu sa svojim bolesnim ocem. Upravo me je zvala i otkazala, a avion mi poleće za dva sata. – Koko se mrštila dok je slušala. Nije imala želju da shvati ono što joj je sestra rekla. Ovo nije prvi put da se to dešava. Koko je, nekako, uvek bila rezerva za sve što nije polazilo za rukom u

životu njene sestre. Pošto je Džejn verovala da Koko nema život, uvek je očekivala da istupi i da zameni nekoga. Koko nikada nije mogla da kaže svojoj sestri da je obeshrabrivana ceo život. Džejn nije imala problema da bilo kome kaže ne, što je i bio deo njenog uspeha. To je bila reč koju je Koko teško pronalazila u svom rečniku i to je Džejn dobro znala i potpuno koristila, kad god bi joj se ukazala prilika.

– Dolaziću da prošetam Džeka ako hoćeš – rekla je Koko oprezno.

– Znaš da to nije dovoljno – rekla je Džejn nervozno. – Postane depresivan ako niko ne dolazi kući uveče. Zavijaće cele noći i izluđivati komšije. A i treba mi neko da pazi na kuću. – Pas je bio veličine Kokoine kuće u Bolinasu, ali ako bude potrebno, Koko može da ga odvede tamo.

– Hoćeš da ostane sa mnom dok ne nađeš nekog drugog?

– Ne – rekla je Džejn čvrsto. – Moraš da budeš ovde. – *Moraš* je Koko čula po hiljaditi put u svom životu. Ne *da li bi mogla... možeš li... da li bi ti smetalo... molim te, molim te, molim te. Moraš*. Sranje. Ovo je bila još jedna prilika da kaže *ne*. Koko je zaustila to da izgovori ali joj iz usta ništa nije izašlo. Pogledala je Sali, koja je gledala u neverici.

– Ne gledaj me tako – rekla je Koko psu.

– Šta? S kim pričaš? – brzo je pitala Džejn.

– Nebitno. Zašto ne može da bude sa mnom?

– Voli da bude kod kuće, u svom krevetu – rekla je Džejn čvrsto, dok je Koko prevrtala očima. Bila je jedan blok udaljena od kuće svog klijenta i nije htela da kasni, ali nešto joj je govorilo da će se to desiti. Njena sestra kao da je imala neku magnetsku privlačnost nad njom, poput plime, i to je bila sila kojoj Koko nikad nije mogla da se opire.

– I ja volim da budem u svom krevetu – rekla je Koko, pokušavajući da zvuči odlučno, ali nije zavaravala nikog, a najmanje Džejn. Ona i Elizabet će biti pet meseci u Njujorku. – Neću ti čuvati kuću pet meseci – rekla je Koko tvrdoglavo. Snimanje ponekad traje i duže. Na kraju može da bude šest, ili sedam meseci.

– U redu. Naći ću nekog drugog – rekla je Džejn ne odobravajući to, kao da je Koko nevaljalo dete. To je uvek ostavljalo utisak na nju, bez obzira koliko puta podsećala sebe da je odrasla. – Ali, ne mogu to da uradim sat vremena pre nego što pođem. Srediću to iz Njujorka. Pobogu, kao da te pitam da ostaneš u Tenderlojnu¹¹ u narkomanskoj kući. Ima i gorih stvari nego ostati ovde pet ili šest meseci. Možda će ti i biti dobro, a nećeš morati ni da putuješ na posao. – Džejn je vešto prodavala, ali Koko nije htela da kupi. Mrzela je kuću svoje sestre – bila je prelepa, sređena i hladna. Fotografisali su je za svaki časopis o enterijeru, i Koko se tamo uvek osećala neprijatno. Nije imala gde da se ušuška i da joj bude prijatno uveče. Bilo je toliko besprekorno čisto da se Koko uvek plašila da diše, čak i da jede. Nije čuvala kuću

kao njena sestra i Liz. Bile su opsednute urednošću. Koko je volela prijateljski haos i nije joj smetala razumna mera neurednosti u životu. To je izluđivalo Džejn.

– Doći ću na nekoliko dana, najviše nedelju. Ali, moraš da nađeš nekog drugog. Neću da živim u tvojoj kući mesecima – rekla je Koko nepokolebljivo, pokušavajući da postavi granice s njom.

– Shvatam. Uradiću šta budem mogla. Samo mi učini to sad, molim te. Kad možeš da dođeš po ključeve? Hoću da ti ponovo pokažem alarm, dodali smo neke nove stvari i komplikovane su. Neću da aktiviraš alarm. Hranu za Džeka uzimaš u *Psećoj kuhinji*, spremaju mu ih dvaput nedeljno, ponedeljkom i četvrtkom. I ne zaboravi, sad nam je veterinar dr Hadžimoto u Sakramento stritu. Džek treba da se vakciniše sledeće nedelje.

– Dobro je što nemaš decu – rekla je Koko nezainteresovano, dok je okretala kombi. Zakasniće, ali bolje da završi to. Njena sestra bi je izludela da ne pristane. – Nikad ne bi mogla da odeš iz grada. – Njihov mastif im je postao zamena za dete i živeo je bolje od većine ljudi, s posebno pripremljenim obrocima, dreserom, frizerom koji je dolazio u kuću da ga okupa, i dobijao je više pažnje nego što roditelji poklanjaju deci.

Koko se dovezla do kuće svoje sestre, a tu su već bila kola koja su čekala Džejn da je odvezu na aerodrom. Koko je ugasila motor i iskočila, ostavljajući Sali u kolima da zainteresovano posmatra kroz prozor. Lepo će se provesti s Džekom sledećih nekoliko dana. Mastif je bio tri puta veći od nje i verovatno će slomiti sve u kući dok se budu jurili okolo. Možda će im dozvoliti da koriste bazen njene sestre. Jedino što se Koko sviđalo u toj kući bilo je ogromno bioskopsko platno u spavaćoj sobi, gde će moći da gleda filmove. Spavaća soba je bila ogromna i platno je pokrivalo ceo zid.

Koko je pozvonila i Džejn je otvorila vrata s telefonom pritisnutim na uvo. Nekome je pravila pakao zbog sindikata i prekinula je vezu dok je gledala Koko. Dve žene su iznenađujuće ličile. Obe su bile visoke, mršave i prelepe. Obe su bile manekenke kao tinejdžerke. Najprimetnija razlika između njih je što je Džejn imala oštre crte lica, a duga, plava kosa joj je bila zavezana u repić. Kokoina duga, raspuštena, smeđa kosa i malo suptilnije obline činile su je toplijom, a u njenim očima je igrao osmeh. Sve u vezi s Džejn je ukazivalo na stres. Uvek je bila oštra, čak i kao dete, ali oni koji su je dobro poznavali znali su da je, uprkos njenom oštrom jeziku, pristojna i dobronamerna osoba. Ali, bez sumnje je bila nezgodna. Koko je to dobro znala.

Nosila je crne farmerke, crnu majicu i crnu kožnu jaknu, s dijamantskim mindušama. Koko je nosila belu majicu, farmerke koje su naglašavale njene dugačke, graciozne noge, i patike, koje su joj trebale zbog posla, a oko vrata je zavezala izbledeli duks. Koko je izgledala prilično mlade. Džejn je izgledala malo starije zbog ozbiljnijeg stila, ali obe su bile prelepe i neverovatno su ličile na svog poznatog oca.

Njihova majka je bila manja i oblija, iako je bila plavuša, poput Džejn. Kokoina bakarna kosa je nasleđe neke od prošlih generacija, s obzirom na to da je Baz Berington imao crnu kosu.

– Hvala bogu! – rekla je Džejn, dok im je njen ogromni bul mastif pritrčavao i propeo se na zadnje noge da bi stavio šape na Kokoina ramena. Znao je kako će se provesti kad je ona tu, zabranjene mrvice sa stola koje inače ne bi dobio, i spavanje u velikom krevetu u glavnoj spavaćoj sobi, što mu Džejn nikad ne bi dozvolila. Iako je obožavala svog psa, čvrsto je verovala u pravila. Čak je i Džek znao da može da iskoristi Koko i da će ga pustiti da spava u krevetu. Mahao je repom i lizao joj lice, što je bio mnogo prijateljskiji pozdrav nego onaj koji je dobila od Džejn. Liz je bila daleko prijatnija od nje, ali već je bila u Njujorku. A odnos između dve sestre je uvek bio napet. Koliko god joj bile dobre namere i koliko god volela svoju mlađu sestru, Džejn nikada nije birala reči.

Džejn je pružila Koko privesak s ključevima i papir s uputstvom za novi alarm. Ponovila joj je informacije o veterinaru, vakcinisanju i Džekovim posebno pravljenim obrocima, i još oko četrnaest drugih instrukcija, poput mitraljeske vatre na svoju sestru.

– I zovi nas odmah ako Džek ima neki problem – završila je.

Koko je htela da je pita: – Šta ako ja imam neki problem? – ali to Džejn ne bi bilo smešno. – Pokušaćemo da svratimo za vikend ponekad, da se malo odmoriš, ali ne znam kad možemo da pobegnemo, posebno ako budemo imali problema sa sindikatom. – Zvučala je užurbano i iscrpljeno pre nego što je i stigla dotle. Koko je znala da se ona bavi i najsitnijim detaljima i da je sjajna u svom poslu.

– Sačekaj malo – rekla je Koko, osećajući se slabašno – Ja radim ovo samo na nekoliko dana, zar ne? Možda nedelju dana. Ne ostajem ovde sve vreme – ponovila je tako da se razumeju. Htela je da bude sigurna.

– Znam, znam. Čovek bi pomislio da bi bila srećna da ostaneš u pristojnoj kući. – Njena sestra ju je namršteno gledala umesto da joj se duboko zahvali.

– To je *tvoja* pristojna kuća – istakla je Koko. – Bolinas je moj dom – rekla je s tihim dostojanstvom, što je Džejn ignorisala.

– Hajde da ne ulazimo u to – rekla je Džejn s značajnim pogledom, a onda je nevoljno pogledala sestru i nasmešila se. – Hvala ti što si me izvukla, mala. Zaista cenim to. Ti si sjajna mlađa sestra. – Uputila je Koko jedan od onih retkih osmeha odobravanja, zbog kojih je Koko i pokušavala da joj udovolji celog života. Ali, morali ste da uradite šta je Džejn htela da biste dobili te osmehe.

Koko je htela da je pita zašto je tako sjajna mlađa sestra. Zato što nema život? Ali, nije je to pitala i samo je klimnula glavom, mrzeći sebe što je toliko brzo pristala da im čuva kuću. Kao i uvek, Koko se predala bez borbe. Koja je svrha buniti se? Džejn

je ionako uvek dobijala. Uvek će biti starija sestra koju Koko neće moći da pobedi ni u jednoj igri, kojoj neće moći da kaže 'ne' i koja je veća od života, ponekad čak i veća od njihovih roditelja.

– Samo nemoj da me ostaviš ovde doveka – rekla je Koko formalnim glasom.

– Pozvaću te i obavestiti – rekla je Džejn tajnovito, a onda otrčala u susednu sobu da se javi na dve linije koje su odjedanput zvonile, i dok je krenula ka njima, njen mobilni je zvonio. – Hvala ti još jednom – doviknula je preko ramena, dok je Koko uzdahnula, pomazila psa, a zatim krenula nazad prema svom kombiju. Do tada je već dvadeset minuta kasnila kod prvog klijenta.

– Vidimo se kasnije, Džek – rekla je Koko umiljato i zatvorila vrata. Dok je odlazila, Koko je imala tužan osećaj da će je Džejn ostaviti tu mesecima. Previše dobro je poznavala svoju sestru.

Pet minuta kasnije, Koko je bila kod kuće prvog klijenta. Izvadila je kutiju za ključeve koju je držala u prednjoj kaseti kombija, okrenula kombinaciju šifre i izvadila komplet ključeva s nalepnicama na njima, s brojevima. Imala je ključeve kuća svih klijenata. Potpuno su joj verovali da sama dolazi i odlazi. Kuća kod koje se zaustavila je bila velika, zidana kuća, skoro velika kao Džejnina, s uredno potkresanom živom ogradom ispred. Koko je ušla na zadnja vrata, isključila alarm i glasno zviznula. Trenutak kasnije pojavila se velika, srebrnoplava doga i oduševljeno mahala repom kad je ugledala.

– Zdravo, Henri, kako si, dečko? – stavila mu je povodac, ponovo podesila alarm, zaključala vrata i odvela ga do kombija, a Sali je bila zadovoljna što vidi svog prijatelja. Dva psa su se pozdravila lajanjem i prijateljski se gurala na zadnjem sedištu kombija.

Koko se zaustavila kod još četiri kuće u blizini i pokupila iznenađujuće nežnog dobermana, rodezijskog ridžbeka, irskog vučjaka i dalmatinca, sve iz slično bogatih kuća. Njena prva dnevna tura je uvek bila s najvećim psima. Njima je vežba bila najpotrebnija. Zaputila se ka plaži Oušn, gde su ona i psi mogli da trče kilometrima. Ponekad ih je vodila u Golden Gejt park. Kada je to bilo potrebno, Sali ih je vraćala u čopor. Tri godine je šetala pse za bogatu elitu Pacifik Hajtsa i nikada nije imala nesreću ili nezgodu, i nije izgubila nijednog psa. Njena reputacija je bila zlatna u tom poslu i iako je njena porodica mislila da je to bezvezno trošenje njenog obrazovanja i vremena, držalo ju je napolju, volela je pse i veoma je pristojno živela od toga. Nije to želela da radi celog života, ali za sada joj je odgovaralo.

Njen mobilni je zazvonio kad je ostavljala poslednjeg od nekoliko velikih pasa u njegovoj kući. Posle je trebalo da pokupi grupu srednjih pasa, a najmanje pse je uvek šetala pre ručka, zato što ih većina njihovih vlasnika šeta pre nego što pođu na posao. Poslednju turu velikih pasa je prošetala oko sredine popodneva pre nego što se vratila u marinu. Džejn je zvala. Već je bila u avionu i brzo govorila pre nego što joj

kažu da isključi telefon.

– Proverila sam beleške pre nego što sam krenula i Džek treba da se vakciniše za dve nedelje, ne za nedelju dana. – Koko se ponekad pitala kako joj glava ne eksplokira od svih stvari o kojima vodi računa. Nijedan detalj nije bio mali za Džejn, upravljala je svačime i svakim u svom životu, čak i psom.

– Ne brini. Bićemo u redu – uveravala ju je Koko, zvučeći opušteno. Trčanje po plaži ju je smekšalo, kao i pse. – Lepo se provedi u Njujorku.

– Teško, zbog ovog štrajka. – Džejn je zvučala kao žica koja će upravo da pukne. Ali, Koko je znala da će se smiriti, čim ponovo bude s Liz. Njena devojka je uvek smirivala. Bile su savršeni par i dopunjavale su jedna drugu.

– Svejedno, pokušaj da uživaš. Samo ne zaboravi da pronadeš čuvara kuće kad budeš mogla – podsetila ju je Koko ponovo, i mislila je to, brinula Džejn ili ne.

– Znam, znam – rekla je Džejn i uzdahnula. – Hvala ti što si me izvukla. Mnogo mi znači kad znam da su Džek i kuća u dobrim rukama. – Glas joj je zvučao nežnije nego celog jutra. Imale su čudan odnos, ali ipak su bile sestre.

– Hvala – rekla je Koko s usporenim osmehom, pitajući se zašto joj je uvek toliko značilo da dobije odobrenje svoje sestre i zašto je toliko bolelo kada nije. Znala je da će ovih dana morati da se otkači od toga i da će morati da skupi petlju da je odbije. Ali, još uvek nije stigla dotle.

Koko je znala da se, što se tiče Džejn i njihove majke, posao šetača pasa ne računa. U šemi života, i u poređenju s njihovim uspesima kao bestseler pisca i producenta nominovanog za Oskara, Kokoin posao ih je sramotio. U njihovim očima, ona nije ni imala posao. Čak je i Koko bila svesna da je, na Rihterovoj skali uspeha, bila učena da dâ sve od sebe, a kao šetač pasa kao da nije ni pomerala iglu. Ali ipak, odobravali oni to ili ne, to je bio lak, jednostavan i prijatan život. I što se tiče Koko, to je bilo dovoljno za sada.

2.

Bilo je šest sati kad je Koko ponovo krenula prema gradu. Otišla je kući da spakuje dukseve, farmerke, još jedan par patika za trčanje, čisto donje rublje i gomilu omiljenih DVD-ova koje će gledati na ogromnom ekranu svoje sestre. Upravo je prošla kroz naplatnu rampu kad joj je telefon zazvonio. Bila je to Džejn i upravo je stigla u stan koji su ona i Liz iznajmile na šest meseci u Njujorku.

– Je l' sve u redu? – pitala je Džejn, zvučeći zabrinuto.

– Sad idem prema tvojoj kući – umirila ju je Koko. – Džek i ja ćemo da večeramo uz sveće dok Sali gleda svoju omiljenu seriju na TV-u. – Koko nije dozvoljavala sebi da se priseća vremena, pre više od dve godine, kada su Ijan i ona zajedno spremali večeru, uveče šetali plažom, ili vikendom pecali s njegovog broda. Vremena u kom je još imala život i kad nije spremala posebne obroke za psa svoje sestre. Ali, nema smisla razmišljati o tome sada. Ti dani su prošli.

Planirali su da se venčaju tog leta kada je on poginuo i želeli su jednostavnu proslavu na plaži, a nakon toga roštilj za njihove prijatelje. Još nije bila rekla to majci, koja bi se razbesnela zbog toga. Planirali su da na kraju odu u Australiju i tamo otvore školu ronjenja. Ijan je u mlađim godinama bio šampion u surfovanju. Razmišljanje o tome učinilo ju je setnom.

Liz je uzela slušalicu dok je Koko pričala s Džejn i duboko joj zahvalila što će im čuvati kuću i psa. Njen ton i govor su bili mnogo topliji od Džejinog.

– U redu je, rado ću vam pomoći, samo da ne bude predugo. – Koko je htela da i ona to čuje.

– Naći ćemo nekoga, obećavam – rekla je Liz, zvučeći iskreno zahvalna za Kokoinu pomoć. Nikad je nije uzimala zdravo za gotovo, za razliku od Džejn.

– Hvala ti – rekla je Koko zahvalno. – Kako je u Njujorku?

– Biće bolje ako izbegnemo štrajk. Mislim da ćemo postići neki dogovor večeras. – Zvučala je optimistično. U srcu je bila mirotvorac. Od njih dve, Džejn je bila ratnik.

Koko im je pozelela sreću dok se zaustavljala ispred njihove kuće. Ponekad im je zavidela na njihovoj vezi. Slagale su se onako kako bi trebalo da se slažu venčani parovi, a često nisu. Koko je odrasla znajući da je njena starija sestra gej, i bez ikakvog pitanja prihvatila njen izbor, iako je znala da su ponekad drugi iznenađeni. Ono što je smetalo Koko kod Džejn bilo je to što je gazila svakog da bi dobila ono što želi. Izgleda da je samo je Liz mogla da je uljudi, a čak ni ona nije uspevala ponekad. Od malena razmažena od roditelja i naviknuta na dodvoravanje zbog njenih uspeha, Džejn je navikla da dobije sve što poželi. A Koko se uvek osećala kao druga po redu, u njenoj senci. Ništa se u tome nije promenilo. Jedini put kad se osećala drugačije

bilo je kad je živela s Ijanom. Možda zato što je tada nije zanimalo šta njena sestra misli, ili možda zato što ju je njegovo prisustvo štitilo, na neki mističan, nepredvidiv način. Sviđala joj se ideja da se preseli u Australiju s njim. I sada, evo je ovde, boravi u kući svoje sestre i ponovo čuva njenog psa. Šta bi se desilo da je Ijan još uvek živ i da ona ima svoj život? Džejn bi verovatno morala da nađe nekog drugog, umesto da koristi svoju mlađu sestru kao nekakvu Pepeljugu koja će dotrčati i pomoći joj u svakoj krizi. Ali, kako bi izgledalo da ne može da bude tu za nju? Da li bi je to činilo odraslom osobom, ili malom, bezobraznom devojčicom, kako ju je Džejn stalno nazivala kad su bile mlađe, kada Koko nije htela da uradi ono što bi Džejn rekla? To je bilo zanimljivo pitanje, na koje, još uvek, nije pronašla odgovor. Možda zato što nije htela. Bilo je lakše da jednostavno uradi ono što je neko zamoli, pogotovo zato što Ijan više nije tu da je zaštiti.

Koko je nahranila oba psa i uključila televizor. Zavalila se u beli, moherski kauč i stavila noge na beli, lakirani stočić. I tepisi su bili beli, napravljeni od dlake neke retke zverke iz Južne Amerike, prisećala se Koko. Koristili su usluge poznatog arhitekta iz Meksiko Sitija i kuća je bila prelepa, ali napravljena za ljude sa savršeno očešljanom kosom, čistim rukama i novim cipelama. Koko se ponekad osećala kao da će disanjem ostaviti fleku na nečemu, što će njena sestra onda videti. Bio je veliki pritisak živeti tamo i mnogo manje prijatno i udobno nego u Bolinasu, u njenoj „kolibi“.

Na kraju je otišla u kuhinju da pronade nešto za jelo. Pošto su otišle ranije nego što je bilo planirano, ni Elizabet ni Džejn nisu imale vremena da napune frižider za osobu koja im čuva kuću. Unutra je našla samo zelenu salatu, dva limuna i flašu belog vina. U pregradi su bile špagete i maslinovo ulje, pa je Koko sebi spremila običnu pastu i salatu, i sipala čašu vina dok je kuvala. Oba psa su počela nenormalno da laju, stojeći na prozorima, dok je ona mešala salatu, a kad je otišla da vidi šta se dešava, videla je dva rakuna kako šetaju po bašti. Tek posle petnaest minuta rakuni su konačno nestali, pa je pokušala da smiri pse, a do tada je Koko osetila kako nešto gori. Smrdelo je kao da negde u kući gori instalacija i pretrčala ju je celu, na spratu i u prizemlju, pokušavajući da pronade, ali nije videla ništa. Nos ju je konačno odveo natrag u kuhinju, gde je voda u šerpi za pastu isparila, a pasta je bila u gustoj, crnoj kori na dnu šerpe, a ručka šerpe se jednim delom istopila, odakle je i dopirao taj smrad.

– Sranje! – promrmljala je Koko, dok je stavljala šerpu u sudoperu i sipala hladnu vodu po njoj, a negde se oglasio alarm. Dimni alarm je zapištao, i pre nego što je stigla da pozove firmu za alarm, začula je sirene i dva vatrogasna kamiona su bila ispred ulaznih vrata. Objasnila je šta se desilo, pomalo naivno, kad je njen telefon zazvonio a oba psa zalajala na vatrogasce. Kad se javila, bila je to Džejn.

– Šta se dešava? Firma za alarm me je upravo zvala. Je l' neki požar u kući? –

Zvučala je uspaničeno.

– Nije ništa – rekla je Koko, zahvaljujući se vatrogascima dok su ulazili u kamione, posle čega je zatvorila ulazna vrata. Morala je da resetuje alarm i nije bila sigurna da je zapamtila ceo postupak, ali nije htela to da prizna Džejn. – Ništa strašno. Zagorela mi je pasta. U bašti su bila dva rakuna i psi su poludeli. Zaboravila sam da sam kuvala.

– Pobogu, mogla si da spališ celu kuću. – U Njujorku je prošla ponoć, izbegli su štrajk, ali je Džejn zvučala iscrpljeno.

– Uvek mogu da se vratim u Bolinas – predložila je Koko.

– Nema veze. Samo pokušaj da se ne ubiješ, ili da ne zapališ kuću. – Podsetila je Koko kako da resetuje alarm i, minut kasnije, Koko je sedela za pultom u sredini crne, granitne kuhinje i jela salatu. Bila je gladna, umorna i nedostajala joj je njena kuća.

Stavila je činiju u sudoperu, bacila šerpu s istopljenom drškom, isključila svetla i tek kad je stigla u spavaću sobu na spratu dok su je oba psa pratila, primetila je da se jedan list salate zaglavio u đon njene patike. Ležala je na podu spavaće sobe svoje sestre, osećajući se kao slon u staklarskoj radnji, baš kao i svaki put kad je dolazila ovde, neprikladno kao i uvek kad je u svetu svoje sestre. Ovde joj nije bilo mesto. Konačno je ustala, izula patike i bacila se na krevet. Čim je to uradila, oba psa su skočila za njom. Koko se nasmejala kad ih je videla. Njena sestra bi je ubila, ali nije tu da vidi, pa ih je pustila da se ispruže na krevet s njom, kao i uvek.

Stavila je DVD u plejer i legla u krevet s psima i gledala jedan od svojih omiljenih filmova. Kuća je još uvek smrdela na šerpu koju je spržila do neprepoznavanja. Moraće da kupi drugu i sanjareći o Bolinasu i Ijanu, zaspala je na pola filma. Probudila se tek sledećeg jutra i iskočila je iz kreveta da bi se istuširala, obukla i stigla kod prve mušterije. Proletela je pored kuhinje dok je izlazila, odlučila da ne pokušava da napravi čaj, i povelala je oba psa sa sobom. Srećom, sestra je nije zvala.

Nakon što je prošetala uobičajenu turu pasa, u Prezidiju, Golden Gejt parku i Krisi Fildu, vratila se u kuću na Brodveju u četiri sata i utonula u džakuzi. Već je odlučila da ne sprema obrok te večeri i dok je gledala još jedan od svojih omiljenih filmova, naručila je kinesku hranu. Njena majka je zvala iz Los Anđelesa dok je jela ljutu govedinu, a upravo je pojela rolnicu s jajima. Džek je sedeo u ravni kuhinjskog stola i balavio, a Sali je bila odmah do njega.

– Zdravo, mama – rekla je Koko punih usta, kada je videla broj svoje majke na identifikaciji poziva. – Kako si?

– Dobro, i mnogo sam srećnija kad znam da si u pristojnoj kući, a ne u onoj stračari u Bolinasu. Imaš mnogo sreće što ti sestra dopušta da ostaneš tu.

– Moja sestra ima mnogo sreće što hoću da joj čuvam kuću u zadnji čas – odgovorila je Koko pre nego što je uspela da se zaustavi. Džek je zgrabio rolnicu sa

stola, a Koko je privukla tanjir k sebi dok je on rolnicu pojeo u zalogaju. Njena sestra bi je ubila i zbog toga.

– Ne pričaj gluposti – izgrdila ju je majka. – Nemaš šta drugo da radiš i imaš sreće što si tu. Kuća je prelepa. – To nije moglo da se porekne, ali osećala se kao da živi na pozornici. – Trebalo bi da potražiš pristojno mesto u gradu. I pristojan posao i muškarca i da se vratiš na prava. – Koko je sve to čula i ranije. Njena majka i sestra su imale milion mišljenja o njenom životu i nikad nisu oklevale da joj to kažu. One su bile sudije za prave stvari. A Koko otelotvorenje svih loših.

– Pa kako si, mama? Da li je sve u redu? – Uvek je bilo lakše ako natera svoju majku da priča o sebi. To ju je, uostalom, i više zanimalo, i imala je mnogo više da kaže.

– Upravo sam započela novu knjigu – rekla je radosno. – Volim tu temu. Radi se o generalu sa Severa i ženi s Juga tokom Građanskog rata. Zaljube se, odvoje se, ona postane udovica, a njen omiljeni rob joj pomogne da pobegne i odvede je do Severa da ga pronađe. Nije joj ostalo nimalo novca, a general je očajnički traži, a ne može da je pronađe, a ona zauzvrat pronalazi ženu tog roba. Kao dve priče u jednoj, a i zabavno je za pisanje – rekla je veselo, dok se Koko smešila. Ceo život je slušala te priče. Volela je knjige svoje majke i ponosila se njom, iako ju je, kao devojčicu, uvek bilo sramota zbog uspeha svoje majke. Kao detetu bila joj je potrebna samo obična majka koja pravi kolače i vozi obična kola, a ne poznata majka. Ali, prevazišla je to dok je odrastala. Maštala je o majci koja je samo domaćica, a njena majka je bila najdalje moguće od toga. Uvek je pisala i davale intervjuje, kad je Koko bila dete. Kad se Koko rodila, njena majka je bila veoma poznata. Uvek je zavidela ljudima koji nisu imali poznate roditelje.

– Vidim da ti je najnovija knjiga prva na bestseler listi – rekla je Koko ponosno. – Nikad ne razočaraš, zar ne, mama? – Zvučala je skoro tužno kad je to rekla.

– Trudim se, dušo. Više mi se sviđa slatki miris uspeha. – Nasmejala se rekavši to. Cela njena porodica je volela taj miris, ne samo njena majka, već i Džejn, i njihov otac. Koko se često pitala kako bi život izgledao da je odrasla među „normalnim“ ljudima, poput doktora i učitelja, ili s ocem koji prodaje osiguranje. Nije imala mnogo takvih prijatelja dok je odrastala u Los Anđelesu. Roditelji većine njenih prijatelja su bili poznati, ili makar jedan od roditelja. Deca s kojima je išla u školu imala su roditelje koji su bili producenti, režiseri, glumci, direktori studija. Išla je u *Harvard-Vestlejk*, jednu od najboljih škola u Los Anđelesu, i mnogi ljudi s kojima je odrasla takođe su sada bili poznati. Kao da je živela među legendama i teško je držala korak. Većina je bila veoma uspešna, poput njene sestre, iako su neka deca koju je tada poznavala sada mrtva, od droge, poginula u saobraćajnim nesrećama dok su vozili pijani, ili su izvršili samoubistvo. Te stvari su se događale i siromašnim ljudima, ali

su se izgleda češće događale bogatima i slavnima. Živeli su brzo i plaćali visoku cenu za svoje živote. Dok je odrastala, njenim roditeljima nikad nije palo na pamet da će odbiti da uđe u igru i da će se jednostavno povući. To im nije imalo smisla, ali njoj jeste, poprilično.

– Možda sad možeš, dok si u gradu i dok se brineš o Džejninoj kući, da kreneš na neke časove, da se spremiš da se preseliš ovde i da se vratiš na fakultet – predložila je njena majka, pokušavajući da zvuči opušteno, ali Koko je i to već čula, i nije odgovorila.

– Kakve časove, mama? – konačno je pitala Koko, zvučeći napeto. – Klavir? Gitara? Pletenje? Kuvanje? Cvečarstvo? Zadovoljna sam ovim što radim.

– Izgledaš malo glupo ako imaš pedeset godina i šetaš kućice – rekla je tiho njena majka. – Nisi udata, nemaš decu. Ne možeš samo da ispunjavaš vreme do kraja života. Moraš da uradiš nešto što je opipljivo. Na primer, časovi umetnosti. Volela si to. – Bilo je jadno. Zašto jednostavno nisu mogli da je ostave da radi to što radi? I zašto je Ijan morao da... ali, nema smisla ni razmišljati o tome.

– Nemam tvoj talenat, mama. Ili Džejnin. Ne mogu da pišem knjige, niti da pravim filmove. Možda ću jednog dana imati decu. U međuvremenu, pristojno živim od ovoga što radim.

– Ne moraš da „živiš pristojno“. I ne možeš da se osloniš na decu da te ispune. Oni odrastu i odu da žive svoje živote. Treba ti nešto tvoje što će ti pružiti osećaj uspeha. Deca ti samo privremeno oduzmu vreme. A muž može da umre ili da te ostavi. Moraš da budeš nešto, Koko. Bićeš mnogo srećnija kad to shvatiš.

– Srećna sam sada. Zato i živim ovde. Bila bih očajna u onoj gužvi u Los Anđelesu. – Njena majka je uzdahnula dok je slušala. Kao da su šaputale preko Grand kanjona – nijedna nije mogla da čuje onu drugu, niti je želela. Skoro da je bilo smešno to što je Koko kao samo jedan šetač pasa mogla da učini da se njena majka i Džejn osećaju nesigurno. To uopšte nije imalo takav uticaj na Koko. Ponekad joj ih je bilo žao.

Razgovor s majkom ju je deprimirao. Osećala se kao da se nikad nije uklapala, i da nikad neće. Sada se nije toliko brinula zbog toga, ali joj je ponekad ipak smetalo. Razmišljala je o tome kad su završile razgovor i pojela je još jednu rolnicu s jajetom. U Bolinasu je živela na salatama i kupovala je svežu ribu na lokalnoj pijaci. Bila je previše lenja da bi išla u supermarket u San Francisko, a moderna kuhinja njene sestre, koja je izgledala kao unutrašnjost svemirskog broda, zastrašivala ju je. Bilo joj je lakše da naruči hranu. Još uvek je razmišljala o majci kada je otišla na sprat u svoju sobu i pustila film. Džek se srećno popeo pored nje u krevet, ne čekajući poziv, i stavio glavu na jastuk, a Sali se smestila kod njenih nogu, zadovoljno zevnuvši. Kad je film počeo, oba psa su hrkala, a Koko se ušuškala u udoban krevet da bi gledala svoju omiljenu romantičnu komediju, sa svojim omiljenim glumcem i glumicom. Gledala je

taj film šest puta i nikad joj nije dosadio.

Tek kad se film završio, primetila je da joj je neko poslao poruku na telefonu. Bila je to Džejn. Koko je očekivala da ponovo bude nešto u vezi sa psom. Primila je nekoliko poruka od nje u protekla dva dana, s podsetnicima o kući, psu, baštovanu, zaštitnom sistemu i spremačici. Koko je znala da će Džejn, čim bude bila zauzeta filmom, prestati da šalje poruke svakih pet minuta. Ova je bila malo ozbiljnija od prethodnih. Poruka je bila u vezi s njihovom drugaricom koja će doći u kuću na vikend. Koko se na trenutak zapitala da li može da je zamoli da čuva psa da bi ona mogla da ode svojoj kući, ali je imala osećaj da će se Džejn naljutiti ako nasamari njihovog gosta i pobjegne.

Samo je pisalo: „Lesli se krije od svoje psihotične, ubilački nastrojene bivše devojke. Verovatno će svratiti sutra ili u nedelju i ostati nekoliko dana. Zna kako da nađe skriveni ključ i ima šifru od alarma. Hvala ti. Vole te Džejn i Lizi.“ Nije mogla da se seti njihove drugarice koja se zove Lesli i pitala se da li je to neko iz Los Angelesa. Zvučala je egzotičnije nego većina njihovih drugarica, koje su bile inteligentne i kreativne, ali uglavnom prilično staložena grupa žena u srednjem dobu, od kojih je većina bila u dugim vezama poput njihove, i koja nije naklonjena psihotičnim, ubilački nastrojenim partnerima. Pošto je Lesli u begu očigledno imala šifru za alarm i ključ, nije morala da se brine oko toga. Koko je pustila još jedan film i zaspala oko tri ujutru. Sledećeg dana je imala da prošetata samo dva psa i nije morala da se pojavljuje do popodneva, tako da je planirala da spava do kasno.

Kad se probudila sutradan u deset, bio je neverovatno sunčan dan, pogledala je kroz prozor i videla gomilu jedrilica u zalivu koje su se spremale za regatu, i samo je razmišljala o tome koliko bi volela da je sad u Bolinasu. Razmišljala je o tome da se odveze tamo i odvede pse na trčanje, i da proveriti svoju poštu.

Lenjo se protegla, pustila oba psa u baštu i odškrinula vrata da bi mogli da se vrate unutra. Zatim je otišla u kuhinju da napravi sebi doručak. Za dva dana koliko je bila tu, još uvek nije stigla da kupi namirnice. Pokušavala je da se odluči između kineske hrane od prošle noći i nekih zamrznutih vafli koje je pronašla u zamrzivaču, kad je shvatila da je ostavila kinesku hranu napolju. Posude su još uvek stajale u sudoperi. Tako da se odlučila za zamrznute vafle i stavila ih u mikrotalasnu. Pronašla je sirup u frižideru i dok se okretala da ga stavi na sto, videla je Džeka kako, s obe šape, stoji na sudoperi i zadovoljno jede kinesku hranu. Pojeo je veći deo pre nego što ga je primetila, a imala je osećaj da mu ljuta govedina neće prijati. Oterala ga je i on je lanuo na nju, a zatim seo pored kuhinjskog stola da je posmatra dok jede. Sali je sela pored njega, takođe puna nade.

– Znae, vi ste prave svinje – rekla je, obraćajući im se oboma. Njena duga, bakarna kosa padala joj je niz leđa, a na sebi je imala svoju omiljenu flanelsku

spavaćicu sa srcima, i ružičaste vunene čarape, zato što su joj noge uvek bile hladne uveče. Izgledala je kao dete dok je sedela tamo, a oba psa su gledala u vafle dok su nestajale u njenim ustima. – Mmmmm! – zadirivala ih je, smejući im se dok je Džek naginjao glavu s jedne strane na drugu. – Šta? Nije ti bila dovoljna kineska hrana? Pozliće ti – upozorila ga je. Nakon što je završila vafle, otišla je do frižidera da vrati javorov sirup. Malo joj je kapnulo sa strane i razmišljala je da li da obriše flašu, što bi Džejn verovatno uradila, ali Koko je obećala sebi da će to uraditi drugi put. Džejn ne dolazi da je proveri i htela je da se istušira i da prošeta dva psa svojih mušterija. Skoro da je stigla do frižidera s umazanom flašicom javorovog sirupa, kad je taj miris nadvladao Džeka. Divljački je skočio pored Koko i izbio joj flašicu iz ruke. Zavrtila se preko granitnog poda, razbila se i svugde prolila sirup slatkastog mirisa. Pre nego što je mogla da ga zaustavi, Džek je uskočio u to i počeo da guta, okružen slomljenim staklom, a onda je stala da ga odvlači, dok se Sali iznenada vratila svojim pastirskim korenima i počela da kruži oko njih, lajući. Koko je povlačila Džeka za ogrlicu kada se u čarapama okliznula na sirup, a on je oborio. Sedela je na podu u bari sirupa, srećom bez stakla u njoj, dok je Džek manijački lajao na nju. Hteo je sirup, a ona je bila odlučna da ga zadrži da se ne bi isekao na staklo. Njena spavaćica i čarape su do tada bili natopljeni, a sirup joj je čak dospeo u kosu. Smejala se dok su oba psa lajala, a ona je ustala i odvukla mastifa. Kad je to uradila, odjednom je shvatila da je u sobi muškarac, koji ih gleda. U njihovom uzbuđenju oko sirupa, ni psi ga nisu primetili, i lajali su još glasnije dok je on napravio korak unazad, a onda im je Koko oboma rekla da učute. To je bila scena potpunog haosa, a čovek je izgledao preplašen psima i začuđen njome.

– Šta radite ovde? – pitala je Koko ozbiljno dok ga je gledala. Nosio je farmerke, rolku i crnu kožnu jaknu, i nije ličio na provalnika, ali nije imala pojma kako je ušao.

Još uvek je stajala u javorovom sirupu dok ga je gledala, a on je pokušao da se ne smeje tom prizoru i akrobacijama koje je upravo video. Izgledala je kao ukrotitelj lavova, s dugačkom, crvenom kosom, razuzdanom oko glave, spavaćicom i čarapama natopljenim javorovim sirupom, i s velikim psom koji je lajao u njenom naručju, dok je australijski ovčar trčao ukrug oko njih, lajući ludački. Mogao je da oseti miris javorovog sirupa i da ga vidi u njenoj kosi, svetlucavoj kao staklo. Primetio je da je ona veoma lepa devojka i da izgleda kao da ima oko osamnaest godina.

– Jeste li se gađali hranom? – pitao je, a oko mu je zatreperilo. – Žao mi je što sam propustio to. Volim takve stvari. Mislim da bi trebalo da budem gost ovde na nekoliko dana, ili izbeglica. – Podigao je ključ da pokaže da je pošteno ušao na imanje, dok je Koko hvatala vazduh. Sestra joj je rekla da će doći žena. Njega nije ni spomenula. Ili je dozvolila pristup još nekome? A onda je iznenada sve shvatila, britanski izgovor, i dok ga je gledala, skoro da je vrisnula. Nemoguće. Ovo je nemoguće. Sanja. Gledala ga je dve večeri zaredom na ogromnom platnu svoje sestre.

– Oh, sranje... O, bože... to nisi ti... – rekla je. Ali, sada se sve uklopilo. Lesli. Nije žena. Lesli Bakster, svetski poznati britanski scolar i filmska zvezda. Zašto je njena sestra nije upozorila? Iznenada je pocrvenela, a njegove oči su se smejale kad se nasmešio, baš kao i na filmu. Gledala je njegove filmove hiljadu puta, a sada je ovde.

– Plašim se da jesam – rekao je, izvinjavajući se, a onda bacio pogled na kaos oko nje. – Pretpostavljam da bi trebalo da uradimo nešto oko ovoga. – Klimnula je glavom, nema na trenutak, a onda ga je ponovo pogledala.

– Da li bi mogao da izvedeš pse napolje... – pitala je, pokazujući prstom na otvorena vrata ka bašti – a da ja ovo počistim?

– Rado – rekao je, oklevajući – ali se, zapravo, plašim pasa. Ako ti možeš to da uradiš, ja ću negde naći huver i počistiti ovo. – Nasmejala se na to što je rekao, i predlogu i upotrebljenoj reči. I Ijan je njihov usisivač zvao huver. Lesli Bakster je Britanac, i nikakav usisivač neće usisati javorov sirup.

– Nema veze – rekla mu je i naredila psima da je prate, što su oni veoma nevoljno i učinili, dok ih je on izbegavao. Trenutak kasnije, Koko se vratila, bez pasa. Pokupila je čašu ubrusima i skinula čarape da se ne bi opet okliznula. Bilo je čudo da se niko od njih nije povredio na slomljeno staklo. Zatim je natopila gnjecav kaos prestižnom, besprekorno belom i naizgled novom kuhinjskom krpom svoje sestre, dok joj je on pomagao. Malo je isflekao svoje lepe, braon cipele od prevrnute kože, a ona je cela bila isflekana, dok se smešio i trudio da se ne smeje.

– Pretpostavljam da im ti čuvaš kuću – rekao je, započinjući razgovor, dok su naporno radili da očiste sve to, a gomila lepljivih krpa je rasla. – Jesi li ti Džejnina i Lizina drugarica? – Pričao je s Džejn i ona mu nije spomenula da će neko biti u kući, ali očito nije ni lopov. Možda je Zlatokosa. Ili nezvana gošća koja je provela večer u svojoj smešnoj pidžami sa srcima, i koja je odlučila da obilno doručkuje pre nego što opustoši celo mesto.

– Čuvam joj psa – objasnila je Koko, još više prljajući kosu lepljivim stvarčicama, dok je on pokušavao da joj pomogne da izvuče to iz kose. Morao je da primeti koliko je lepa, dok se mučio da zadrži ozbiljan izraz lica. Do tada je prastara, izlizana pidžama bila prilepljena za nju, i izgledala je veoma privlačno. – Poslala mi je poruku da će doći njihova drugarica Lesli. Nije rekla da si to ti, pa sam pomislila sam da jedna od njihovih gej drugarica beži od bivše devojke koja hoće da je ubije. – Tada ga je pogledala posramljeno, zato što je rekla više nego što treba i tada je primetila gadnu modricu na jednom obrazu. – Izvini... nije trebalo to da kažem... očekivala sam da si žena.

– Ja tebe uopšte nisam očekivao – priznao je, a tada je već i on imao malo sirupa u kosi. Imao je tamnosmeđu, skoro crnu kosu, i svetloplave oči. Već je bio primetio da

su njene zelene. – Pa, skoro da si bila u pravu. Bežim od bivše devojke koja hoće da me ubije, samo što nisam jedna od njihovih gej prijateljica. – Ponovo je izgledao postišeno. Zatim ju je radoznavo pogledao i reći su mu izletele iz usta pre nego što je mogao da se zaustavi. – Jesi li ti?

– Da li ja bežim od bivše ljubavnice koja hoće da me ubije? Ne, rekla sam ti, čuvam im psa. Oh... – Shvatila je na šta je mislio. – Ne, nisam jedna od njihovih drugarica lezbijki. Ja sam Džejnina sestra. – Čim je to rekla, mogao je da primeti sličnost, ali su njihovi stilovi bili toliko različiti da mu nije isprva palo na pamet, i toliko se iznenadio što je vidi, pogotovo kako se kliza u bari javorovog sirupa u smešnoj, staroj pidžami, s dva poludela psa. Bio je iznenađen njom, kao što se i uplašio pasa. Ovo je bilo drugačije od onoga što je mislio kad mu je Džejn rekla da može da koristi njihovu praznu kuću. Po njegovoj definiciji, ovo nikako nije prazno. Štaviše, bilo je sve osim toga.

– Kako ti se toliko posrećilo pa im čuvaš psa? – Zanimala ga je, a do tada su počistili većinu haosa, iako su im se sada noge lepile za pod poput superlepka.

– Ja sam crna ovca porodice – rekla je sa stidljivim osmehom, a on se nasmejao. Izgledala je veoma mlado i veoma lepo i pokušavao je da ne gleda kako se pidžama slepila za nju.

– I šta radi crna ovca? Previše pije? Povremeno se drogira? Ima loše momke? Odustaje od škole? – Izgledala je kao da je srednjoškolka, ali je bio siguran da nije.

– Još gore. Odustala sam od prava, što se smatra velikim prekršajem, i sada sam profesionalni šetač pasa. Živim na plaži. Za mene misle da sam hipik, čudakinja i da sam neuspešna. – Rekla je to s osmehom, uprkos njegovoj duhovitoj proceni nje, i odjednom nije izgledalo tako užasno reći mu to. Zvučalo je smešno.

– To mi ne zvuči toliko loše. Pravna škola zvuči veoma smorno. Deo sa šetanjem pasa zvuči prilično zastrašujuće, i veoma hlabro. I ja sam bio crna ovca. Prekinuo sam studiranje da bih otišao u školu glume, a moj otac nije bio preterano srećan zbog toga, ali očigledno sada više zarađujem nego što bi zarađivao kao bankar, pa mi je oprostio. Samo moraš malo da sačekaš, preći će preko toga. Možda bi trebalo da im pripretiš da ćeš napisati knjigu o njima i otkriti sve njihove tajne. Ili da ćeš prodati njihove kompromitujuće fotografije. Uцена može da bude korisna stvar. I ne vidim šta nije u redu sa životom na plaži. Ljudi plaćaju čitava bogatstva za kuće u Malibuu, i veoma su poštovani, čak im i zavide. Ne zvučiš mi kao ubedljiva crna ovca.

– Njima zvučim – uverila ga je.

– Ne mogu u tome da vidim da li si hipik. – Pokazao je na njenu pidžamu, i po prvi put je shvatila kako se lepi za nju i koliko otkriva njene obline. – Možda bi bilo bolje da skinješ to i presvučeš se u odeću za šetanja pasa – diskretno je predložio. – Ja ću da pronađem krpu i da pokušam da skinem ovo s poda. – Počeo je da otvara ormare i pronašao je jednu krpu, kad se ona okrenula k njemu i nasmešila. Imao je dobar

smisao za humor i izgledao je skoro stidljivo dok ju je gledao. Nije se ponašao kao filmske zvezde koje je ona poznavala.

– Hoćeš nešto da pojedješ? – ljubazno je pitala, a on se nasmejao.

– Pretpostavljam ništa sa sirupom. Izgleda da ti ga je upravo nestalo. Šta si pravila, kad smo kod toga? – pitao je radoznalo.

– Vafle – rekla je s praga.

– Žao mi je što sam ih propustio.

– Ima pola glavice salate u frižideru – ponudila je, a on se opet nasmejao.

– Mislim da ću sačekati. Uzeću neku hranu kasnije. Kupiću ti još sirupa.

– Hvala ti – rekla je dok je sipao vodu u kofu, a onda se popela uz stepenice, ostavljajući lepljive otiske sve do spavaće sobe. Vratila se nekoliko minuta kasnije, u farmerkama, majici i patikama. Kosa joj je još uvek bila mokra od tuširanja, a on je sebi bio napravio kafu i ponudio joj šolju, što je ona odbila. – Pijem samo čaj – objasnila je.

– Nisam mogao da ga pronađem – rekao je, izgledajući umorno kad je seo za kuhinjski sto. Izgledao je kao da mu je prethodnih nekoliko dana bilo neprijatno, a modrica na njegovom obrazu je izgledala sveže.

– Nema ničega. Kupiću nešto kad se budem vraćala kući. Moram na posao, ali subotom imam samo dva psa za šetanje.

Izgledao je fascinirano, kao da mu je rekla da pripitomljava zmije. – Da li su te nekad ujeli? – pitao je sa strahopoštovanjem.

– Samo jednom za tri godine, ujela me jedna luda čivava. Veliki psi su uvek slatki.

– Kako se zoveš? Pošto nas tvoja sestra nije upoznala. Ti znaš kako se ja zovem, ali ja ne znam kako se ti zoveš.

– Moja majka nam je dala imena po njene dve omiljene spisateljice. Džejn je dobila ime po Džejn Ostin. Ja se zovem Kolet, ali niko me ne zove tako. Ja sam Koko.

– Ispružila je ruku a on se rukovao, zapanjeno. Bila je očaravajuća devojka.

– Kolet bi ti, zapravo, pristajalo – rekao je, zamišljeno.

– Obožavam tvoje filmove – rekla je tiho, osećajući se glupo zbog toga. Upoznala je na stotine poznatih ljudi u svom životu, mnogi od njih su bili glumci i važne zvezde, ali dok je sedela naspram njega u kuhinji svoje sestre, osetila se čudno i stidljivo, posebno zbog toga što toliko često gleda njegove filmove i što ih toliko voli. Bio je njen omiljeni glumac i godinama je bila zaljubljena u njega. Bilo bi joj mnogo glupo da mu je to priznala. A sada oboje žive u kući njene sestre. To nije ista stvar. Sada mora da ga tretira kao pravu osobu, umesto da ga gleda na ekranu.

– Hvala ti što kažeš to za moje filmove – rekao je ljubazno. – Neki su užasni, a neki su dobri. Nikad ih ne gledam. Previše me je sramota. Uvek mrzim kako izgledam i mislim da često zvučim smešno.

– To je odlika sjajnih glumaca – rekla je ubedljivo. – Moj otac je to govorio. Oni koji misle da su sjajni, nikada nisu. Ni ser Lorens Olivije nije voleo svoje nastupe.

– To je ohrabrujuće – rekao je Leslie, stidljivo je gledajući dok je pio kafu. Besane noći koje je proveo, zahvaljujući svojoj bivšoj, sada su ga sustizale i umirao je za krevetom i snom, ali nije hteo da bude nepristojan prema njoj. – Jesi li ga poznavala?

– Bio je prijatelj mog oca. – Znao je ko je njen otac i ko je njena majka, pošto je poznavao Džejn. Mogao je da shvati zašto su uznemireni što je ona šetač pasa i što živi na plaži, ali takođe je mogao da vidi zašto bi i ona to htela. Nije bilo lako takmičiti se s njima, a sviđala mu se Džejn, ali je ona moćna žena. Ova devojka s bakarnom kosom i zelenim očima je izgledala kao potpuno drugačija sorta. Imala je nežniju dušu. To je mogao da vidi i oseti u njoj.

Primitila je da je umoran i ponudila se da mu pokaže njegovu sobu. Izgledao je zahvalno kad je to rekla i ispratila ga je na sprat do gostinjske sobe, koja je bila odmah do glavne spavaće. Znala je da Liz tamo povremeno spava kad radi na scenarijima do kasno. To je bila velika, prelepa soba sa spektakularnim pogledom na zaliv, ali Leslie je mogao da vidi samo krevet, koji ga je prizivao. Hteo je da se istušira i da spava narednih hiljadu godina, i to joj je i rekao.

– Kupiću neke namirnice, ako ogladniš kad ustaneš – rekla je ljubazno.

– Hvala ti. Samo ću se istuširati i idem u krevet. Vidimo se kasnije, onda – rekao je dok mu je mahala silazeći niza stepenice. Pustila je pse u kuću kad je polazila, istrčala na ulazna vrata i ušla u svoj prastari kombi. Odvezla se trenutak kasnije, dok ju je on posmatrao sa svog prozora i smeškao se. Kakva divna, duhovita i neiskvarena devojka. I kakav je dašak svežeg vazduha upoznati nekog poput nje, nakon košmara kroz koji je upravo bio prošao.

3.

Koko je pokupila pudlu i pekinezera koje je uvek šetala nedeljom. Nakon toga je otišla do *Sejfeja* i pokupovala sve što može da im zatreba. Mogla je da živi na salati i naručenim obrocima, i tako je živela dve godine, ali pošto muškarac živi u kući njene sestre, osetila je neku obavezu da kupi nešto konkretnije. Mislila je i da bi Džejn to očekivala od nje. Do sada je Lesli Bakster izgledao kao veoma pristojna osoba. Još uvek nije mogla da zaboravi na to da će biti u kući s njom, i poželeva je da je njena sestra upozorila ko dolazi, otkrivajući nešto više o anonimnoj osobi „Lesli“ koja beži od psihotične bivše devojke. Ko bi rekao da će to biti on? Makar će to oživeti kuću na nekoliko dana koliko bude tu, iako zbog njegove fobije od pasa neće moći da ostavi Džeka s njim i da ode kući na vikend, čemu se nadala.

Bilo je tri sata kad se vratila s namirnicama, najnovijim izdanjem nedeljnika i nekim časopisima za njega. Odjednom je osetila obavezu da bude hostesa a ne samo čuvar kuće, iako je malo grubo počela s javorovim sirupom i slomljenim staklom. Bila je impresionirana što je ispaao tako dobar i čak joj pomogao da počisti.

Kuća je bila čudno tiha kad je ušla. Pretpostavila je da još uvek spava i da su se psi verovatno negde zavukli da bi radili to isto. Tiho je raspakovala namirnice u kuhinji i zanemela kad je ušao. Nosio je čistu belu majicu i farmerke, sa svojim elegantnim, engleskim braon cipelama od prevrnutе kože. Ijan je imao samo sandale i patike. Od cipela mu nije trebalo ništa osim cipela za pešačenje. Sve što je hteo da radi je bilo vezano za prirodu i delila je to s njim. Njena majka je, dok je Koko odrastala, nosila samo štikle. I kao da su se povećavale svake godine.

– Već si budan? – pitala je dok je završavala rasklanjanje namirnica, i okrenula se prema njemu s osmehom.

– Nisam ni spavao – rekao je potišteno, a ona je izgledala iznenađeno.

– Kako to?

– Neko me je prestigao do kreveta. – Pozvao ju je da pođe na sprat s njim, pa ga je pratila do njegove sobe, blago zabrinuta. Možda je Džejn pozvala još nekog a da im nije rekla i oni su zauzeli njegovu sobu. Ali nasmejala se čim je stala na prag gostinjske sobe. Džek se ispružio na krevet dok se Lesli tuširao. Stavio je glavu na jastuk i, potpuno opružen preko kreveta, glasno hrkao. Sali nije bilo nigde, ali Džek se sasvim raskomotio. – Nisam hteo da se raspravljam s njim. Proverio sam tvoju sobu, iz radoznalosti, i drugi pas je tamo spavao.

– Ona je moja – objasnila je Koko s osmehom. – Ovo je gospodar imanja, ovo je njegova kuća. Zove se Džek, iako mu moja sestra ne dozvoljava da spava na krevetu. To radi samo kad sam ja ovde. Zna on. – Brzo je došla do kreveta, potapšala velikog

psa da ga probudi i svukla ga s kreveta. Izgledao je veoma nesrećno što ga je neko tako neprijatno probudio i krenuo je ka glavnoj spavaćoj sobi da se pridruži Sali. – Izvini. – Koko je gledala Leslija. – Sigurno si mrtav umoran.

– Malo sam odremao na kauču. Ali, moram da priznam, pravi krevet bi bio bolji. Sinoć sam spavao u kolima. A večer pre toga sam se skrivao kod prijatelja. Los Angeles je trenutno premali za oboje. Ona je luda – dodao je, instinktivno dodirujući obraz. – Prilično je poznata i ima jak udarac. Sama izvodi kaskaderske scene u akcionim filmovima. – Koko je iz tabloida znala s kim je bio u vezi, ali mu se divila što nije rekao njeno ime. Delovao je prilično ljubazno. – Iznajmio sam svoju kuću pre šest meseci, na godinu dana. Živeo sam s njom. Moraću da nađem neki stan, čim se malo sredim. U životu nisam bio umešan u nešto tako ludo. – Naivno joj se nasmešio. – Prvi put da me je udarila žena. Onda me je skoro ubila fenom, gađala me je njime. Kad mi je zapretila pištoljem, shvatio sam da je vreme da odem. Nikad se ne raspravljaj s naoružanom ludom ženom. Ili makar ja to ne pokušavam. – Još uvek je izgledao malo potreseno kad se nasmešio.

– Šta ju je toliko razljutilo? – oprezno je pitala Koko. Bilo je mnogo uzbudljivije od njenog života, čak i od onoga što je maštala. Ijan je bio najnežniji čovek na svetu, i njihove rasprave su bile kratke, pune poštovanja i bezopasne. Imala je veze pre njega, ali nikad se nisu loše završile. Ali, čula je mnogo priča od svog oca tokom godina, kad su njegove poznate klijente progonili fanatični obožavatelji i psihopate.

– Nisam siguran – rekao je Lesli. – Htela je da zna s kojim sam koleginicama izlazio, a onda je pobesnula od ljubomore, iako sam joj objasnio da je to sve gotovo. Nastavila je da priča da ću biti i sa sledećom, a onda je poludela. Imala je mali problem s flašom. Sve je to malo preterano, u najmanju ruku. Zvala me je na mobilni i rekla da će me ubiti. Verujem joj. Zato sam i pobegao iz grada.

– Možda bi trebalo da ostaneš malo duže nego samo preko vikenda – rekla je Koko ozbiljno, iako joj je to zvučalo tipično za ludilo koje je mrzela u Holivudu i Los Angelesu. Ne bi mogla tako da živi. Cena za slavu je previsoka. – Pištolji i alkohol nisu tako dobra kombinacija. – Klimnuo je glavom. Još uvek nije znao šta će da radi. Zvao je Džejn da joj kaže za to, pošto ju je Džejn poznavala i radila s njom, i hteo je da zna njenu procenu ludila te žene i koliko može da bude opasna. Džejn je predložila da beži odatle i da ode u njihovu kuću u San Francisku. Tada mu je to izgledalo kao dobra ideja. Na tu ženu nije nigde hteo da naleti, a u Los Angelesu bi to moglo da se desi. Džejn je mislila da je možda još i opasnija nego što je on mislio.

– Nikada mi se nije desilo nešto ovakvo – rekao je, izgledajući postićeno. – Moje bivše veze su se sve lepo završile. Prijatelj sam sa svima njima. Nijedna nije htela da me ubije, ili ja makar ne znam za to. – Zvučao je nepoverljivo kad je rekao to.

– Jesi li zvao policiju? – Odmahnuo je glavom.

– Ne mogu. Ako to uradim, sve će biti po tabloidima i biće još gore.

– Mom ocu su jedanput pretili smrću, jedan ludi klijent, dok sam ja još bila mala. Zvao je policiju i dali su mu čuvare tokom celog dana, na neko vreme. Bila sam uplašena da će ga taj glumac ubiti. Godinama sam imala košmare zbog toga – priznala je Koko.

– Da, ali ona verovatno nije bila bivša devojka. Ovo su stvari koje tabloidi obožavaju. Neću da budem upleten u takav kaos, ili da ga izazovem. Sad pravim pauzu između filmova. Radije ću se povući na neko vreme. Možda odem u Njujork na nekoliko meseci. Ne moram da radim do oktobra, tako da imam vremena.

– Verovatno će saznati da si tamo. A moja sestra i Liz se ne vraćaju narednih pet ili šest meseci. Možeš da ostaneš ovde dok ne smisliš nešto, a ona će se možda smiriti.

– Mislím da bi bila potrebna lobotomija da bi se to desilo. Nadam se da će postati opsednuta nekim drugim. U međuvremenu, planiram da budem pritajen, i nikad neće shvatiti da sam ovde. Dvadeset godina nisam bio u San Francisku. S Džejn se uvek viđam u Los Anđelesu. Zajedno smo radili na filmu. – Koko se setila toga, iako ga nikad ranije nije videla s Džejn. Ali, znala je da su prijatelji.

– Pa, bićeš bezbedan ovde. I sad kad ti je Džek izašao iz kreveta, naspavaj se malo – rekla je s prijateljskim osmehom. Zvučalo je kao gadna priča i izgledao je potreseno.

Lesli joj se zahvalio što ga je spasla i dok je išla ka svojoj sobi, zatvorio je svoja vrata. Ona je, takođe, zatvorila svoja. Oba psa su spavala na njenom krevetu, i upalila je televizor sa stišanim tonom. Malo je zadremala, a oko osam sati je sišla da napravi sebi večeru. Iz frižidera je izvadila suši koji je bila kupila i napravila je salatu. Jela je i čitala nedeljne novine kad je on ušao, izgledajući pospano i odmornije nego pre. Zevao je i istezao se kad je seo. Bili su kao dvoje brodolomnika na napuštenom ostrvu. U kući je bilo tiho, prijatno i opuštено. Bila je nedelja večer i nijedno od njih nije imalo obaveze ili planove.

– Hoćeš malo? – pokazala je na suši, a on je klimnuo glavom, pa je ustala da uzme još iz frižidera. I odmah je bio na nogama da joj pomogne.

– Ne moraš da me poslužuješ. Ja sam ovde begunac. Hvala ti što si kupila hranu danas. Ja ću ići po sledeću turu. – Bili su kao dva cimera koja su završila u istoj kući, a dobri maniri su preovladali. Bio je veoma engleski vaspitan i očigledno veoma lepo odgojen. Uzeo je suši, ona mu je dala tanjir i napravila salatu, a on joj se zahvalio.

– Iz kog si dela Engleske? – pitala ga je dok su večerali, a Džek je sedeo i zainteresovano ih gledao. Sali je namirisala ribu i vratila se u krevet.

– Ja sam iz jednog gradića pored Londona. Nisam išao u London do dvanaeste godine. Moj otac je bio poštar, a mama medicinska sestra. Odrastao sam u srednjoj klasi i imao sam veoma normalan porodični život kao dete. Moji roditelji su bili užasnuti što hoću da postanem glumac i, zapravo, bilo ih je sramota, makar u prvo

vreme. Moj otac je hteo da budem učitelj, bankar ili doktor. Onesvestim se čim vidim krv. A mislio sam da je dosadno biti učitelj. Tako da sam išao na časove glume i počeo sa Šekspirom. Bio sam užasan. – Nasmehio joj se. – Salata je odlična. Ima li sirupa? – zadirkiavao ju je.

– Kupila sam još. – Nasmejala se. – I vafle.

– Sjajno. Sutra ću ih napraviti. A šta si ti htela da budeš kad porasteš? – pitao je, izgledajući kao da ga zanima odgovor.

– Nikad nisam bila sigurna. Samo nisam htela da budem kao moji roditelji. Ili da se bavim filmom kao moja sestra, koja je bila veoma zagrižena za to. Takva je oko svega što radi, ali nije mi se činilo zabavnim. Uvek sam mrzela pisanje. Na pet minuta sam htela da budem umetnik. Ali, nisam talentovana. Povremeno slikam nešto vodenim bojama, ali ništa sjajno. Samo panorame plaže i mrtvu prirodu sa cvećem i vazama. Učila sam istoriju umetnosti na koledžu. Verovatno bi mi se svidelo da budem profesorka, ili da nešto istražujem. A onda me je otac nagovorio da upišem prava. Rekao je da je to dobra polazna tačka za sve što hoću da radim kasnije, na primer da pođem njegovim stopama i budem agent. Nisam ni to htela da radim i mrzela sam prava. Profesori su bili neljubazni prema svima, studenti su bili bezobrazni, takmičarski nastrojeni i nervozni. Svi su pokušavali da zgaze jedni druge. Dve godine sam bila užasnuta i stalno sam plakala. Bila sam uplašena na smrt da ću pasti, a onda je moj otac umro, a ja sam napustila studije.

– I šta onda?

– Laknulo mi je. – Nasmehila mu se preko stola. – Tada sam živela s nekim. Moji roditelji ni njega nisu odobravali. I on je odustao od prava, u Australiji. Voleo je prirodu, vodio je školu ronjenja, pa smo se preselili na plažu, i nikad nisam bila srećnija u životu. Palo mi je na pamet šetanje pasa, samo da bih imala neki prihod i, tri godine kasnije, još uvek to radim. Odgovara mi. Živim na plaži i to je ono što sada hoću da radim. Cela moja kuća je manja od ove kuhinje. Moja majka je zove 'koliba', ali ja je volim.

– A Australijanac sa školom ronjenja? – pitao je Lesli radoznalo, kad je pojeo salatu i naslonio se u svoju stolicu, gledajući je. Izgledala je kao normalna, srećna žena, osim kada je pričala o pravu. – Da li je on još uvek tu?

– Ne, nije – rekla je, tiho odmahujući glavom.

– Šteta. Oči su ti zatreperile kad si pričala o njemu.

– Bio je sjajan čovek. Živeli smo zajedno dve godine, a onda je doživeo nesreću i poginuo. – Lesli je napetije gledao kad je rekla to. Izgledala je kao da je tužna, ali ne i pometena. Kao da se odavno pomirila s tim. Ali, bio je zapanjen onim što je rekla i bilo mu je žao. Njoj kao da nije bilo žao sebe.

– Saobraćajna nesreća?

– Letenje zmajem. Nalet vetra ga je oduvao u stene i pao je. To je bilo pre malo

više od dve godine. U početku mi je bilo veoma teško. Ali, pretpostavljam da se takve stvari dešavaju. Takva nam je bila sreća. Planirali smo da se venčamo i da odemo u Australiju da živimo. Mislim da bi mi se svidelo.

– Verovatno. – Lesli je klimnuo glavom. – Sidnej liči na San Francisko.

– I on je to rekao. Tamo se rodio. Nismo stigli tamo. Pretpostavljam da nam nije bilo suđeno. – Zvučala je razložno i on joj se zbog toga divio. Nije bilo ničeg plačljivog u ovoj devojci.

– Da li je postojao još neki muškarac u tvom životu od tada? – Zanimala ga je.

Nasmešila se Lesliju Baksteru, koji je sedeo naspram nje u kuhinji njene sestre. Bilo je tako čudno, pa se nasmejala. Lesli Bakster se raspituje za njen ljubavni život. Ko bi to mogao da pretpostavi?

– Samo dosta sastanaka naslepo s dosadnim muškarcima. Probala sam na neko vreme, pre godinu dana, samo da bih ućutkala porodicu i prijatelje. Jednostavno nije bilo vredno truda, ili možda ja nisam bila spremna. Odmorila sam se od toga u poslednjih šest meseci. Teško je početi opet s nekim novim. Slagali smo se veoma dobro.

– Ne izgledaš kao da bi se neko teško slagao s tobom – rekao je, direktno. – Bio sam jednom s takvom ženom. Bila je sjajna. – Kao da je sanjario kad je rekao to.

– Šta se desilo?

– Bio sam glup, i mlad. Karijera mi je tek počinjala i hteo sam da ostanem u Holivudu i da glumim neko vreme. Ona je bila u Engleskoj i htela je da se uda i da ima decu. Dok sam shvatio da je u pravu, ona me je ostavila i udala se za nekog drugog. Čekala je oko tri godine, što je više nego što sam tada zasluživao. Sad ima petoro dece i živi u Saseksu. Fina žena. Imao sam još jednu divnu ženu u svom životu. Nismo se venčali, ali imamo ćerku. Monika je zatrudnela kad je veza, otprilike, bila pri kraju, i odlučila je da zadrži bebu. Tada sam bio prilično nepoverljiv u vezi s tim. Kako se ispostavilo, ona je bila u pravu. Veza nam je propala, ali mi je ćerka Kloi najbolja stvar koja mi se dogodila u životu.

– Gde je ona? – Koko je izgledala iznenađeno. Vodi veoma holivudski život, žene pokušavaju da ga ubiju, imao je slomljene romanse i dete sa ženom s kojom se nije venčao, ali je istovremeno izgledao veoma normalno i prostodušno. Ili je to možda samo maska. Preko oca je u mladosti upoznala mnogo ludih glumaca. Neki su izgledali kao normalni ljudi, ali nisu to bili. Na kraju, bili su ljudi i narcisoidni kao i ostali. Njen otac ju je upozorio da se nikad ne zabavlja s glumcem. Ali, Lesli joj je izgledao drugačije. Izgledao je stvarno i, makar na trenutak, nije joj se činio kao egoista, arogantan ili oduševljen samim sobom. Izgledao je voljan da prizna sopstvene greške i nije se trudio da okrivi nekog drugog, osim za skorašnju katastrofu, što svakako nije zvučalo kao njegova greška. Ima ludaka, pogotovo u ovom svetu.

– Kloi živi u Njujorku, sa svojom majkom – objasnio je. – Ona je ozbiljna glumica na Brodveju i iznenađujuće dobra majka. Drži je podalje od centra pažnje i Kloi mi dolazi u posetu dva ili tri puta godišnje. A ja odlazim u Njujork da je vidim, kad god stignem. Ima šest godina i najsladi je patuljak na planeti. – Sijao je od ponosa kad je pričao o svom detetu. – Njena majka i ja smo sjajni prijatelji. Ponekad se pitam da li bi nam brak trajao. Ne verujem. Veoma je ozbiljna i pomalo mračna. Imala je aferu s oženjenim političarem kad smo raskinuli. Svi su znali za to, ali su bili veoma tajnoviti. I od tada je imala nekoliko veoma bogatih i moćnih muškaraca. Ja sam joj bio previše dosadan. I, u to vreme, previše nezreo. Imam četrdeset jednu godinu i mislim da sam tek počeo da odrastam. Malo je sramota priznati to, ali mislim da to definiše čoveka koji kasno sazri. Mislim da su glumci veoma nezreli. Razmaženi smo. – Dirnuo ju je način na koji je tako otvoreno priznao.

– Ja imam dvadeset osam godina – rekla je stidljivo – i još uvek nisam shvatila šta želim da budem kad porastem. Htela sam da budem indijanska princeza kad sam bila mala i čim sam shvatila da od toga nema ništa, nisam mogla da se setim nečega što je podjednako privlačno. – Izgledala je blago razočarano, a on se nasmejao. – Uživam u životu, ovakvom kakav je. Šetanje pasa mi za sada odgovara. Iako to nema smisla mojoj porodici, ja sam zadovoljna.

– Samo je to i bitno – rekao je nežno. – Da li te porodica pritiska oko toga? – Ali, znajući Džejn i njenu majku, bilo mu je očigledno da to čine.

Koko se naglas nasmejala u odgovor. – Šališ se? Misle da sam potpuni promašaj i katastrofa. Svi imaju sjajne karijere. Moja sestra je u mojim godinama bila prvi put nominovana za Oskara. Ima sjajne uspehe na blagajnama od tridesete. Moja majka je počela da piše bestselere dok je još bila u pelenama. Moj otac je sam osnovao agenciju i zastupao sve velike zvezde Holivuda. A ja šetam pse. Da li možeš da zamisliš šta oni misle o tome? Moja majka se udala s dvadeset dve godine. Dobila je Džejn s dvadeset tri. Džejn i Liz su zajedno od kad je Džejn napunila dvadeset devet. A ja se osećam kao da imam petnaest i da idem u srednju školu. Čak me i ne zanima da li će me neko pozvati na matursko veče. Srećno živim sa svojim psom na plaži. – Nije je podsetio da bi bila u braku da Ijan nije poginuo. I Koko je bila svesna toga. – Potičem iz porodice uspešnih ljudi koji su od rođenja znali šta hoće. Sigurno su me zamenili u bolnici pri rođenju. Tamo negde je fina, normalna porodica, koja živi na plaži i koja bi mislila da je sjajno što šetam pse, i ne bi im smetalo da se ne udam. A oni su verovatno završili s detetom koje hoće da bude raketni inženjer ili neurohirurg ili holivudski agent, a ne znaju šta ih je snašlo. U međuvremenu, svaki put kad sam s porodicom, ili kad pričam s njima, kao da ne znam šta me je snašlo. – Nije bila dovoljno iskrena s nekim još od Ijana, posebno s nekim koga je upravo upoznala, da ne pominje da je filmska zvezda, a malo ju je brinulo što je Lesli Džejnin prijatelj. Mogao je da vidi to u njenim očima.

– Neću reći Džejn ništa od ovoga. Tako da ne moraš da izgledaš tako zabrinuto. – Kao da je mogao da joj čita misli, kao da je razumeo.

– Prosto nemamo ništa zajedničko – rekla je Koko, sa suzama u očima, a onda joj je bilo glupo zbog toga, i neprijatno. – Toliko se umorim od njihovog pričanja o svemu što ne radim dobro i o svemu što nisam. Na neki smešan način, to im odgovara. Zbog toga se osećaju važno, a moja sestra me čitav život koristi kao potčrka. Da imam život, možda im i ne bi toliko odgovaralo. Džejn je dobra osoba i volim je, ali veoma je nezgodna – objasnila je Koko, a on je klimnuo glavom.

– Znam. Možda jednostavno moraš da kažeš 'ne' – rekao je tiho, a Koko se ponovo nasmejala i obrisala suze majicom, dok se on trudio da ne gleda njen ružičasti brushalter dok je to radila. Bila je potpuno nesvesna da ga je otkrila, i on se zbog toga nasmešio. Na neki način je, zaista, bila dete, i to mu se svidelo kod nje. Bila je tako iskrena i realna, tako nežna i tako ljubazna.

– Ceo život pokušavam da im kažem 'ne'. Zato sam se i preselila u Bolinas. Makar to stvara most između nas. Ali, primetićeš ko čuva kuću i psa.

– Jednog dana, uskoro, iznenadićeš sebe i reći ćeš svoje mišljenje – rekao je ljubazno. – Uradićeš to kad bude vreme i kad ti bude odgovaralo. A Džejn nije lako odbiti, čak ni meni. Veoma je jaka žena, i teška na dosta načina, iako mi se sviđa i neverovatno je pametna. Liz takođe, ali je mnogo nežnija osoba. Ona dosta smekšava Džejn, ili makar pokušava.

– Džejn dosta liči na mog tatu. Veoma je otvorena i direktna. Moja majka manipulacijom dolazi do svog cilja. Dosta plače. – A onda se Koko nasmejala sebi kad ga je pogledala preko stola. – Pretpostavljam da i ja dosta plačem. Izvini. Nisi došao ovde da slušaš moje tužne priče o bekstvu iz poznate holivudske porodice u kolibu na plaži. To je veoma opušten život.

– Tvoje priče mi ne zvuče tužno – rekao je iskreno – osim tvog prijatelja iz Australije. To je tužno za njega, i naravno za tebe. Ali, mlada si, imaš godine ispred sebe da smisliš šta hoćeš da radiš, i da nađeš pravu osobu. I čini mi se da se, u međuvremenu, super provodiš i imaš lep život. To je prilično zavidno, ako mene pitaš. Mislim da ti ide bolje nego što misliš. I ne moraju da odobre ono što ti radiš. Moji roditelji još uvek brinu zbog mene. Misle da sam propustio voz za brak i decu i možda su u pravu. Vole Kloi, ali voleli bi da me vide oženjenog, s četvoro dece, u Engleskoj sa svima njima, gde misle da pripadam. To je njihova procena, ne moja. Ovaj holivudski život dolazi s visokom cenom. Ponekad se odričeš pogrešnih stvari. Toliko sam uspeo da shvatim.

– Nije prekasno – uverila ga je Koko. – Još uvek možeš da završiš u braku s desetero dece, i verovatno hoćeš. Niko ne postavlja pravila o tome što će se desiti.

– Prilično je komplikovanije ako si poznat – rekao je zamišljeno. – Dobre devojke

su obazrive i misle da si sigurno neki čudak, ili u najboljem slučaju zavodnik. A one koje dolaze kao moljci na plamen jesu čudakinje i grupiji, i neki stvarno loši ljudi, poput one od koje bežim. Čim postaneš poznat, izložen si kao svetlo u tami za njih. I to su one zbog kojih ovako bežim. Iako ovo nisam predvideo, ovog puta. U početku je prilično dobro prikrivala svoju igru, mislio sam da je zaista dobra devojka, i mislio sam da će možda biti lakše jer je i ona poznata. Velika, velika greška. Ispostavilo se da je sve ono što nisam želeo.

– Pa, pokušaćeš ponovo – rekla je Koko, smeškajući mu se, a onda je ustala da počisti sto. Ponudila mu je malo sladoleda, a kada je on oduševljeno prihvatio, dala mu je sladoled na štapiću iz zamrzivača. Kupila je šest ukusa za njega tog popodneva, pošto nije znala koji voli. Zapravo su bili stranci, a opet, delili su svoje najdublje tajne, kajanje i strahove, i oboma im je to bilo u redu.

– Ponekad se umorim od pokušavanja – priznao je dok mu je sladoled curio niz bradu a on izgledao kao dete.

– Tako sam se osetila kad su ljudi pokušavali da mi nameste muškarce. Zato sam o prekinula neko vreme. Mislila sam da, ako će se desiti, desiće se samo. A ako se ne desi, dobro mi je i ovako. – Nasmejao se tome.

– Gospođice Barington – rekao je formalno – mogu da vas uverim da s dvadeset osam godina nije gotovo i nećete završiti sami. Možda će vam biti potrebno malo vremena da nađete onog koga želite. Ali, svaki muškarac bi bio srećan da vas ima. I obećavam vam, pravi će doći. Samo se malo strpite.

Nasmešila mu se. – Obećaću vam istu stvar, gospodine Bakster. Prava će zaista doći. Obećavam. Samo se strpite – ponovila mu je njegove reči. – Ti si sjajan čovek, i ako se budeš klonio psihotičnih žena, neka fina će te pronaći. I to je obećanje. – Ispružila je svoju elegantnu ruku preko stola, a on se rukovao s njom. Oboma im je bilo bolje što su popričali jedno s drugim, a to što su se našli u Džejninoj kući oboma im je bio blagoslov. Osećali su se kao da su našli novog prijatelja.

– Šta se dešava u ovom gradu subotom uveče? – pitao je Lesli radoznalo, a ona se nasmejala.

– Ništa posebno. Ljudi idu na večere i u deset sati nema nikog na ulicama. Ovo je mali grad, ne kao Njujork ili Los Anđeles.

– U tvojim godinama bi trebalo da se zabavljaš subotom uveče, a ne da sediš i da pričaš sa starcem poput mene – grdio ju je, a ona se ponovo nasmejala.

– Ti se to šališ sa mnom? Sedim ovde i pričam s najvećom filmskom zvezdom na svetu, u kuhinji svoje sestre. Svaka žena u zemlji bi dala desnu ruku da ovako provede subotu uveče – rekla je s divljenjem. To je bilo uzbudljivo, čak i za nju. Nije bila u svetu svojih roditelja godinama, čak ni u sestrinom. – Da ne pominjem kakva je subota u Bolinasu, tamo gde živim. Deset hipika bi sedelo u baru, ako i toliko. Svi drugi bi

do sada bili u krevetu, čak i ja, i gledali jedan od tvojih filmova. – Oboje su se nasmejali tome. Pomogao joj je da stavi sudove u mašinu za sudove, isključi svetla u prizemlju i polako se peo stepenicama iza nje, dok su ih psi pratili. Još uvek je bio nervozan pored mastifa. Sali je bila manja i manje nametljiva i činila mu se manje opasnom. Džek bi mogao da ga obori za sekundu, iako je Koko znala da ne bi to uradio. Čak je bio i nežniji od Sali. Ali, imao je više kilograma nego Lesli.

Poželeli su jedno drugom laku noć u predsoblju, ispred svojih soba. Lesli ju je pitao šta radi sutradan, a ona je rekla je da nema ništa isplanirano. Nikad nije radila nedeljom, iako bi volela da ode kući na jedan dan, i razmišljala je o tome.

– Ne bi mi smetalo da vidim taj smešni gradić na plaži gde živiš – rekao je, nadajući se. – Koliko je daleko odavde?

– Manje od sat vremena – odgovorila mu je, smeškajući se. Volela bi da mu ga pokaže.

– Voleo bih da vidim i tu tvoju kolibu i da se prošetam po plaži. Ima nešto okrepljujuće u okeanu. Jedno vreme sam imao kuću u Malibuu. Bilo mi je baš žao kad sam je prodao. Možda možemo da se odvezemo do Bolinasa sutra – rekao je, zadržavajući zevanje. Sad kad se opuštao i ponovo osećao bezbedno, shvatio je da je premoren. – Napraviću ti vafle kad se probudimo – obećao je, a onda ju je poljubio u obraz. – Hvala ti što si me saslušala večeras. – Zaista mu se sviđala. Bila je tako pristojna i iskrena osoba i nije ništa želela od njega. Ni slavu, ni bogatstvo, ni promociju ni publicitet, čak nije htela ni večeru. Bilo mu je iznenađujuće prijatno s njom, s obzirom na to da ju je upoznao tek tog jutra. Lako je osetio da joj se može verovati, a ona je isto to mislila za njega.

Èuo je da mu zvoni mobilni kad je ušao u svoju sobu. Broj koji je prikazan na identifikaciji poziva je bio skriven, ali je bio skoro siguran da je to luda kučka iz pakla koja ga progona. Pustio je da ode na glasovnu poštu i minut kasnije je dobio tekstualnu poruku od nje i ponovo mu je pretila. Potpuno je poludela. Obrisao je i nije joj odgovarao. Zatvorio je vrata, skinuo se i legao u krevet. Dugo je ležao, razmišljajući o Koko i o stvarima koje su rekli jedno drugom. Sviđala mu se njena otvorenost i iskrenost prema sebi. Pokušao je i on da bude takav prema njoj i mislio je da jeste. Pustio je mozak da odluta kad je isključio svetlo, ali nije mogao da zaspi.

Sat vremena kasnije, odlučio je da ode do kuhinje i uzme čašu mleka i video je da su svetla u njenoj sobi i dalje upaljena. Tiho je pokucao na njena vrata da je pita da li hoće nešto, a ona se odazvala i rekla mu da uđe. Ležala je između dva psa u izbledejoj, flaneskoj pidžami i gledala film. Bacio je pogled na ekran i ugledao svoje lice. Bilo je kao da posmatra sebe u ogromnom ogledalu, dok je zapanjeno gledao, a Koko je bilo sramota što ju je uhvatio kako gleda njegov film.

– Izvini – rekla je, izgledajući naivno i ponovo kao mala devojčica – to mi je omiljeni film. – Nasmehio se. Bio je to lep kompliment od žene kojoj se divio posle

samo jednog dana. Nije pokušala da ga pohvali. Da nije ušao ne bi ni znao da gleda njegov film.

– I meni se taj sviđa, mada mislim da sam ja bio užasan u njemu – priznao je opušteno, smeškajući joj se. – Idem dole. Da li želiš nešto?

– Ne, hvala. – Bilo je lepo što pita. Osećali su se kao dva deteta na pidžama žurci, u Džejninoj vrlo modernoj kući. Koko je bila razbacala svoju odeću po podu sobe. Tako se osećala kao da je kod kuće. Sve je bilo tako uredno kad je Džejn tu. Koko je mislila da njen haos doprinosi ljudskosti, iako se njena sestra ne bi složila.

– Vidimo se ujutru. Uživaj u filmu – rekao je Lesli, dok je zatvarao vrata i otišao dole na čašu mleka koju je želeo, i još jedan sladoled. Pomalo se nadao da će Koko sići i pridružiti mu se, ali bila je previše obuzeta filmom. Vratio se na sprat kad je popio mleko i pojeo sladoled. Ovog puta, kad se vratio u krevet, zaspao je u roku od nekoliko minuta i nije se probudio do jutra. Osećao se kao da je sve brige ostavio u Los Anđelesu, a da je ovde pronašao ono što hoće. Bezbedno mesto, van svakakve opasnosti, daleko od ljudi koji su hteli da ga povrede. A na bezbednom mestu je našao nešto još ređe. Pronašao je bezbednu ženu. Nije se osećao tako otkad je napustio Englesku i došao u Holivud. Znao je da, ušuškan u ovoj kući u San Francisku, s ovom zabavnom devojkom i dva velika psa, ništa loše ne može da ga zadesi.

4.

Bio je još jedan savršen, sunčan dan kad su se sledećeg jutra probudili. Bilo je toplo, a nebo je bilo savršeno plavo. Lesli je sišao pre nje i već je bio pripremio slaninu za vafle. Sebi je sipao čašu đusa i stavio vodu za čaj. Sipao je vodu u dve šolje kad je Koko ušla u kuhinju. Upravo je pustila oba psa u baštu. Posle doručka će ih izvesti u dugačku šetnju.

– Sjajno miriše – rekla je, dok joj je davao šolju zelenog čaja koji je pronašao u ormariću. Sebi je napravio engleski čaj i popio ga je bez mleka i šećera. Minut kasnije je na sto postavio tanjir s vaflima, za nju. Javorov sirup je već bio na stolu. Oboje su se smejali dok su se prisećali scene potpunog haosa, kad je on ušao u kuhinju prethodnog dana. – Hvala ti što si napravio doručak – rekla je ljubazno kad je seo preko puta nje, sa svojim tanjirom vafila i slaninom.

– Nisam siguran da ti verujem u kuhinji – rekao je, zadirkujući je, a onda je bacio pogled na zaliv, kroz ogromni prozor. – Je l' idemo na plažu danas? – pitao je, gledajući jedrenjake kako već staju u trkačke formacije. U zalivu je stalno bilo aktivnosti i beskrajnih flota brodova.

– Da li bi to voleo? – pitala je oprezno. – Mogu da idem i sama ako nećeš. Moram da pokupim neke stvari, a trebalo bi da proverim i poštu.

– Da li bi ti smetalo da idem s tobom? – nije hteo da pređe preko granice s njom, ili da joj bude dosadan. Verovatno je morala da obavi neke stvari, da bude sama u svojoj kolibi ili čak i da vidi prijatelje.

– Volela bih to – rekla je iskreno. Uostalom, koliko loše može da bude provesti dan u Bolinasu s Leslijem Baksterom? – Hoću da ti ga pokažem. To je ludo, malo selo, ali je sjajno. – Rekla mu je da uopšte nema putokaza do tamo, tako da niko ne može da ih pronađe.

Sat vremena kasnije, ušli su u njen kombi s oba psa, noseći farmerke, majice i japanke. Upozorila ga je da može da zahladni ako nastane magla, pa su oboje poneli džempere. Nije bilo naznake ničega osim plavog neba dok su se vozili kroz Divisadero ka Lombard stritu, i pridružili se reci saobraćaja ka mostu Golden Gejt. Opušteno su ćaskali dok joj je pričao o odrastanju u Engleskoj i priznao da mu ponekad to nedostaje. Ali, takođe je priznao da je sada drugačije kad ode kući. Njegova slava je čak promenila i odnos tamošnjih ljudi prema njemu. Bez obzira šta on radio da ih razuveri, obični ljudi s kojima je odrastao ponašali su se kao da je poseban i drugačiji, na neki način, bez obzira na to koliko se običnim on osećao.

– Pričaj mi o Kloi – rekla je Koko, dok su prelazili most i krenuli uzbrdo do tunela u marinu.

– Preslatka je – rekao je Lesli i njegovo lice je zasijalo čim je pomislio na nju. – Voleo bih da je vidam češće. Veoma je pametna i neverovatno simpatična. Liči na svoju majku. – Rekao je to s pogledom duboke privrženosti, ne samo prema detetu, već i prema ženi koja mu je bila devojka, pre mnogo godina. – Pokazaću ti njene slike kad dođemo u Bolinas. – Uvek ih je držao u svom novčaniku. – Kad poraste, hoće da bude balerina ili vozač kamiona, očigledno misli da su to bliske i podjednako zanimljive profesije. Kaže da kamiondžije mogu da pobacaju sve po putu, što smatra veoma zabavnim. Ide na sve žive časove. Francuski, kompjuteri, klavir, balet. – Izgledao je ponosno i srećno kad god je pričao o svojoj ćerki. Rekao je da je njegov odnos s njom i njenom majkom opušten i normalan, i da je uvek bio takav. – Njena majka je imala ozbiljnu vezu nedavno, i mislio sam da će se udati. Bio sam malo zabrinut. Bio je Italijan, a Firenca bi mi pala čak teže od Njujorka. Laknulo mi je kad su raskinuli, iako Monika zaslužuje da ima nekog u životu. Iskreno, bio sam ljubomoran na njega s Kloj. Vidao ju je više nego ja. Ne verujem da njena majka ima bilo kakvu vezu sada – rekao je kad su se isključili sa Stinson Biča i prolazili kroz Mil Veli.

– Hoćeš joj se ikada vratiti, zbog Kloj? – pitala ga je Koko radoznalo, a on je odmahnuo glavom.

– Ne mogu, a ne može ni ona. Sve se to sada ohladilo. Prošlo je mnogo vremena i previše vode ispod mosta. Mi smo zaista završili i pre nego što se Kloj rodila. Ona je bila samo divna greška. Kloj je najbolja stvar koja nam se oboma desila. Zbog nje je sve vredelo.

– Ne mogu čak ni da zamislim da imam decu – rekla je Koko iskreno – barem ne sada. – Čak i kad je Ijan bio živ, osećala se premladom za decu, čak i s njim. – Možda kad budem u tridesetim – rekla je nesigurno dok su se vozili. Divio se kako je skretala prastarim kombijem. Ispuštao je neke strašne zvuke, ali je išao. Lesli je spomenuo da voli da radi na kolima. To je bila njegova dečačka strast koju nikad nije prerastao. Bio je impresioniran oštrim krivinama koje su pratile stene duž obale, koje je ona s lakoćom savladavala. Njemu je izgledala kao da je sposobna, smirena i da svoj život ima pod kontrolom, bez obzira na mišljenja njene majke i sestre. Mislio je da nisu u pravu. I što su bili bliže plaži, Koko je bila sve srećnija.

– Nadam se da ti nije muka od vožnje – rekla je, gledajući ga zabrinuto.

– Nije još. Obavestiću te. – Vreme je bilo prelepo i prizor je bio sjajan. Oba psa su zaspala u zadnjem delu kombija i posle dvadeset minuta oštih krivina, put se spustio na Stinson Bič. S obe strane puta stajalo je ukupno šest prodavnica. Umetnička galerija, knjižara, dva restorana, piljara i prodavnica suvenira. – Ovo mora da je jedno od izgubljenih čuda sveta – rekao je Lesli, zabavljen neobičnim gradom, ako je tako mogao da se nazove. Sve je nestalo posle dva bloka, pa su ponovo skrenuli, prolazeći nekim uskim putevima s kolibama.

– Ovde je jedno ograđeno naselje. – Pokazala je rukom pored lagune. – A s naše desne strane je rezervat ptica. Ovde je prilično neiskvareno. – A onda se nacerila. – Čekaj da vidiš Bolinas. Kao druga dimenzija, i čak manje civilizovano od svega ovoga. – Svidela mu se neuglađenost svega toga, i jednostavnost. Nije bilo modernog grada na plaži, i osećao se kao da je udaljen milion kilometara od bilo kog grada. Shvatio je zašto ona živi ovde. Osećaj koji je imao, dok su se vozili neobeležanim putem, bio je opušten i spokojan. Kao da samim dolaskom ovde čovek može da ostavi sve probleme daleko. Čak ga je i truckava vožnja dovde opustila.

Deset minuta kasnije, Koko je skrenula levo i izdigli su se na mali plato. Tu su bile kuće koje su više ličile na male farme, veliko, prastaro drveće i mala crkva.

– Prvo ću ti pokazati grad – objasnila je, a onda se nasmejala tome – iako je to pomalo eufemistički. Čak je manji i od Stinson Biča. Naša plaža nije dobra, ruralna je, ali to i drži turiste podalje. Ovde je preteško da se stigne, i preteško je da se pronade. – Kad je to rekla, prošli su pored restorana u raspadu, piljare, prodavnice nargila i prastarog butika s nekakvom psihodeličnom haljinom u izlogu. Lesli je nasmešeno razgledao.

– To je to? – Izgledao je veoma oduševljeno. Radnje su bile male i iz drugog doba, ali sve oko njih je bilo lepo i zeleno. Tu je bilo veliko, široko, staro drveće i seli su na malo uzvišenje iznad mora. Više je ličilo na selo nego na plažu.

– To je to – potvrdila je Koko. – Ako ti treba tamjan ili lula za marihuanu, ovo je pravo mesto. – Pokazala je rukom, a on se nasmejao.

– Mislim da ću danas preživeti bez toga.

Tada je prošla pored nekih prodavnica i krenula putem sa starinskim poštanskim sandučićima, tarabama i povremenim kapijama od kovanog gvožđa. – Ima nekoliko zaista divnih kuća ovde, ali su one dobro čuvana tajna i ušuškane su. Većina kuća su samo barake, ili stare surferske kolibe. Ranije je dosta hipika živelo u pokvarenim autobusima pored plaže. Sad je pristojnije, ali ne previše – rekla je sa smirenim izrazom lica. Bilo je dobro vratiti se.

Parkirala je kombi ispred svoje kuće, pustila pse, i oni su pratili nju i Leslija kroz izbledelu drvenu kapiju. Ijan ju je napravio. Otključala je ulazna vrata i ušla, dok je Lesli oprezno išao iza nje i razgledao. Iz dnevne sobe je imala savršen pogled na okean, iako su prozori bili stari i ne preterano veliki, za razliku od prozora u Džejninoj kući u gradu, koji su bili od poda do plafona. Ovde ništa nije napravljeno za pokazivanje, samo je bilo prijatno za život, i Lesli je to mogao da primeti. Njemu je to izgledalo kao kućica za lutke. Na podu su bile nagomilane knjige, a na stolu stari časopisi. Jedna od njenih slika je bila smeštena na stalku u ćošku, a deo zavese se bio otkao. Ali, uprkos prijateljskom neredu prouzrokovanom njenim samostalnim životom, mesto je izgledalo prijatno i udobno. Koristila je kamin svake večeri.

– Nije nešto naročito, ali ja to volim – rekla je Koko srećno. Na zidovima su bili neki uramljeni akvareli, a slike nje i Ijana na kaminu i na policama pretrpane biblioteke. Kuhinja je bila otvorena i malo neuredna, ali čista, a iza dnevne sobe je bila njena sićušna spavaća soba s udobnim jorganom na krevetu i izbledelim, starim prekrivačem koji je kupila na rasprodaji.

– Predivno je – rekao je Lesli, a oči su mu zasvetlile. – Nije koliba, kao što si rekla, ovo je dom. – Bilo je stotinu puta toplije od elegantne kuće njene sestre na Brodveju, i mogao je lako da shvati zašto Koko ovo više voli. Bacio je pogled na fotografiju nje i Ijana, srećnih i mladih, u ronilačkim odelima na njegovom brodu, a onda je izašao na terasu iza nje. Imala je neverovatan pogled na okean, plažu, i u daljini, grad. – Mislim da nikad ne bih napuštao ovo mesto, kad bih živeo ovde – rekao je, i mislio je to.

– I ne napuštam ga, osim kad idem na posao. – Nasmejala mu se. Bilo je mnogo daleko od vile u Bel Eru u kojoj je odrasla, a sada je ovo predstavljalo sve što je želela. Nije morala da mu objašnjava, razumeo je, i pogledao ju je, nežno se osmehujući. Osećao se kao da mu je upravo pokazala tajne odaje, svoju skrivenu baštu. Biti u kući s njom je bilo kao da gleda duboko u njenu dušu.

– Hvala ti što si me dovela ovde – rekao je nežno. – Počastvovan sam. – Kad je to rekao, psi su došli kod njih, već prašnjavi od peska, a Džek je u ogrlici imao zaglavljenu granu s lišćem. Veliki pas je bio oduševljen što je ovde, kao i Sali, a Koko se nasmešila Lesliju.

– Hvala tebi što razumeš koliko mi ovo znači. Moja porodica je mislila da sam poludela kad sam se preselila ovde. Teško je to objasniti ljudima poput njih. – Lesli se pitao da li bi ostala ovde da je Ijan još živ, ili na nekom takvom mestu u Australiji, i pretpostavio je da bi. Koko je bila neko ko je očajnički želeo da se otarasi svog porekla, vrednosti kojima je pronašla mane i zamke tog sveta. Ovo je bila spoljna manifestacija svega što je odbila dolaskom ovde. Laži, opsednutost materijalnim stvarima, borba za uspeh, žrtvovanje ljudi zbog karijera. – Hoćeš šolju čaja? – ponudila mu je, dok je sedao u jednu od dve izbledele, baštenske stolice.

– Hoću. – Primetio je staru statuu Kvan Jin, koju joj je Ijan poklonio. – Boginja saosećanja – rekao je tiho dok mu je pružala šolju čaja nekoliko minuta kasnije, i sela u stolicu pored njegove. – Podseća me na tebe. Ti si dobra žena Koko, i te kako. Video sam slike tvog dečka. Izgleda kao dobar čovek – rekao je, s poštovanjem. Ijan je bio visok, zgodan i plav, a par je izgledao bezbrižno i srećno na fotografiji. Na trenutak, dok je hodao pored slika s osmesima, Lesli im je zavideo. Posumnjao je da u celom svom životu nije imao ono što su oni delili.

– Bio je dobar čovek. – Pogledala je u more, a onda se, s osmehom, okrenula ka Lesliju. – Sve što želim na svetu je ovde. Okean, plaža, tih, miran život, ovaj balkon s koga posmatram izlazak sunca svakog jutra, i vatru uveče. Moj pas, knjige i u

obližnjim kućama ljudi koje volim. Ne treba mi više od ovoga. Dovoljno mi je. Možda ću jednog dana hteti nešto drugačije, ali ne sada.

– Da li misliš da ćeš se nekad vratiti u 'stvarni' svet? Ili možda da kažem onaj nestvarni, u kom si živela?

– Nadam se da neću – rekla je odlučno. – Zašto bih? Ništa od toga mi nikad nije imalo smisla, čak i kad sam bila dete – rekla je Koko, kad je zatvorila oči i okrenula lice ka suncu. Lesli ju je pažljivo posmatrao. Njena kosa je blistala kao tek ispolirani bakar, a oba psa su im zaspala pod nogama. To je bio život na koji je mogao da se navikne, život bez komplikacija i izmišljotina. Ali, mogao je da zamisli da bi postao i usamljen. To je sada za nju bio život bez ljudi ili nekog bliskog. Ali, ni njegov nije bio ništa bolji. Skrivao se od žene koja pokušava da ga ubije. Bez sumnje, ovo ima više smisla. Lesliju se svidelo sve što je video, ali nije bio siguran da bi tu mogao da živi. Iako je trinaest godina mlađa od njega, Koko je izgleda pronašla sebe mnogo pre njega. Još uvek je tražio, doduše, sada je bio bliži onome što traži već godinama. Makar je znao šta neće. Koko je i to otkrila pre njega.

– Moram da priznam... – tiho se nasmejao kad je Koko otvorila oči i ponovo ga pogledala. Sve u vezi s njom je bilo usredsređeno, čvrsto i spokojno. Bila je poput ispijanja čiste vode s planinskog izvora. – Ne mogu da vidim tvoju sestru ovde. – Koko se i tome nasmejala.

– Ona mrzi ovo mesto. Lizi se sviđa više nego njoj, ali to nije u njihovom fazonu. One su gradske žene. Džejn misli da je San Francisko selo. Mislim da obe više vole Los Anđeles, ali vole svoju kuću ovde, a Lizi kaže da lakše piše ovde nego tamo. Nema toliko ometanja.

Lesli se još uvek smešio. – Sećam se kad sam upoznao Džejn. Mislio sam da je najlepša žena koju sam ikada video. Bila je u dvadesetim godinama i bila je bomba. Još uvek je. Bio sam zaljubljen u nju oko godinu dana, i izvodio sam je, a ona se prema meni ponašala drugarski. Nisam mogao da shvatim šta radim pogrešno. Na kraju sam potpuno poludeo i poljubio je jedno veče, posle večere, a ona me je pogledala kao da sam lud i rekla mi da je gej. Rekla je da je uradila sve što je mogla da bi mi to naznačila, pa je čak i nosila mušku odeću s vremena na vreme, kad smo izlazili. Ja sam samo mislio da je ekscentrična i zbog toga je izgledala veoma privlačno. Osećao sam se kao najveći idiot, ali smo sjajni drugari od tada. A Liz mi se zaista sviđa. Savršene su jedna za drugu. Liz je nekako omekšava. Džejn je dosta smekšala tokom godina.

– To je zastrašujuće – dobacila je Koko. – Još uvek je prilično čvrsta. Makar prema meni. Što se nje tiče, ja nikad nisam dorasla nečemu. I ne mislim da ću ikada biti. – Tajna je bila u tome da prestane da pokušava, ali Koko je znala bolje od bilo koga da još uvek nije stigla dotle. Još uvek se trudila da dobije odobrenje svoje

sestre, iako živi u Bolinasu.

– Verovatno hoće najbolje za tebe, i brine se – Lesli je rekao razložno, dok su pili čaj. Koko je volela da sedi pored njega, gleda u okean i razmišlja o životu.

– Možda. Ali, ne mogu svi da budu kao ona. Ne želim ni da pokušavam. Krenula sam u suprotnom pravcu. Daleko od svega toga. Ni moja majka to ne razume. Jednostavno sam drugačija. Uvek sam bila takva.

– Mislim da je to dobro – rekao je smireno, opuštajući se u baštenskoj stolici.

– Takođe. Ali, to plaši većinu ljudi. Misle da moraju da budu isti kao svi drugi, i da prihvate živote i vrednosti koji im ne odgovaraju. Njihovi nikad nisu odgovarali meni, čak ni kad sam bila mala.

– Mogu da primetim to u Kloi, već sada – rekao je zamišljeno. – Neće da bude glumica, kao njena majka i ja. Pre bi vozila kamion. Mislim da na taj način govori ko je ona, i da nije kao mi. Čovek to mora da poštuje.

– Moji roditelji to nikada nisu radili. Samo su ignorisali, nadajući se da će proći. Ti si daleko ispred svih ako poštuješ njen izbor sa šest godina. – Koko se nasmešila dok je razmišljala o tome. – Moja majka je htela da obe budemo poznate. Džejn je nedavno bila priznala da je lezbijka i žestoko se bavila pravima homoseksualaca. Skinula se s udice zato što mislim da se moja majka plašila da će se pojaviti u odelu, umesto u haljini. Mnogo se više naljutila na mene, jedanaest godina kasnije. Rekla sam da bih radije izvadila jetru šilom nego se predstavila na debitantskom balu. Mislila sam da je to pogrešno i elitistički, i korak unazad ka drugoj eri, kada je cela svrha toga bila da pronađeš muža. Te godine sam otišla u Južnu Afriku za Božić, i pomogla sam u izgradnji kanalizacionog sistema u selu. Tu sam se mnogo više zabavila nego što bih na balu. Moja majka je histerisala i nije htela da razgovara sa mnom šest meseci. Moj otac je bio opušteniji oko toga. Ali, nije bio kad sam se ispisala s prava. Pretpostavljam da su oboje imali svoje snove za nas. Džejn se baš ne uklapa, ali prešli su preko toga zbog njenog uspeha, što im je uvek bio zlatni standard. Nikad me to nije privlačilo i nikad neće – rekla je, zvučeći sigurno u sebe, na način kome se on divio.

– Tvoja porodica će se na kraju navići na to – rekao je Lesli tiho, ali od onoga što mu je rekla do sada, nije bio siguran da će tako i biti. Koko nije bila neko ko je hteo da ispuni očekivanja druge osobe, ako su joj bila pogrešna. Bila je potpuno iskrena prema sebi i svemu u šta je verovala, po svaku cenu. To je veoma poštovao. – Sviđa mi se taj akvarel na stalku. Izgleda veoma smirujuće.

– Ne slikam to više – priznala je. – Obično ih poklonim nekom. Samo su dobri za opuštanje. – Mogao je da oseti da je talentovana za mnogo stvari i u svima je uživao, iako još uvek nije otkrila svoj konačni cilj. Ponekad se umarao od glume, i sveg ludila koje dolazi s tim.

Neko vreme su sedeli u tišini, zadubljeni u svoje misli, a on je na kraju zadremao.

Unela je njihove šolje unutra i spakovala neke stvari da ih ponese u grad. Kad se vratila na balkon, on se probudio.

– Da li se iko kupa ovde? – pitao je, lenjo i uspavano na suncu.

– Ponekad. – Nasmejala se. – Povremeno se desi neki napad ajkula, što obeshrabri one plašljivije, a i voda je prilično hladna. Bolje je s ronilačkim odelom. Imam jedno u tvojoj veličini ako hoćeš. – Ijan je bio otprilike iste visine kao Lesli, ali malo širi i sportski građen. Još uvek je držala njegovo ronilačko odelo u garaži, i njegovu opremu za ronjenje. Razmišljala je o tome da ih pokloni nekom, ali nije to uradila. Volela je da gleda njegove stvari tamo, tako se osećala manje usamljeno, a on joj je manje nedostajao, kao da će se vratiti i ponovo početi da ih koristi.

– Mislim da neću, zbog 'povremenih napada ajkula' – nasmejao se. – Ja sam posvećena i potvrđena kukavica. U jednom filmu sam morao da zaronim s ajkulom. Bila je navodno izdresirana i pod sedativima. Odlučio sam se za kaskadera za sve osim za ljubavne scene. Za to sam i sam bio izdresiran i pod sedativima. – Nasmejala se njegovim rečima.

– Ni ja nisam mnogo hrabra – priznala je stidljivo, a on se nije složio.

– Šališ se? Ja mislim da si ti veoma hrabra. Za važne stvari. Usprotivila si se tradiciji svoje porodice, otkočila si sistem. Zapravo, ti si otišla, i to si učinila hrabro i dostojanstveno. Bez obzira koliko te pritiskali, učinila si ono što je važno tebi, i ono u šta veruješ. Volela si čoveka i izgubila ga, i sada ne sediš ovde kukajući – nastavila si. Ostala si ovde. Živiš sama u maloj, smešnoj zajednici. Ne plašiš se da živiš sama, ili da budeš sama. Napravila si posao koji ti odgovara, iako te tvoji voljeni vređaju zbog toga. Za sve to je potrebna hrabrost. I treba mnogo hrabrosti da se bude drugačiji, Koko. A ti si sve to uradila dostojanstveno i pribrano. Divim ti se. – To što je rekao bilo je divno, a ona je cenila to što je priznao, i što joj nije rekao za sve u čemu je pogrešila. Umesto toga je odobravao odluke koje je donela i život koji je izabrala. Toplo mu se nasmešila nakon onoga što je rekao.

– Hvala ti. I ja se tebi divim, Lesli. Ne plašiš se da priznaš kad nisi u pravu ili kad pogrešiš. Neverovatno si skroman, za svoj uspeh, za ono što si postigao i za svet u kome živiš. Sa svime time bi mogao da budeš pravi kreten, a ti to nisi. Uprkos svemu, uspeo si da ostaneš realan.

– Moja porodica bi me se odrekla da nisam – rekao je iskreno. – Možda sam i zato iskren prema sebi. Moram da se suočim s njima, i sa sobom u nekom trenutku. Super je biti filmska zvezda, i kad se ljudi lome da ti pruže ono što želiš. Ali, na kraju dana si još uvek ljudsko biće, dobro ili loše. U mom poslu je neprijatno videti ljude kako se ponašaju kao budale, a mnogo ih je takvih. Nemam previše strpljenja za to. A većinu vremena, kada pogledam sebe, vidim sve što nisam dobro uradio, a ne ono što jesam. Možda je u tom smislu – rekao je, gledajući je ozbiljno – biti izuzetno

nesiguran na duge staze i dobra stvar. – Oboje su se nasmejali njegovim rečima. – Zadivljen sam što ne izgledaš nesigurno.

– Jesam. Ali jednostavno sam previše tvrdoglava. – Uzdahnula je. – Uvek pokušavam da shvatim sebe i šta hoću da radim. Znam kako sam stigla do ovde, i zašto. Samo ne mogu da shvatim gde hoću da idem odavde. Ili će ovo možda i u budućnosti biti ono što želim. Još uvek nisam odlučila.

– Doći će ti. Ovako barem imaš mnogo opcija. Sva vrata su ti otvorena.

– Sviđaju mi se ona koja sam do sada otvorila. Samo nisam sigurna koja hoću da otvorim sledeća.

– Svi se ponekad tako osećamo. Čini ti se da svi ostali imaju odgovore. Samo se pretvaraju. Ne znaju ništa više od nas samih. Ili su im životi jako mali. Tako im je lakše. Ako hoćeš da pogledaš u svet, mnogo je uzbudljivije, ali je ponekad zaista strašno. – Bio je veoma skroman dok je to govorio, i nije se plašio da pokaže svoje strahove i nesigurnosti.

– U pravu si – složila se. – Strašno je. Šta je s tobom? Šta ćeš ti sad da radiš? Da nađeš stan i da se vratiš u Los Anđeles? – I da počneš sve od početka, u potrazi za novom ženom? Nije ga to pitala, ali im je oboma bilo na umu. Pitala se koliko puta možeš da počneš iznova, da upoznaješ ljude, da izdvojiš jednog, daš sudbini šansu, nastaviš, a onda se na kraju razočaraš i sve završiš ponovo. U nekom trenutku mora da postane dosadno. Čak i posle dve divne godine s Ijanom, imala je problema da skupi hrabrost i da pokuša ponovo. Pitala se da li je njoj teže zato što je sve u vezi s njim bilo pravo. Ali, ako svaki put završiš s pogrešnom ženom, koliko puta možeš da počneš iznova? Samo je mogla da zamisli koliko je propalih veza imao Lesli Bakster. S četrdeset jednom godinom, počinjanje iznova mu je izgledalo kao veoma, veoma dosadna igra. Tačno o tome je i razmišljao kad ga je to pitala.

– Naći ću nešto privremeno, pretpostavljam. Dobiću svoju kuću natrag za šest meseci, a za četiri počinjem snimanje. Idem u Veneciju. Stanarka će mi izaći iz kuće dok se ne vratim. Mogao bih da odsednem u hotelu, ali tamo neću imati previše privatnosti. I bilo bi mnogo lakše gospođici Ludoj Bivšoj da me nađe u hotelu, ako je i bude to zanimalo za dve nedelje. Pretpostavljam da će prilično brzo naći nekog drugog za mučenje. Ne može ona dugo bez muškarca. Što se svega toga tiče – odgovorio je na pitanje koje mu nije postavila, ali je tako razumeo – više bih se opredelio za čekanje. Treba mi mala pauza posle svega. Malo je šokantno što sam tako pogrešno procenio nekoga. – Nesvesno je protrljao obraz s modricom dok je govorio. Ostavio je mobilni u kući u gradu, da bi na neko vreme izbegao njene poruke. Lesli nikad nije hteo da progovori s njom, iako je znao da će se na kraju, u njihovom svetu, njihovi putevi ukrstiti. Nije se radovao tome. – Ne treba mi romantika u životu. Makar ne na neko vreme. Počinjem da mislim da želim pravu stvar, ili ništa. Ove prolazne moderne stvari, na neko vreme, naporne su i uvek se pretvore u kaos.

Zabavno je pet minuta, a onda provedeš previše vremena čisteći. Kao katastrofa s javorovim sirupom kad smo se upoznali. – Nasmejala se njegovim rečima. – Čišćenje za propalom vezom je takvo, ali ni približno toliko zabavno. I mnogo je teže očistiti. – Njegova bivša mu je već rekla da će uništiti sve što je ostavio u kući. U poruci nakon te je pisalo da je to i učinila. Ništa što je ostavio tamo nije bilo nezamenljivo, ali je ipak bila velika muka i poprilična uvreda. Tada se nasmejao svojoj sledećoj misli. – Pretpostavljam da sam sad beskućnik. To je za mene novo iskustvo. Obično ne živim sa ženama, a svakako ne kod njih u kući. Imao sam previše samopouzdanja oko ovoga. U početku je odigrala sjajno. Ispostavilo se da je *mного* bolja glumica nego što sam mislio. Trebalo je da dobije Oskara za naša prva tri meseca. To je jako teška lekcija za četrdesetjednogodišnjaka. Pretpostavljam da čovek može u svakom dobu da bude budala.

– Žao mi je što se tako završilo – rekla je saosećajno. Bilo joj ga je žao. Nikad nije imala takvo iskustvo. I nadala se da nikad neće imati. U njegovom holivudskom životu, računajući njegovu popularnost i metu kakvu je predstavljao, to je bilo uobičajeno. Setila se koliko im je puta njihov otac pričao o velikim dramama među njegovim klijentima, pokvarenim romansama, napadima, komadanjima ljudi, tajnim ili otvorenim varanjem i pokušajima ubistva. To je sve bio deo života koji nije želela i pobegla je, iako su se loše stvari događale i ljudima u stvarnom svetu, ali ne tako javno, i ne tako često. To je bila teritorija nekoga poput Leslija Bakstera. Veze filmskih zvezda su obično bile kratke, prolazne, javno praćene i završavale su se katastrofalno. Nije mu zavidela. Iako je to sam sebi doneo izborom žena, sigurno ga je obeshrabrivalo. Kako je zvučalo, mogao je da završi mnogo gore nego s bolnim obrazom.

– I meni je žao – rekao je Lesli tiho – žao mi je što sam bio takva budala. I žao mi je što si izgubila svog čoveka. Izgledaš srećno na fotografiji s njim.

– I bila sam. Ali, ponekad i dobrim stvarima dođe kraj. Sudbina. – Gledala je zdravo na sve to i Lesli joj se i zbog toga divio. U njoj do sad nije bilo ničega čemu se nije divio. Bila je sjajna žena i bilo mu je drago što je potražio sklonište u Džejninoj kući. Možda je nikada ne bi upoznao da nije bilo tako, posebno zato što je ona sama sebe proglasila crnom ovcom porodice, a Džejn jedva da je i pričala s njom. Mnogo se više zanimala sobom. Kako je to Lesli video, Koko je bila poput male, bele, miroljubive golubice u porodici sokolova i orlova. Samo je mogao da zamisli koliko je bilo teško odrastati u njihovom okruženju. Ali, Koko je izgleda iz toga izašla neogrebana. Nije bila ljuta što je smeštena među njih, samo iznenađena. I na kraju je odletela. Još uvek je imala veze s njima, ali vrpce kojima su bili vezani su svakim danom bivale sve tanje. To je bio utisak koji je Koko odavala, ne pogrešno, iako se svejedno zamrsila u čuvanje Džejnine kuće. A Lesliju je bilo veoma drago što

je to uradila, inače se možda ne bi ni upoznali.

Veći deo popodneva su proveli ležeći na osunčanom balkonu, povremeno razmenjujući po nekoliko reči. Lesli je spavao a Koko je pročitala knjigu. Napravili su sendviče od onoga što je ostavila u frižideru, a ostatak su spakovali da ponesu u grad sa sobom, da ne propadne. Kad su zaključali kuću, ona ga je odvezla do javne plaže u Stinsonu, da bi mogao da vidi spektakularan, sitan, beli pesak. Prostirao se kilometrima, a sitan pesak i školjke su bili raštrkani na ivici vode. Ptice su gazile po talasima, a galebovi leteli iznad, a Koko je, kao i uvek, uzela male, zanimljive kamenčiće i stavila ih u džep.

Prošetali su celom plažom, seli na istureni deo i posmatrali kako okean ulazi u lagunu, a ispred sebe, preko puta uskog prolaza su videli Bolinas, a zatim su došli do kombija, dok su psi trčali daleko ispred njih a zatim im se vraćali. Dvapat su konji galopom prošli pored njih, a na plaži je bilo veoma malo ljudi. Lesli se iznenadio kad mu je Koko rekla da je uvek tako. Samo u retkim danima nenormalne toplote su ljudi dolazili na ovu plažu. Veći deo vremena je bila samo šačica ljudi, raštrkanih preko nekoliko kilometara. To je bilo savršeno mesto za beg, a Lesli se osećao kao da je bio nedelju dana na odmoru kad su se ponovo vraćali duž litice. Sunce je tek krenulo da zalazi, a dan je bio neverovatan.

– Od sveg srca odobravam – rekao je dok je ona, ponovo stručno, savladavala oštre krivine, ovog puta na spoljašnoj ivici stene, što ga je još više oduševljavalo. Čak je uspevala da izbegne rupe i mnoga mesta na kojima je put bio loš, zbog čega većina ljudi nije dolazila ovde. Bilo je spektakularno, ali daleko od lagane vožnje.

– Šta odobravaš? – pitala je Koko. Psi su spavali u zadnjem delu, potpuno iscrpljeni od trčanja po plaži, pogotovo kad su jurili konje. Sali je očajnički pokušala da ih ukroti, ali su joj pobegli. Morala je da se zadovolji jurenjem ptica, dok je Džek trčkao za njom. Bio je toliko umoran da je jedva mogao da hoda kad su krenuli, a sada je glasno hrkao. Zbog toga se iz zadnjeg dela kombija čulo smireno i besprekidno predenje.

– Odobravam što živiš ovde – rekao je Lesli ugodno. – Za slučaj da ti je bilo potrebno da čuješ to od nekoga. Zapravo, zavidim ti. – Nasmejala se njegovim rečima. To je bilo lepo čuti.

– Hvala ti. – Volela je što je video lepotu toga i što je cenio njen život. Nije mislio da je hipik ili čudak, i nije mislio da je njena kuća šupa. To je osetio kao topao zagrljaj i voleo je da vidi taj deo nje. Svi delovi nje su se savršeno uklapali. Samo je bila potpuno drugačija od Džejn, što je njena porodica teško prihvatila. Svi se uklapaju u jedan kalup, Koko nije, i njemu je bila mnogo bolja zbog toga.

Æutljivo su se provezli kroz Mil Veli, i mostom Golden Gejt u nedeljnom, večernjem saobraćaju. Prošla je rampu posle mosta ka Pacifik Hajtsu i pitala ga da li hoće da stanu negde i uzmu hranu. Nije hteo. Bio je potpuno zasićen od dobrih

osećanja tog dana i opušten nakon njihove dugačke šetnje po plaži. Čak je i zadremao u kolima na putu do kuće, dok je Koko vozila u tišini. Uprkos njegovom uspehu, što je više nije impresioniralo kao kad ga je prvi put upoznala, i šoku kad ga je videla u kuhinji svoje sestre, bili su potpuno opušteni jedno s drugim. Bila je iznenađena koliko joj je bilo prijatno s njim, a on je primetio istu stvar i prokomentarisao to dok su se šetali plažom. Rekao je da je za njega to retkost i da se obično ograđuje od nepoznatih ljudi. Ali, ona više nije bila nepoznata. Već su bili prijatelji, već posle dva dana.

– Šta misliš da ti napravim omlet? Prilično ih dobro pravim, ako sâm to smem da kažem. Ti možeš da napraviš jednu od svojih divnih kalifornijskih salata – rekao je nadajući se, a ona se nasmejala.

– Nisam neka kuvarica – priznala je. – Živim na salatama i ponekom komadu ribe.

– Tako i izgledaš – rekao je, kao kompliment. Izgledala je zdravo, jako, uredno i veoma mršavo. Čak i preko njene majice je mogao da primeti da ima divno telo, ali i njena sestra je takva, iako starija dobrih deset godina. Lesli je morao da se više trudi, svaki dan je išao u teretanu i pre svakog filma je intenzivno trenirao s trenerom. Njegova zarada je zavisila od toga, i za sada je sve bilo dobro. Nisu mu se videle godine, a njegovo telo se deset godina nije promenilo. Ali, nije bilo lako. A njegova naklonost prema sladoledu je bila prokletstvo.

– Omlet mi zvuči sjajno – rekla je dok se prastari kombi vukao uz Divisadero. Jedva su stigli do vrha uzbrdice na Brodveju, a psi su još uvek spavali kad su izašli. – Svi napolje! – povikala je da ih probudi, dok je Lesli uzimao namirnice koje su doneli sa sobom, a ona je unela veliku lanenu torbu punu čiste odeće. Nije se razlikovala od ostatka koji je bio kod Džejn. Uvek je nosila iste stvari, u različitim bojama, najčešće bele majice i farmerke. Imala je ceo plakar toga, a otkad je izgubila Ijana nije, ni pokušavala da se sredi. Nije bilo nikoga ko bi je video, ili koga bi bilo briga za njeno oblačenje. Samo je htela da bude čista, utopljena i da ima pristojne patike za posao. To je bio jednostavan život, i mnogo manje komplikovan od njegovog. Svaki put kad izlazi, mora da izgleda kao zvezda. Spomenuo je da sada mora da zameni celu garderobu, a ni to ga trenutno nije zanimalo, pošto ga niko sada ne vidi, i neće ići nikud. Bilo je olakšanje da ne mora da razmišlja o tome, i blagoslov što ne mora da se brine o paparacima u Los Angelesu. Niko nije znao da je u San Francisku, osim Koko, njene sestre i njene devojke. Što se tiče ostatka sveta, Lesli Bakster je nestao. To je za njega bila definicija slobode, što je i Koko volela u svom životu. Slobodu i mir. Kao da je od nje dobio veliki blagoslov, i to mu se sviđalo. Život je tako bio lakši.

Kad je Koko isključila alarm, Lesli je uključio svetla u kući. Ostavila je svoju torbu na podnožju stepenica, pa su zajedno stavili namirnice u kuhinji, dok su psi stajali, čekajući večeru. Nahrnila ih je, a onda prekrila kuhinjski sto jednim od

Džejninih besprekornih, francuskih stolnjaka i stavila elegantni escajg, dok je Lesli izvadio sastojke za njihov omlet. A Koko je napravila salatu koju je zatražio. Napravila je cezar preliv, i pola sata kasnije je upalila sveće i seli su za jednostavnu večeru. Kao što je i obećano, omlet je bio sjajan.

– Kakav dan – rekao je, izgledajući srećno, dok su neobavezno ćaskali. Dan na plaži je bio sjajan za oboje, a ponovo su završili obrok *dav* sladoledima.

– Hoćeš da gledamo film? – pitala je dok su prali sudove, a on se zamislio.

– Mislim da ću malo da plivam. Proverio sam bazen juče i voda je veoma topla. U Los Angelesu moram svaki dan da vežbam, ali sam previše lenj za to večeras – rekao je s osmehom. Džejn je imala veoma ozbiljnu teretanu, gde je svakodnevno vežbala s trenerom. Koko to nikada nije upražnjavala, a ni Liz, koja se uvek žalila na dodatnih deset kila, ali nikada nije uradila nešto povodom toga. Džejn je bila perfekcionista za sve, uključujući i izgled.

– Ja vežbam dok šetam pse svaki dan – rekla je Koko.

– Nakon gledanja u okean ceo dan, zaista bih voleo da malo plivam. – Nasmejala se njegovoj rečenici. Tu i tamo je podsećao na Ijana, sa svojim izrazito britanskim rečenicama, koje su bile iste kao australske koje je Ijan koristio. Bile su prijatne, poznate i pomalo nostalgične za nju. – Verujem da nema ajkula u bazenu.

– Nema u poslednje vreme – uverila ga je Koko, a on ju je pozvao da mu se pridruži. Obično nije koristila bazen svoje sestre, ali je zvučalo zabavno s njim. – U redu – složila se.

Izašli su iz kuhinje, otišli u svoje sobe i pet minuta kasnije se našli kod bazena, kad je Koko uključila svetla. Bilo je spektakularno, a bazen je bio u zatvorenom, pošto je vreme u San Francisku obično hladno. Znala je da Džejn pliva svaki dan, a povremeno i Liz.

Skoro sat vremena su plivali zajedno. Koko je plivala krugove dok je Lesli posmatrao, a onda, da ga ne bi pobedila, plivao je pored nje. Umorio se mnogo pre nje, ali ona je bila mlađa i u boljoj formi.

– Bože, imaš kondiciju olimpijskog plivača – rekao je, diveći joj se.

– Bila sam kapiten ženskog plivačkog tima na Prinstonu – priznala je.

– Ja sam veslao u mladosti – odgovorio je – ali, ako bih sada pokušao opet, umro bih.

– Bila sam u veslačkom timu godinu dana, u drugoj godini, i mrzela sam to. Plivanje je lakše. – Kad su izašli iz bazena, oboje su bili opušteni i izmoreni. On je nosio obične plave kupaće gaće, a ona jednostavan crni bikini koji je pokazivao njenu figuru, ali ništa na njoj nije bilo isuviše zavodljivo. Bila je lepa žena s dobrim telom, ali nikad nije flertovala s njim. Počinjala je da ceni njihovo prijateljstvo.

Oboje su obukli debele bademantile koje je Džejn držala kod bazena, i otišli u

svoje sobe da se istuširaju, dok je voda kapala s njih po tepihu. Nekoliko minuta kasnije, došao je u njenu sobu, istuširan i čist, noseći bademantil s bazena. Ona je nosila flanelsku pidžamu i upravo je bila uključila film, ovog puta ne njegov, da ga ne bi posramila. Iz onoga što je rekao prethodne noći znala je da ne voli da gleda sebe na ekranu. – Hoćeš da gledaš? Ženski je film. Zavisna sam od njih. – To je bila dobro poznata romantična komedija koju je već mnogo puta gledala i koju je obožavala. Rekao je da je nikad nije gledao, a ona je potapšala krevet pored sebe. Džek još uvek nije zauzeo svoje omiljeno mesto i spavao je na podu sa Sali. Potpuno su izmorili pse tog dana, što je za Leslija bio blagoslov. Još uvek je bio malo nervozan kad su živahni, posebno bul mastif, koliko god Koko pričala da je nežan. Ipak je to pas od sto kila.

Na njen poziv, Lesli se naslonio na jastuke da gleda film s njom. Nestala je na nekoliko minuta i vratila se s činijom kokica. Kikotala se, a on se smešio. Osećali su se kao da su ponovo deca. Njen mobilni je zazvonio čim je sela. Bila je to Džejn. Mogao je da čuje šta Koko priča. Da, sve je u redu. Dala joj je sve informacije za psa. Uverila je svoju sestru da mu ne smeta, a Lesli je odjednom shvatio da se raspituje za njega. Zanimalo ga je zašto joj Koko nije rekla da su išli u Bolinas, ni da su udobno smešteni na njenom krevetu, i da zajedno gledaju film. Razgovor je bio kratak i više je ličio na ispitivanje. Nije bilo toplih, intimnih rečenica između dve sestre. Koko je oko šest puta rekla da, kao odgovor na, očigledno, instrukcije, i prekinula je gledajući ga.

– Htela je da proveriti da ti ne smetam. Reci mi ako je tako – rekla je Koko, gledajući ga s oklevanjem, a Lesli se nagnuo i čedno je poljubio da je razuveri.

– Upravo sam proveo dva najlepša dana kakve nisam imao godinama, zahvaljujući tebi. Ako je neko naporan, onda sam ja taj koji smeta. I zaista mi se sviđa ovaj film – rekao je, smeškajući se. – Obično gledam samo seks i nasilje. Slatko je gledati ovo dvoje smešnih ljudi koji se vodaju i zaljube se. Da li završe zajedno na kraju? – pitao je, nadajući se, a Koko mu se smejala.

– Neću ti reći. Čekaj i videćeš – rekla je, isključujući svetlo, dok su gledali film na ogromnom platnu. Kao da su bili u bioskopu, na krevetu u pidžamama. To je bio savršen način za gledanje filmova, dok su delili činiju kokica.

Film se završio baš onako kako su hteli, što je Koko i znala. Volela je da ga gleda iznova i iznova. Nikad joj nije bio dosadan. Srećan završetak je uvek bio ohrabrujući. Volela je takve filmove.

– Zašto život ne može da bude ovakav? – uzdahnuo je dok je ležao na jastucima i razmišljao o filmu. – Ima mnogo više smisla, razumno je i jednostavno. Nekoliko svađica koje se reše, i nekoliko manjih rasprava koje mogu da se reše kad neko shvati šta treba da radi. Ne ponašaju se kao govornari, nisu zli jedno prema drugom, niko nije sjeban nasilničkim detinjstvom, neće da ubiju jedno drugo, sviđaju se jedno drugom,

zaljube se i žive srećno do kraja života. Zašto je toliko teško da se to desi? – Zvučao je tužno kad je rekao to.

– Zato što su ljudi ponekad komplikovani – rekla je nežno. – Ali, možda i može da se desi. Meni se skoro desilo. Dešava se i drugima. Mislim da samo treba da budeš pametan, da širom otvoriš oči i da se ne zavaravaš s kim se uplićeš, da budeš iskren prema njima i sebi i da budeš fer.

– Nije nikad tako jednostavno – rekao je setno. – Makar ne u mom svetu. I većina ljudi ne igra fer. Opsednuti su pobeđivanjem, a ako jedno od vas pobedi, oboje ćete izgubiti. – Klimnula je glavom, slažući se s njim.

– Neki ljudi igraju fer. Ijan i ja jesmo. Bili smo mnogo dobri jedno prema drugom.

– Bili ste deca i fini ljudi, pretpostavljam. A onda, vidi šta se desilo. Ako mi ne pokvarimo sve, sudbina će.

– Ne uvek. Znam nekoliko parova u Bolinasu koji su srećni. Ne žive komplikovano. Mislim da je to deo tajne. U svetu u kome živiš i u kome sam ja odrasla, ljudi komplikuju stvari i većinom nisu iskreni, posebno prema sebi.

– To i volim kod tebe, Koko. Ti jesi, i toliko si jednostavna. Sve kod tebe je čisto i dobro. Piše ti na čelu. – Nasmehio joj se kad je rekao to.

– I ti meni izgledaš iskreno – rekla je toplo.

– I jesam, ali zavaravam sebe u vezi s ljudima s kojima ulazim u vezu. Mislim da sam to uradio s ovom ženom od koje sada bežim. Možda sam od početka znao da je pogrešna, ali nisam hteo to da vidim. Bilo mi je lakše da zatvorim oči, a kasnije previše teško da ih otvorim. I pogledaj sada u kakvom sam haosu, krijem se u drugom gradu dok mi ona pali odeću. – Nasmejali su se toj slici, a on nije izgledao nesrećno u svom bunkeru u San Francisku. Zapravo, izgledao je opušteno i potpuno smireno. Bio je drugačiji od onog izmorenog i nervoznog čoveka pod stresom koji je stigao dan ranije. Njihov boravak u Bolinasu mu je dobro došao, a i Koko. Osećala se divno što je bila kod kuće, na svojoj teritoriji, na nekoliko sati, posebno s njim. Cenio je sve to.

– Sledeći put ćeš biti mudriji i pažljiviji – rekla je Koko tiho. – Nemoj da se grizeš zbog toga. Naučio si nešto. Uvek nešto naučimo.

– Šta si ti naučila od tvog prijatelja iz Australije? – pitao je nežno.

– Da to postoji negde tamo, da se događa. Samo moraš da imaš dovoljno sreće da pronadeš, ili da to pronade tebe. A to će se desiti.

– Voleo bih da mogu da verujem u to kao ti – rekao je, gledajući je napeto.

– Moraš da gledaš više ženskih filmova – preporučila je ozbiljno, a on se smejao. – Oni su najbolji mogući lek.

– Ne – rekao je nežno, ne skidajući pogled s nje. – Našao sam još bolji.

– A šta je to? – pitala je naivno, ne sumnjajući u ono što će se desiti, i gledala ga pravo u oči.

– Ti. Ti si najbolji lek koji postoji. Najbolja osoba koju sam ikad upoznao. – Kad je to rekao, približio joj se, poljubio i zagrlio. Bila je toliko zapanjena da isprva nije znala kako da odreaguje, ali nije je puštao i završila je s rukama oko njegovog vrata, držeći se kao da joj život od toga zavisi i uzvraćajući mu poljubac. Nijedno od njih to nije očekivalo, ili planiralo, a kada ju je video u bikiniju, obećao je sebi da nikad neće pokušati nešto s njom. Poštovao ju je, sviđala mu se, hteo je da joj bude drug, ali odjednom je hteo mnogo više od toga. Ne samo od nje, već je hteo i da joj pruži sve o čemu je ikada sanjala, zato što je tako dobra osoba i zato što to zaslužuje. I po prvi put u svom životu, i on se osetio tako. Nije bilo ničeg neprimerenog ili pogrešnog u ovome, i nije uopšte mario što je poznaje samo dva dana. Zaljubljavao se u nju i izgledala je omamljeno kada se poljubac završio i ponovo ga je pogledala. Nije htela da ovo bude samo seksualno, ali nikad nije toliko želela nekog. Lesli Bakster je bio u krevetu s njom i ljubio je, ali odjednom više nije bio poznata filmska zvezda, bio je samo čovek, a njihova uzajamna privlačnost je bila toliko snažna da ona nije htela da se opire.

– Oh. – Ispustila je mali zvuk iznenađenja, a on ju je ponovo poljubio, i pre nego što su oboje znali šta im se dogodilo, skinuli su odeću, bacili je na pod i strastveno vodili ljubav. Nije bilo šanse da jedno od njih prekine. Nisu želeli. Prošlo je dve godine otkad je Koko vodila ljubav, od Ijana, i dok je vodio ljubav s njom, Lesli se pitao da li je nekad bio zaljubljen. Znao je da je sada zaljubljen u nju.

Posle su ležali jedno pored drugog, hvatajući dah, i Koko se prevrnula još bliže njemu i pogledala ga u oči. – Šta je to bilo? – prošaputala je. Šta god da je, znala je da hoće još. Ali, ne tako brzo. Nikad nije iskusila nešto ovakvo s nekim muškarcem, čak ni s Ijanom. Njihovo vođenje ljubavi je bilo lagodno, smireno i prijatno. Ono što se upravo desilo s Leslijem je bilo strastveno i razarajuće. Osetila se kao da su upravo zajedno prošli kroz tornado. Svet se izvrnuo i zvona u njenoj glavi su se oglasila. Emocije koje su delili su bile tako snažne da se osetila kao da ih je odneo plimni talas. A on se osećao isto.

– Mislim da je, moja draga Koko – prošaputao je – to bila ljubav. Prava stvar. Do sad je ne bih prepoznao ni da me ujede za dupe, ali mislim da nam se to oboma upravo desilo. Šta ti misliš? – Klimnula je glavom. Htela je da to bude ljubav, ali nije bila sigurna. Bilo je tako rano.

– I, šta se onda dešava? – pitala je zabrinuto. – Ti si filmska zvezda i vratiš se u svoj svet, a ja sam propalica s plaže u Bolinasu, i završim sama ovde. – Bilo je previše rano za brigu o tome, ali scenario je bio jasan, a on je već priznao da ne razmišlja dovoljno pre stupanja u odnos. Trebalo joj je tri meseca da spava s Ijanom. I tačno dva dana da spava s Leslijem. – Nikad u životu nisam uradila ovako nešto – rekla je, dok joj se u krajičku oka pojavila suza. Duboko ju je ganulo to što im se desilo, i nije žalila. Samo je bila uplašena.

– Ni ja, makar ne namerno. – Spavao je s dosta žena na prvom sastanku, ako su one htele. Ali, nikad se ovako nije iznenadio, i tako je srdačno shvatio da ga vuku sile koje nije planirao i kojima nije mogao da se opire. To je bilo najsnažnije osećanje u njegovom životu. – A što se tiče priče 'filmska zvezda – propalica', nije baš tako. Ti nisi neko malo, siroto siročić koje ne zna ništa o mom svetu. A kako će se priča završiti, moraćemo da 'sačekamo i vidimo', kao što si rekla. Možda je ovo jedan od onih ženskih filmova koje voliš... dušo, nadam se da jeste – rekao je, i mislio je svaku reč.

– Znam sve o tvom svetu – prošaputala mu je – i mrzim sve u vezi s njim... osim tebe – rekla je, tužno.

– Hajde da idemo dan po dan – rekao je mudro. Ali, plašila se da su na pozajmljenom vremenu. Nije htela da se veže za njega, pa da onda mora da se teši suzama kad se on vrati u svoj svet, a pre ili kasnije, to će se desiti. Ovo je bila samo fantazija, san. Ali, htela je to koliko i on. I htela je da veruje da se snovi zaista ostvaruju. Njen se skoro ostvario ranije, a možda će se ovog puta to zaista dogoditi. Htela je da veruje da je to moguće, ali ovo se desilo tako iznenada, i nije znala šta da misli, uzimajući u obzir njegov položaj u stvarnom životu. – Hoćeš li da mi obećaš da se nećeš previše brinuti, i da ćeš za sada da veruješ u ovo i u mene? Neću te povrediti, Koko. To je poslednja stvar koju bih učinio. Hajde da damo ovome i nama priliku, pa da vidimo kuda će nas odvesti. Smislićemo nešto. – Nije mu rekla ni reč, samo je klimnula glavom kao petogodišnjakinja i utopila se u njegove ruke. Držao ju je tako dugo, a onda je, sa svom toplinom svojih nežnih osećanja prema njoj, ponovo vodio ljubav s njom. I tornado koji su oboje osetili, udario ih je po drugi put.

5.

Kada se Koko probudila sledećeg jutra, pitala se da li je sanjala sve što se desilo prethodne noći. Bila je sama u krevetu. Nigde nije bilo traga Lesliju, i dok je ležala, gledajući u plafon i razmišljajući o njemu, on je ušao u sobu, s obmotanim peškirom oko struka, noseći poslužavnik s doručkom za nju, s ružom iz Džejnine bašte u zubima. Pridigla se i pogledala ga.

– Bože gospode, ti si stvaran! – Ili se makar tome nadala. Ni u šta na svetu nije htela više da veruje. – A čak nismo ni bili pijani.

– To bi bio loš izgovor – rekao je kad joj je stavio poslužavnik preko nogu. Napravio joj je pahuljice, đus i tost. Čak je i namazao tost puterom i džemom. – Napravio bih ti vafle, ali sam shvatio da bi nas Džejn ubila ako ponovo uradimo onaj trik s javorovim sirupom ovde. – Oboje su se smejali sećanju na svoj susret. To će zauvek biti njihova interna šala. Koko je lasknulo kad je videla da je tek sedam sati ujutro. Mogla je da provede sat vremena s njim pre nego što krene na posao. Poželela je da mogu da provedu ceo dan u krevetu.

– Hvala ti – rekla je, malo postićena zbog doručka koji je napravio za nju, izdašnim posluženjem, i sinoćnjim događajima. Sve to je mogao da vidi u njenom pogledu.

– Samo hoću nešto da ti kažem, pre nego što se na smrt uplašiš. Niko od nas još uvek ne zna šta je ovo. Znam šta želim da bude, i čemu se nadam da jeste, i iako te poznajem samo dva dana, mislim da znam ko si. Znam ko sam ja i ko sam bio, i ko hoću da budem kad porastem, ako se to ikada desi. Nikad nisam nekoga namerno slagao. Ne zavaravam ljude. Možda sam ponekad skot, ali nisam govno. Ne pokušavam da te zavedem, malo da te izvrtim i da se onda vratim u Holivud s još jednom reckom. Dosta mi je toga. Ne treba mi još jedna, pogotovo ne ti. Neću da mi to budeš u životu. Zaljubio sam se u tebe, Koko. Znam da to zvuči nenormalno posle dva dana, ali mislim da čovek prosto zna kad je nešto pravo i kada je stvarno. Nikad se nisam ovako osećao i nikad nisam bio ovoliko siguran. Mislim da želim da provedem ceo život s tobom i to mi zvuči ludo kao i tebi. Samo hoću da nam pružim šansu. Ne treba da paničimo. Ovde nije izbio nikakav požar. Mi smo dvoje dobrih ljudi koji su se zaljubili jedno u drugo. Hajde da pretvorimo ovo u taj ženski film za naše gledačko zadovoljstvo i da se nadamo da će tako i ostati. Možemo li to da uradimo? – pitao je pružajući joj ruku, a ona je polako ispružila svoju. Nežno je upleo njene prste u svoje i poljubio ih, a onda se sagnuo i poljubio je u usta. – Volim te, Koko. Baš me briga da li si propalica s plaže, šetač pasa, ili ćerka jednog od najpoznatijih agenata u Holivudu i najprodavanijeg autora. Volim *tebe* i sve što predstavljaš. Možda ćeš, uz

malo sreće, i ti mene zavoleti – rekao je, kad je seo pored nje na krevet, a onda ga je pogledala istim zapanjenim pogledom koji joj je bio u očima još od prethodne noći.

– Već te volim, ne zato što si filmska zvezda, već uprkos tome, ako to ima smisla.

– Samo to i hoću. Ostalo ćemo smisliti, dan po dan – rekao je, ponovo zvučeći skromno. Nikad nije bio ovoliko srećan u životu.

Podelio je tost s njom, i pola sata kasnije je ušao da se tušira s njom, a kad je krenula na posao, ličio je na mama koku. Rekla mu je da će doći do ručka, a on je morao da obavi nekoliko poziva tog jutra. Hteo je da pozove svog agenta i da mu kaže šta se desilo sa ženom u Los Angelesu, i da ga obavesti gde je sad, a morao je da upozori svog čoveka za odnose s javnošću da će ona možda pokušati nešto. Takođe je morao da pozove i trgovce nekretninama da nađe novi stan, opremljen, dok se njegova kuća ne oslobodi, za šest meseci. Imao je dovoljno toga da uradi dok se ona ne vrati. Kasnije je hteo da malo istraži grad i da vidi gde se nalazi. Mislio je da bi bilo zabavno ako odu na večeru tog dana. Već joj je rekao da hoće da ide u Bolinas za vikend. Smešio se dok se tuširao i oblačio. Ovo je bio veoma, veoma lep život, posebno kad je Koko u njemu.

Koko se osetila kao da se upravo probudila, dok je šetala pse svojih mušterija tog jutra. Svidelo joj se sve što je rekao i sve što su uradili. Ali, u retkim trenucima razumnosti i realnosti, bilo je teško poverovati da nešto ovako divno može da traje, pogotovo s njim. Ipak je on Lesli Bakster. Na kraju će morati da se vrati u Holivud i da snimi još jedan film. Tabloidi će proždrtati njega, i njih. Poznate glumice će ga spopadati. I gde će biti Koko u svemu tome? U Bolinasu, čekajući ga da dođe kući? Nema šanse da će ponovo živeti u Los Angelesu. Čak ni zbog njega. Duboko je udahnula kad je vratila poslednje jutarnje pse u njihove domove i podsetila sebe na ono što joj je rekao. Dan po dan. To je najviše što sada mogu da urade. I kao što je rekao, smisliće nešto. Ali, takođe nije htela da ponovo izgubi nekog koga voli. I srećan završetak na kraju ovoga se neće tako lako desiti, uzimajući u obzir glavne glumce.

Kada je došla kući, sa sendvičima koje je uzela za njih, on je još uvek pričao telefonom. Pričao je s trgovcem nekretnina o opremljenoj kući u Bel Eru koja je slobodna na šest meseci, dok neka poznata glumica ne završi film u Evropi. Koko je izgledala zabrinuto dok je slušala, a Lesli se nasmejao kad je spustio slušalicu.

– Nemoj još da paničiš – uveravao ju je. – Traži pedeset hiljada mesečno za nju. – Razmišljao je celog jutra o njoj i kako će sve ispasti na duži period. – Znaš, možda bih na kraju mogao da živim i ovde. Robin Vilijams i Šon Pen žive ovde. Izgleda da im odgovara. – Klimnula je glavom, još uvek u stanju šoka zbog onoga što im se dešava. Čistačica je upravo izlazila kad je ona ulazila. Zaboravili su na sendviče i otišli natrag u krevet i vodili ljubav dok ona nije morala da krene na posao ponovo, da prošetala sledeću grupu pasa. Jedva je mogla da se odvoji od njega. A kada se vratila u

četiri sata, on je spavao na njenom krevetu. Njegov agent je tog jutra obećao da će mu poslati nekoliko scenarija, a on će za sada ostati u San Francisku s njom. Džejn mu je rekla da može da ostane koliko god hoće, i to popodne su se složili da joj još ništa ne govore. Hteli su da ovo čudo zadrže za sebe.

Kasnije tog popodneva, pozvao ga je njegov agent za štampu. Glumica koja ga je proganjala izjavila je u novinama da ga je otkočila, i u blago prikrivenim rečenicama implicirala da je gej. Lesli je rekao da ga to ne zanima. Ima dosta dokaza da se odbrani od toga, i samo je zvučalo kao kiselo grožđe. Laknulo mu je što je rekla novinama da ga je otkočila. To bi moglo da znači da je spremna da nastavi svojim putem i da prekine da ga muči. Ali, još uvek nije verovao u to. Hteo je da sačeka i da vidi pre nego što se vrati u Los Anđeles.

Zamolio je Koko da im rezerviše sto u nekom neprimetnom restoranu, na njeno ime. Izabrala je jednostavan, mali meksički restoran u Misiji, nadajući se da ga tamo niko neće prepoznati. Jedno je sigurno, niko neće očekivati da ga vidi tamo. Nakon što su ponovo vodili ljubav pod tušem, uspeli su da se obuku i da izađu iz kuće do osam sati.

Svideo mu se restoran kad ga je ugledao, i niko nije ni obraćao pažnju na njih, dok nije platio račun. Žena za kasom ga je gledala celu noć. Platio je kešom, tako da nije bilo kreditnih kartica, a ona je poslala zahtev za autogram uz kusur. Pokušao je da se pravi da ništa ne zna, ali u roku od nekoliko minuta, ljudi s nekoliko drugih stolova su se okretali, konobar je uzbuđeno pričao na španskom, i bez potpisivanja autograma, što bi potvrdilo njegov identitet, pokušali su da budu nonšalantni kad su izašli, a onda su potrčali do kombija.

– Sranje – promrmljao je, dok je Koko startovala kombi i krenula. – Nadam se da niko nije pozvao novinare. – To je bio deo života s kojim se Koko nikad direktno nije nosila. Njegov život je bio komplikovan, a to je značilo da ne mogu da idu bilo kud i da moraju da budu izuzetno pažljivi kada idu nekud. Ako su ga tako lako prepoznali u Misiji, prepoznaće ga svugde, a nijedno od njih nije htelo da ih vide po celom San Francisku. Ostali su kod kuće do kraja nedelje, a Lesli je išao na duge šetnje po plaži s njom. U nedelju je prošetala poslednju turu pasa, otišli su u Bolinas i tamo proveli vikend. Nisu imali problema ni sa kim na plaži, i kada je Lesli naleteo na Džefa, vatrogasca koji je živeo pored njih, dok su obojica iznosili đubre, pogledao je u Leslija a onda klimnuo glavom, smeškajući se. Ispružio mu je ruku, predstavio se i rekao da mu je drago što Koko boravi tu sa svojim prijateljem. Izgleda da je mislio sve najbolje o njoj. Videli su ga ponovo u nedelju ujutro na plaži, sa psom, i ćaskao je opušteno s oboje, i nije napravio nijedan očigledan znak da ga je prepoznao ili da zna ko je Lesli. To je bila zajednica u kojoj su ljudi gledali svoja posla, ali su ipak uspevali da se brinu jedni o drugima. Lesli je rekao da je bio dobrovoljni vatrogasac u Engleskoj kad je išao na koledž, pa su pričali o požarima, opremi i životu u

Bolinasu. Odatle su se nekako prebacili na vatrogasna kola, a onda na automobile. Otkrili su da obojica vole da rade na kolima i popravljaju motore. Lesli se izgleda uklopio, i obojica su voleli da pričaju. Lesli i Koko su bili srećni i opušteni kad su se vraćali ka gradu u nedelju uveče. Lesli je ponovo spomenuo koliko voli da priča s njenim komšijom.

Koko je uvek bila zabrinuta da će krhki mehur njihovog tajnog života pući, ali do sada im niko nije smetao. Džejn je znala da je on još uvek tu i nije joj smetalo. Stalno je opominjala Koko da ga ostavi na miru i da mu ne dosađuje, i Koko ju je uveravala da to ne čini.

Bližio se kraj njihove druge nedelje zajedničkog života, kad je Leslijev agent za nekretnine u Los Anđelesu insistirao da ovaj mora da vidi nekoliko kuća i stanova. Nije čak ni znao da li treba da se muči oko toga, ali mislio je da treba da se vidi i sa svojim agentom i da se samo pojavi u Los Anđelesu, da neko ne bi pomislio da se skriva zbog glasina da je gej. Njegova bivša je još uvek bila u svemu tome, i tabloidi su izbacili nekoliko naslova koji nisu bili ništa šokantniji nego ranije.

– Hoćeš da ideš sa mnom u nedelju? – predložio je. – Možemo da prespavamo u *Bel Eru*.

Hotel je uvek bio veoma diskretan, a niko nije ni znao ko je Koko.

– Šta ćemo da radimo sa psima? – Nije imala samo Sali, već i psa svoje sestre, i znala je da bi Džejn pobesnela ako ode.

– A neko od tvojih komšija u Bolinasu? Da li možemo da ih ostavimo kod tebe?

– Džejn bi me ubila da to sazna – rekla je Koko, osećajući krivicu, ali htela je da ide s njim. – Možda i možemo. Pozvaću ih da ih pitam. – Na kraju, oba njena suseda su se složila da ih pričuavaju, hrane i prošetaju po plaži, a jedan se čak složio da ih primi u nedelju uveče kad su dolazili na rođendansku žurku u gradu. Sve je bilo sređeno, kao što je i rekao. Dan po dan. Sve je išlo kako treba. Savršeno su se slagali.

Na kraju, samo zbog opreznosti, različitim letovima su išli u Los Anđeles, dvoje različitih kola ih je pokupilo na aerodromu, i dogovorili su se da se sastanu u hotelu. Za svaki slučaj. Kao da su bili u špijunskom filmu, nikome nisu govorili da dolaze. Lesli je leteo ranije i video stanove koji je agent za nekretnine spremio za njega, pre nego što je Koko stigla. Nijedan mu se nije svideo, a i njegova želja da iznajmi nešto u Los Anđelesu je iščezla otkad ju je upoznao. Za sada je bio srećan u San Francisku. Koko je laknulo kad joj je to rekao u hotelu.

Imali su prelep apartman u hotelu *Bel Er*. A Kokoino prisustvo je bilo ignorisano. Osoblje je naviklo da u takvim situacijama postupa s najvećom diskrecijom. Otišli su na večeru, na jedno mesto u Zapadnom Holivudu koje je pravilo sjajnu kinesku hranu i bili su srećni i opušteni kad su se vratili u hotel. Bila je skoro ponoć kad su polako išli u svoju sobu kroz bašte, i videli jedan par kako se drži za ruke i ljubi, pored

labudova koji su plivali u malom potoku koji je krivudao po zemlji. Koko se nasmešila kad je videla par kako se ljubi, i pomislila je da su joj nešto poznati, ali njoj je svako u Los Angelesu izgledao poznato. Bili su poznate zvezde, ili ljudi koji su hteli da liče na njih. Ponekad je to bilo smešno. Žena je bila zgodna, lepo obučena plavuša, s lepom figurom u crnoj haljini i visokim štiklama, koju su mogli da vide samo otpozadi, a muškarac s njom je bio zgodan i mlad, u svečanom crnom odelu. Zastali su i poljubili se dugo još jednom kad su Lesli i Koko prišli, i u poslednjem trenutku otišli izdvojenim putem koji je vodio do njihovog apartmana. Dok su se udaljavali, žena se okrenula. Lice joj je bilo osvetljeno oskudnim svetlima sa zemlje, i okrenula se prema čoveku s kojim je bila. A onda je Koko nestalo vazduha.

– Oh, bože! – rekla je naglas, stiskajući Leslijevu ruku.

– Šta je bilo? Jesi dobro? – Odmahnula je glavom i nepomično stala.

Nije bilo nimalo sumnje u to ko je ta žena, i čim ju je prepoznala, Koko je otrčala u njihovu sobu, dok ju je Lesli zabrinuto pratio. Koko se potpuno uspaničila i plakala je u dnevnoj sobi njihovog apartmana. Lesli je prišao i zagrlio je, ne shvatajući šta se dogodilo. Samo se neki par ljubio dok su gledali labudove. Očigledno su i oni odseli ovde, i bili su veoma zaljubljeni. Ali, Koko je izgledala kao da je videla duha.

Koko je sela, potpuno zaprepašćena. Bila je u šoku.

– Šta se dešava? – pitao je Lesli i seo pored nje, zagrlivši je jednom rukom. – Reci mi, Koko. Da li poznaješ tog čoveka? – pitao se da li je to neka stara ljubav. Znao je samo za Ijana.

Odmahnula je glavom, dok su joj suze tekle niz lice. – Nije on u pitanju... ta žena je moja majka – rekla je, gledajući Leslija, a on je na trenutak bio toliko zatečen da nije znao šta da kaže.

– To je tvoja majka? Nikad je nisam video uživo. Veoma je lepa. – Koko nije nimalo ličila na nju, iako je bila lepa na svoj način.

– On je duplo mlađi od nje. – Bila je zaprepašćena.

– Ne baš – Lesli je pokušao da je razuveri, ali nije bilo sumnje, bio je mnogo mlađi od nje, a izgledali su kao da su u vezi. S obožavanjem je gledala svog partnera kad se okrenula, a i on je izgledao opčinjen. Bio je zgodan, dobro obučen u stilu Los Angelesa, s relativno dugačkom kosom i lepim licem. Mogao je da bude glumac, model, ili bilo šta drugo. Na trenutak, Lesli nije znao šta da kaže. – Pretpostavljam da nisi znala za njega.

– Naravno da ne. Uvek govori da nikad ne bi mogla da bude s nekim drugim posle mog oca. Vidiš na šta mislim! – rekla je, odjednom besna. – Svi ovde su govornari. Svi lažu, svi su lažni, čak i moja majka, sa svojim egoističkim mišljenjem o svemu na svetu. Naziva me hipikom i čudakinjom, a šta je *ona*? – Nagoveštaj u Kokoinom glasu nije bio prijatan, i Lesli je ustuknuo.

– Možda usamljena žena – rekao je Lesli nežno, pokušavajući da je smiri. – Nije lako biti sam u njenim godinama. – Pretpostavio je da ima najmanje šezdeset godina, uzimajući u obzir Džejnne godine, ali nije izgledala tako. Na svjetlu je izgledala kao da ima oko pedeset, a čovek s njom je očigledno bio mlađi, ali to ga nije šokiralo. Izgledali su lepo zajedno, i srećno. Ako su zbog toga bili srećni i opušteni, u čemu je problem? Ali, nije to rekao Koko, koja je izgledala kao da će dobiti neki napad. Morao je da prizna da ne bi voleo da vidi svoju majku u toj situaciji, a ona je bila starija i ne tako dobro očuvana, i još uvek je bila u braku s njegovim ocem, iako su se, na zabavan način, uvek žalili jedno na drugo. Ali, Kokoina majka je bila mlađa, privlačnija, skupo obučena, poznata i bila je udovica. Bila je pravi ulov.

– Ima šezdeset dve godine i imala je više plastičnih operacija nego prokleta žrtva opekotina. Jednostavno nije u redu. Kako može da mi priča kako da živim svoj život kad ovo radi dok niko ne gleda? Moj otac njoj to nikada ne bi uradio. – Ali, dok je to govorila, znala je da to nije istina. Njen otac je bio zgodan čovek, s okom za žene, a on i njena majka su vodili svoje bitke oko njegovih mladih i privlačnih klijentkinja. Njena majka ga je pažljivo posmatrala i držala ga na kratkom povocu. I da je od njih dvoje on bio taj koji je preživeo, Koko je sada verovala da bi i on imao nekoga. Samo to nikad nije očekivala od svoje majke, a svakako ne s čovekom tih godina.

– Možda bi i tvoj otac učinio isto. Zašto moraju da budu sami, samo zato što mi ne volimo da ih posmatramo kao seksualna bića? Nevoljno ti ovo govorim ovo, ali i ona ima pravo na život.

– A šta misliš, šta treba tom momku tih godina? Seks, u njenim godinama? Njemu treba novac, moć i veze, svi produkti njene slave.

– Možda – rekao je Lesli razumno. Malo se smirila i više nije plakala. Ali, još uvek je izgledala zaprepašćeno. Bio je pravi šok da vidi svoju majku kako se ljubi na mesečini, čak ne ni s čovekom svojih godina. Taj prizor je poljuljao Koko, i to ne na dobar način. – Izostavila si jednu stvar – podsetio ju je Lesli smireno. – Ljubav. Možda se zaljubila u njega. Možda je to zdravije nego što izgleda, uprkos njihovim godinama. Muškarcima se to stalno dešava, da se zaljube u žene koje su dosta mlađe od njih. Ja sam trinaest godina stariji od tebe i niko se ne bi šokirao nama. Zašto moramo da budemo tako stereotipni o vezama? Ti nemaš problem što tvoja sestra živi s drugom ženom i poštuješ njihovu vezu, kao i svi mi. Zašto ne tvoja majka i mlađi muškarac? ωωω.сяσωαяεz.σяg

– Ne volim da razmišljam o svojoj majci na takav način – rekla je Koko, uvek iskrena s njim i sa sobom. Izgledala je kao da je ozbiljno potresena.

– Verovatno ne bih ni ja – rekao je, podjednako iskreno. – Zašto je ne pitaš i vidiš šta će da ti kaže?

– Moju majku? Da li se šališ? *Nikad* ne govori istinu. Makar kad se radi o njoj.

Godinama je lagala za plastične operacije. Prvo je sredila sise, dok je moj otac bio živ. Onda oči. Ona je imala fejs-lifting. Zatim je imala još jedan, tri nedelje posle sahrane, 'da bi se oraspoložila', to je rekla kasnije. Pobogu, možda se već i vidala s njim!

– Možda i nije. Možda je on samo krajnji rezultat. Samo mislim da bi trebalo da odložiš osudu dok ne porazgovaraš s njom. To je više fer. Čovek je možda kreten i možda mu treba njena slava i novac, ali možda i nije tako. Makar je saslušaj. Svakako su izgledali zaljubljeno.

– Ona je samo previše seksualna – rekla je Koko, gledajući ga, a on se nasmejao.

– Mislim da je to genetski, i ne žalim se. Ako u njenim godinama budeš izgledala tako dobro kao ona, biću srećan kao svinja u blatu. Ne moraš da ideš ni na fejs-lifting zbog mene. Volim te takvu kakva si, i ako se istopiš. – Koko je bila mnogo prirodnije lepa od svoje majke, i imala je veće šanse da bolje ostari, ali njena majka je, bez sumnje, izgledala sjajno za svoje godine. I ako je tačna ona stara izreka o tome da treba videti ženinu majku pre nego što se zaljubite u ženu, dobro je prošao.

Koko je još uvek kipela zbog toga kad su legli u krevet te noći, kao i za doručkom sledećeg jutra. Još više ju je mučilo to što je shvatila da ne može da ispita majku, kao što je Lesli predložio, ili da kaže svojoj sestri, pošto je bila tajno s njim u Los Angelesu. Ako kaže Džejn, ona će znati da su ostavili njenog psa, a njena majka će odmah hteti da zna zašto je Koko u Los Angelesu a ne zove. Ovih dana ima previše tajni u porodici, posebno od njene majke. Ona i Lesli nisu imali šta da kriju, osim da njega zaštite od njegove psihotične bivše devojke, i da se drže što dalje od tabloida, što neće biti mali uspeh kad dođe vreme za to. Ali, za sada su Kokoine usne zapečaćene i ruke su joj vezane. Morala je da zadrži ovu ogromnu tajnu svoje majke za sebe, i to ju je živu izjedalo.

Vratili su se u San Francisco, ponovo različitim avionima, i odvojenim kolima otišli do Džejnine kuće. Ali, to je bila prva stvar o kojoj su pričali, čim je Lesli stigao. Shvatio je da je ovo veoma veliki problem za nju. Trpela je mnoge kritike svoje majke o njenim životnim izborima, i sada je Koko želela ozbiljno objašnjenje za ovo što je videla. Nije odobravala ništa od onoga što je videla i što je mogla da zamisli. Ni poljupce, ni romansu, a pogotovo ne godine čoveka s kojim je njena majka bila.

Džejn je pozvala te večeri, i mogla je sve da čuje u Kokoinom glasu. – Zbog čega si tako nervozna? – odmah je pitala. Koko je zvučala kao da se svađala s nekim, ili da ima nameru, a Džejn je odmah posumnjala.

– Ne svađaš se valjda s Leslijem? Ne zaboravi da je on moj gost.

– A šta sam ja, osim čuvaruće i šetača psa? Seckana džigerica? – Koko je napala, a Džejn je na drugom kraju izgledala začuđeno.

– Dobro, izvini. Samo nemoj da primenjuješ takvo ponašanje na mog gosta, Koko. I ne pametuj. Možda hoće da ostane neko vreme da pobegne od one ludače i novinara. Tako da bih te zamolila da mu ne upropašćavaš život svojim detinjastim ponašanjem!

– Uvek se ponašala prema Koko kao prema detetu, a Koko se skoro nasmejala primedbi svoje sestre.

– Pokušaću da mu ne upropastim život – rekla je nadmeno, ovog puta se pretvarajući. Morala je da krije i njihovu tajnu. Njena majka sada nije bila jedina u porodici s tajnom, a njihova je bila dosta ozbiljnija od tajne njene majke. Ali, ni ona ni Lesli još uvek nisu hteli da kažu Džejn. Hteli su da zaštite privatnost svog odnosa, bez pritiska da slušaju tuđe reakcije ili mišljenja na to. Dok je mislila o tome, zapitala se da li njena majka radi istu stvar i kada planira da to podeli s njima, ako uopšte planira. Ako se radi samo o seksu, onda neće, ali ako je ozbiljno, uradiće to vremenom. Možda su i Lesli i ona razmišljali o tome. – Jedva da ga i viđam, uostalom – rekla je Koko odsečno, misleći na Leslija, da bi udaljila sestru od istine.

– To je dobro. Trebaju mu mir i tišina. Prošao je jedan težak period. Prvo, pokušava da ga ubije, a onda kaže novinarima da je gej.

– Da li je? – pitala je Koko naivno i skoro se nasmejala. U poslednje dve nedelje dobijala je stalan i dovoljan dokaz da nije, i veoma je uživala u tome. Bilo im je sjajno, u krevetu i van njega.

– Naravno da nije gej – Džejn je skočila na nju. – Ti samo nisi njegov tip. Sviđaju mu se veoma glamurozne, sofisticirane žene, obično njegove kolegice, ali ne uvek. Mislim da ima nekoliko britanskih markiza i evropskih princeza u toj grupi. Pobogu, on je najveća muška filmska zvezda na svetu. I svakako nije gej – ponovila je. – Čak je i mene jednom pokušao da zaskoči. Čovek bi tucao sve što hoda. – Ali ne i tebe, to je htela da kaže, što njena mlađa sestra nije previdela. Zapravo, Koko je bila depresivna zbog toga kad je prekinula vezu.

– Jesi joj rekla? – pitao je Lesli, a Koko je odmahнула glavom.

– Nisam mogla, zbog psa. Rekla je da tucaš sve što hoda, pogotovo i skoro stalno svoje kolegice, i mnogo glamurnije i sofisticiranije žene od mene. – Koko je izgledala kao da ju je neko izudarao.

– To je rekla? – izgledao je šokirao. – Kako ste došli na tu temu?

– Pitala sam je da li si gej, da joj zavaram trag.

– Strašno. I šta je ona rekla? Da, spavao sam s nekim od kolegica, ali nisam već dugo. To je za mlade glumce. Pokušao sam da budem u vezi s pravim ženama, ne samo sa starletama. A ti si jedina žena koju sam ikada voleo. I ne, nisam gej.

– Dokaži mi – rekla je, pretvarajući se da sumnja u njega, a on je prasnuo u smeh.

– Dobro, ako insistiraš – rekao je, zastajkujući dok je raspakivao svoj kofer, i krenuo k njoj na krevetu. – Tvoja želja je moja zapovest, i ako hoćeš da ti dokažem da nisam gej, to ću i učiniti. – Nekoliko minuta kasnije, to je i učinio. Iznova i iznova i

iznova.

6.

Krajem juna, Leslijeva bivša devojka je prestala da daje intervju tabloidima o njemu i da izjavljuje svašta na kanalu *Entertejment tunajt*. Čak je viđena i u diskoteci u Los Angelesu kako se ljubi s poznatom rok zvezdom. Izgledalo je kao da je Lesli bezbedan. Nije hteo da rizikuje, ali nije ga maltretirala već nedeljama. Morao je da ode u Los Angeles da poseti svog agenta i da popriča o nekim poslovnim stvarima, pa je otišao na dva dana. Čim je otišao, Koko je počela da tuguje. To ju je podsetilo na to kako bi izgledao život bez njega, koliko ga voli i koliko će biti užasno kad se vrati u svoj stvarni život za stalno. Njihov život iz fantazije nije mogao da traje daveka. On je bio to što je bio, a ona je živela u svetu koji je daleko od njegovog. Ponovo se setila da žive na pozajmljenom vremenu. Još uvek je bila depresivna zbog toga kad se vratio.

– Šta je bilo? Je l' neko umro? – zadirkirao ju je te večeri kad je došao kući. Primetio je da je tužna. Pitao se da li to ima veze s njenom majkom. Čuvala je tu tajnu i još uvek je bila potresena zbog toga. Nije mu bilo ni nakraj pameti da je uznemirena zbog njega.

– Ne, nisi bio tu. I zbog toga sam razmišljala o tome kako će biti kad odeš. – Dirnule su ga njene reči, a on se isto osećao. Stalno je razmišljao o tome i o rešenju za njihovu budućnost. Želeo je to, više nego išta.

– Nije zapisano u kamenu da ne možeš da dođeš u Los Angeles sa mnom. Mogli bismo tamo da živimo zajedno. – Odlučno je odmahnula glavom.

– Majka bi me izludela, paparaci bi nas žive pojeli, ljudi bi preturali po našem đubretu, znam kako je tamo. Sećam se priča klijenata mog oca. Ne mogu tako da živim.

– Ni ja – rekao je, izgledajući zabrinuto. Znao je da ona nikad neće pristati da živi u Los Angelesu, a bila mu je potrebna tamo, makar na neko vreme.

– Ali, ti živiš tako. To je za tebe normalno.

– Onda možemo da živimo ovde, a ja ću ići tamo kad moram. Ionako sam pola vremena na snimanju. Možeš da ideš sa mnom tamo.

– Paparaci će nas izludeti i tamo – rekla je ojađeno.

– Šta mi to govoriš, Koko? – pitao je, izgledajući uplašeno. – Da nećeš da deliš svoj život sa mnom? Da je borba s paparacima preteška, pa ćeš radije da odustaneš od ovoga? – izgledao je uspaničeno, a ona je odmahnula glavom.

– Ne znam šta da radim. Volim te, ali ne želim da nam sve to đubre upropasti život.

– Ni ja. Drugi se izbore s tim. Samo moraš da uložiš malo truda i razmišljanja. Makar ti nisi u ovom poslu. To bi trebalo da pomogne. I niko nam ne smeta trenutno,

tako da možemo da uživamo u ovome dok traje. – Imali su mnogo sreće do tada i veoma su vodili računa kuda idu. On nije išao u centar da kupuje, niti se pojavljivao u lokalnim prodavnicama više od jedanput. Kupovali su namirnice u *Sejfeju* kasno uveče, a on je nosio kačket i crne naočare, a svaki vikend su provodili u Bolinasu, skrivajući se, i dugo se šetali plažom kad nije bilo nikoga. Nije mogao sebi da dozvoli da izlazi u javnost. To je bila realnost njegovog života. Došao je ovde da se sakrije od jedne žene, a sada se skrivao s drugom, hrabro pokušavajući da je zaštiti i da skloni nju i njihovu ljubavnu priču od pogleda javnosti. Bez sumnje, to je bio izazov, ali on je znao čitav postupak, i dok god neko ne shvati da živi u San Francisku s njom, sve će biti u redu. Kao što joj je često govorio, do sada je sve dobro. Ali, oboje su znali da to ne može da traje daveka, i pre ili kasnije će morati da se suoče s izazovom i posledicama toga što je on velika filmska zvezda koja je zaljubljena u jednu ženu. Koko je zbog svega toga bila uplašena i zazirala je od toga, bez obzira koliko ga voli.

– Samo ne želim da se ovo završi – rekla je tužno – Mislim, ovo kako je sad.

– Možda neće biti baš ovako u budućnosti, ali možemo da vodimo veoma povučen život. I neće se završiti ako mi to ne želimo – rekao je odlučno. – To zavisi od nas. – Rekavši to, poljubio ju je i ponovo joj rekao koliko je voli. Nije hteo da se njihova romansa raspadne. Hteo je da bude s njom do kraja svog i njenog života. U to je bio siguran. Kako će to izvesti, to je već druga priča. Bio je odlučan da im uspe, šta god bilo potrebno.

Nije hteo da iznajmi opremljen stan u Los Anđelesu. Odlučio je da ostane u San Francisku s Koko do sredine septembra, dva i po meseca od sada. Počinjao je sa snimanjem sledećeg filma u oktobru i morao je da se vrati na pripremu produkcije i probu kostima u septembru. Imao je zakazanih deset dana snimanja u Los Anđelesu, a posla toga će biti u Veneciji barem mesec dana i, kad se vrati, njegova kuća će ponovo biti slobodna. Za sada mu nije bio potreban smeštaj u Los Anđelesu. Bila mu je potrebna samo Koko, život i kuća koju su delili.

Predložio je da provedu nedelju dana u Bolinasu za Četvrti juli, i pitao je da li može da nađe zamenu za šetanje pasa, da bi mogli da provedu ceo vikend na plaži. Obavestila je sve svoje klijente dve nedelje pre toga i pronašla jednu od Lizinih mlađih gej drugarica, koja je rado prihvatila da je menja. Erin je bila dobra žena, trebao joj je posao, i provela je celu nedelju prateći Koko da bi naučila posao. Koko će po prvi put u dve godine otići negde na nedelju dana. Oboje su se radovali tome. Kad su stigli u Bolinas, Lesli se smestio kao da je oduvek živeo tamo. Čak je pozajmio i Ijanovo ronilačko odelo i otišao da pliva u okeanu, iako se strahovito plašio ajkula. Ali, bilo je toplo i prelepo, pa nije mogao da odoli. Koko se čudno osećala dok ga je gledala kako izlazi iz vode u poznatom ronilačkom odelu. Njegovo

telo je bilo malo drugačije i znala je da to nije Ijan, ali dok nije skinuo masku, njeno srce je pomalo zatreperilo. Čim je videla Lesliejevo lice, koje joj se smeškalo, srce joj je poskočilo. Tada je shvatila koliko ga voli, i da je smestila Ijana na posebno mesto. Njeno srce je sada pripadalo Lesliju. Ležali su zajedno na pesku satima, tražili školjke, skupljali kamenčiće, pecali, zajedno spremali večeru, čitali, pričali, smejali se, igrali karte i satima spavali.

Proveo je neko vreme popravljajući njen kombi i na njeno oduševljenje, osposobio ga da prede kao mače. Džef je izlazio i konsultovao se s njim oko toga nekoliko puta. A Koko se smejala kad se Lesli vratio u kuću. Lice mu je bilo prljavo od ulja, a ruke su mu bile crne. Izgledao je potpuno oduševljeno, kao dečak koji se igrao u blatu ceo dan. Lesli je izgledao kao srećan čovek.

Njeni drugi susedi su ih pozvali na roštilj za Četvrti jul i Lesli je hteo da ide.

– Šta ako te ljudi prepoznaju? – pitala je, izgledajući zabrinuto. Do sad su bili tako mudri i pažljivi i isplatilo se. Živeli su idiličnim životom, potpuno anonimno i spokojno.

– Tvoje komšije već znaju ko sam. Bili su veoma diskretni oko toga. – Zvučao je samouvereno i sigurno, mada malo previše za nju.

– Ostatak komšiluka možda i neće biti diskretan.

– Ako bude neprijatno ili se izmakne kontroli, možemo da odemo. Možda će biti lepo biti deo lokalnih proslava, za promenu. – Na kraju se složila.

Otišli su kasno uveče, pa je već bio pao mrak, tiho su se ušunjali, uzevši dva piva. Lesli je seo na deblo i počeo da priča s dečakom koji je bio otprilike istih godina kao Kloi. Na kraju je njegova majka došla do njega i zapanjila se kad je ugledala Leslija. U grupi se to brzo pročulo. Džef nije ništa rekao, ali tu je bilo oko pedeset ljudi. Reagovali su na vesti da Lesli Bakster pije pivo u njihovom okruženju, ali niko nije tražio autogram, niko ga nije maltretirao, i na kraju su se svi gosti smirili. Lesli je s trojicom muškaraca vodio veoma prijatan razgovor o pecanju, a deca su ga izgleda volela. Umeo je s decom. Džef ju je pogledao i namignuo joj, a onda joj je prišao da pročaska s njom.

– Sviđa mi se – rekao je jednostavno, tihim glasom. – Kad smo se upoznali pored kanti za đubre, bio sam malo iznenađen. Ali on je dobar, normalan, pravi čovek. Nije pun sebe, kao što bi se očekivalo. A ti izgledaš srećno, Koko. Drago mi je zbog tebe. – Džefu je izgleda bilo zaista drago zbog nje, i uživao je u prijateljstvu s Leslijem, koje se odvijalo u dvorištu.

– Hvala ti – rekla je, smeškajući se. Nije je video takvu godinama, a ona se nikad nije ovako osećala u svom životu. Tako sigurno, samouvereno, prijatno u sopstvenoj koži, u vezi s onim što radi i s kim je u vezi. To je bio osećaj odraslih ljudi, i veoma joj se svidelo.

– Hoće li to Los Anđeles da nam te ukrade? Nadam se da neće – dodao je Džef, a

ona je odmahнула glavom.

– Ne. Ostajem ovde. Mislim da će on putovati. – Džef je klimnuo glavom, nadajući se da će mu to poći za rukom.

Lesli je pričao o kupovini kuće u gradu malo kasnije, kad se pročuje za njih i kad odluče šta će da rade. Nije planirao ništa tako moderno kao Džejnina kuća, kako je obećao Koko, već nešto jednostavno i simpatično, kao iz viktorijanskog perioda. Ali, još uvek je hteo da provodi vreme s njom na plaži. Jednostavno bi mu bilo lakše da putuje iz Los Anđelesa u grad. Bilo je prerano za to, ali razmišljao je o tome. Bio je otvoren za sve što bi moglo da uspe. Hteo je da uloži dosta vremena, truda i novca u svoju ljubav prema njoj. Samo mu je zauzvrat bio potreban mali kompromis s njene strane, zbog njegovog života filmske zvezde i mana tog posla, i vremena koje će morati da provede u Los Anđelesu. Koko je još uvek bila pomalo zbunjena.

Ostatak nedelje za Četvrti juli prošao je lepo i posle roštilja, nekoliko ljudi ga je pozdravljalo na plaži dok su šetali pse. Niko nije obraćao previše pažnje na njega, pokušavao da ga slika ili zvaog novinare. Bili su dovoljno uljudni da to ne rade, a on se jednostavno utopio u masu u Bolinasu, kao i svi drugi. Da je tražio mesto za skrivanje, ne bi mogao da nađe bolje.

Džejn i Liz su već šest nedelja bile u Njujorku i radile na svom filmu, kad je Liz zbog posla morala da ode u Los Anđeles. Još uvek nisu našle zamenu za čuvanje kuće. Nisu to ni spomenule, a Koko je posumnjala da Džejn nije ni pokušala. Ali, živela je srećno s Leslijem, tako da ni ona nije ništa spominjala. Liz je planirala da bude u Los Anđelesu nekoliko dana, a Džejn nije mogla da napusti snimanje. Liz ih je zvala iz Los Anđelesa, ali nije imala nikakvog razloga da dolazi u San Francisco, tako da i nije išla. Znala je da je Lesli još uvek tamo, što je za njih bilo u redu. Pravio je društvo Koko, ako su uopšte i razgovarali jedno s drugim, u šta je Džejn sumnjala. Mislila je da se on neće sprijateljiti s devojkom njenih godina, a Džejn je bila sigurna da za njega ona nije upotrebljiva.

Liz je nekoliko puta rekla nešto drugačije. Ipak su oboje zgodni, pametni i fini ljudi, koji žive u istoj kući. Džejn se nasmejala.

– Prestani da izmišljaš priče za scenarija i komedije – zadirkiivala je Džejn svoju partnerku, smejući se toj ideji. – Lesli Bakster se neće zaljubiti u šetačicu pasa, iako je ona moja mlađa sestra. Veruj mi. Nije ona njegov tip. – Džejn je bila toliko sigurna u to, da se Liz povukla. Ali, bilo joj je čudno što sada njegova bivša devojkka živi s rok zvezdom i više mu ne preti, a Lesli i dalje živi u njihovoj kući. Poštovala je Koko više od Džejn. Za Džejn, Koko je bila još uvek dete, i to veoma buntovno. Liz je znala šta se nalazi ispod površine. Džejn nikad nije ni pokušala da sazna. Možda je Lesli saznao. Ta pomisao je prošla Liz kroz glavu.

Kao što je to uvek činila kad dođe u Los Anđeles, Liz je posetila osobu koju je

nazivala svojom „svekrvom“. To je bila obaveza, iz poštovanja prema majci svoje partnerke, ali obaveza u kojoj je uvek uživala. Bilo joj je drago što je Florens u sjajnoj formi i što izgleda bolje nego ikad. Međutim, Liz je primetila da je, kad je stigla u kuću u Bel Eru, jedan mlađi čovek otišao. Nasmehio se Liz kad su se mimoilazili, a izgledao je da je Džejninih godina. Ušao je u srebrni porše parkiran ispred i odvezao se. Liz nije imala pojma zašto, ali imala je čudan osećaj da je mlađi čovek planirao da se vrati čim ona ode. A kada je ušla u Florensino kupatilo, na vratima je bio muški kašmirski džemper i dve četkice za zube u čaši. Rekla je sebi da je previše sumnjičava, ali je zadirkivala Džejninu majku oko toga, uz čašu šampanjca u bašti, što je bio njihov ritual. Njen novi fejs-lifting se konačno smirio i izgledala je petnaest godina mlađe. Figura joj je bila bolja nego ikad.

– Da li sam to videla novog udvarača kako odlazi u poršeu kad sam stigla? – zadirkivala ju je Liz i bila je zapanjena kad je Florens vidljivo pobledela i zagrcnula se od šampanjca.

– Ovaj... naravno da ne... ne pričaj gluposti... ja... ja... – Prestala je da priča usred rečenice kad je pogledala Liz, i predala se pred mlađom ženom kad je počela da plače. – Molim te, nemoj da kažeš Džejn ili Koko... Tako nam je lepo. Mislila sam da je to samo prolazna stvar, ali zajedno smo već skoro godinu dana. Znam da nema smisla. On misli da imam pedeset pet godina. Rekla sam mu da sam Džejn dobila sa šesnaest, što zvuči grozno, ali nisam znala šta drugo da kažem. On ima trideset osam i, znam da zvuči glupo, ali volim ga. Volela sam Baza dok smo bili u braku, ali on je mrtav. A Gabrijel je divan čovek. Veoma je zreo za svoje godine. – Liz je morala da se podseti da zatvori usta, dok se trudila da ne pilji u svoju svekrvu. Liz je uvek bila saosećajnija i nežnija od Džejn, a Florens joj se često poveravala, ali nikada o nečemu ovakvom.

– Ako te to čini srećnom, Florens – počela je oprezno, nije bila sigurna šta da kaže, i kakva je motivacija tog čoveka da bude s nekim toliko starijim. Liz je, naravno, bila zabrinuta. Znala je da će Džejn pobesneti, a Koko verovatno i više. – Čime se bavi? Da li je glumac? – Izgledao je kao glumac i bio je dovoljno zgodan za to, zbog čega je Liz i sumnjala u njega.

– On je producent i režiser. Pravi nezavisne filmove. – Spomenula je dva koja su imala značajan uspeh, tako da makar nije žigolo kome samo treba njen novac. – Divno nam je zajedno. Usamljena sam otkad nema Baza, a devojke više ne žive ovde. Ne mogu da pišem i da igram bridž sve vreme. Većina mojih prijateljica su još uvek udate, a ja sam uvek višak. – Liz je na trenutak shvatila da je bilo teško, teže nego što je Florensina starija ćerka htela da prizna. A Florens je još uvek bila dovoljno mlada da želi društvo, čak i seks, iako je Liz bila malo zapanjena tim razmišljanjem. I znala je da Džejn neće hteti da čuje ništa o tome. – Hoćeš li da kažeš Džejn? – pitala je Florens panično, dok je Liz razmišljala o tome.

– Neću ako ti ne želiš. – Florens nije počinila nikakav zločin, niti nekome učinila nešto nažao. Nije bila psihički nesposobna, ili ugrožavala svoje zdravlje. Imala je vezu s mlađim muškarcem, zapravo, dvadeset četiri godine mlađim. Ali, na kraju, Liz je rekla sebi: „Zašto da ne?“ Ko su oni da joj kažu da je pogrešila? Ili da ne može? Ili da bi se ona osećala loše zbog toga? Ipak, plašila se da će Džejn uraditi sve to gore navedeno. Može da bude veoma nezgodna. Liz ju je svakako volela, ali bila je svesna njenih slabosti, mana i nepredvidivosti, i činjenice da joj prihvatanje bližnjih nikad nije bila jača strana. – Mislim da bi ti trebalo da kažeš devojkama – rekla je Liz nežno.

– Misliš?

– Da – rekla je Liz iskreno. – Kad budeš mislila da je pravo vreme. Ako je to prolazna stvar, onda ih se ne tiče. Ali, ako planira da ostane, imaš pravo da budeš voljena i prihvaćena od svoje porodice. Lepo je da znaju šta ti se događa u životu.

– Mislim da će Džejn poludeti – rekla je njena majka očajnički.

– I ja – rekla je Liz iskreno. – Preboleće to. Nema prava da ti određuje kako da živiš svoj život. Podsetiću je na to, ako pomogne.

– Hvala ti – rekla je Florens zahvalno. Liz je branila neke njene stavove ranije, i to uspešno. Ali, obe su znale da će ovo biti teško.

– Ja ne bih brinula za Koko – rekla je Liz. – Ona je nežna i nije kritična kao Džejn. Obe žele da budeš srećna.

– Ali, verovatno neće da imam mladog ljubavnika. Ovde se ne radi o novcu – rekla je, da bi uverila Liz, i indirektno Džejn. – Rekla sam mu da mora da se venča i da ima decu. Ali, već se razvodio i ima dete od dve godine. I veoma smo srećni. Ne verujem da ćemo se venčati – rekla je ponizno, kao da radi nešto strašno.

– Znaš, da si muškarac – rekla je Liz, iznenada zvučeći ljutito u njeno ime, i osećajući sažaljenje za njenu očiglednu nelagodnost i stid, koji su bili toliko veliki da je lagala svoje ćerke. – Da si muškarac, pokazivala bi devojkama duplo mlađu od sebe na svakoj žurci na koju odeš, ona bi se razbacivala svojim atributima na bazenu u hotelu *Beverli Hills*, a ti bi se hvalila svojoj deci, frizeru i svojim komšijama. Do sad bi bila u braku i imala bi dete. Zapravo, da si deset godina starija, a da je on deset ili dvadeset godina mlađi, i da su vam polovi obrnuti, tačno bi se to desilo, i svako bi te zavidljivo gledao. E *to* je odvratno, taj dvostruki standard zbog koga se osećaš kao da moraš da se šunjaš, lažeš i skrivaš, a koji muškarca stavlja u položaj da želi da više o tome s krovova. Florens, ovo je *tvoj* život. Imamo samo jedan život. Radi ono što te čini srećnom. Bila sam u braku pre nego što sam upoznala Džejn, i verovatno sam mogla tako daveka da ostanem. Nisam htela da bilo ko zna ili pomisli da sam gej. Bila sam toliko zauzeta pokušavanjem da budem poštovana i da budem sve što su drugi hteli, da sam bila potpuno očajna. Najbolja stvar koju sam uradila jeste što sam

ostavila muža i preselila se kod Džejn. Konačno imam život koji sam oduvek htela. I znaš, da je Baz još uvek živ, siguran sam da bi radio potpuno istu stvar, i to s još mlađom ženom. – Podigla je čašu šampanjca u čast ženi koja je bila njena svekrva po ljubavi, ako ne po braku. – Za tebe i Gabrijela, Florens. Za dug i srećan život. – Obe su zaplakale kad je to rekla i sedele dugo u zagrljaju. Trenutak kasnije, Florens ga je pozvala na mobilni i rekla mu. Htela je da ga upozna s Liz, ali Liz je mislila da nije fer da ga upozna pre Džejn. To je njoj ličilo na zaveru, a znala je da bi tako zvučalo i Džejn, iako je mogla da je razuveri. Obećala je da će ga upoznati sledeći put, kad Džejn i Koko saznaju za njega.

Krenula je malo kasnije, i dve žene su se zagrlile na pragu.

– Hvala ti – rekla je Florens, gledajući je zahvalno. – Ti si tako dobra i divna osoba. Moja ćerka ima sreće.

– I ja – rekla je Liz, smeškajući joj se, i ponovo je ušla u limuzinu koja ju je dovezla. Krenuli su niz prilaz, kad se porše vratio. Liz je spustila prozor kad su se mimoilazili, nasmešila se i mahnula, dok je on zapanjeno gledao i uzvratio joj osmeh.

– Dobro došao u porodicu – pomislila je Liz u sebi, dok su išli prema aerodromu. Mogla je da zamisli eksploziju koja će se dogoditi kad Florens konačno skupi hrabrosti da kaže Džejn. Liz će uraditi sve što može da ublaži udarac, ali znala je kakva je Džejn. Biće to pravi pakao. Makar neko vreme.

7.

Bio je kraj jula, dve nedelje kasnije, kad je Florens konačno sakupila hrabrost da pozove Džejn. Odlučila je da kaže prvo njoj. Kao što se moglo i očekivati, Džejn je poludela.

– Molim? – Džejn je zvučala sumnjičavo. – Imaš dečka? Otkad to?

– Već godinu dana – priznala je Florens, pokušavajući da zvuči mirnije nego što se osećala. Popila je tri čaše šampanjca pre nego što ju je pozvala. – On je veoma fin čovek.

– Čime se bavi? – pitala je Džejn ljutito.

– Producira i režira filmove.

– Da li ga poznajem? – Džejn je još uvek bila šokirana što ju je majka pozvala da joj kaže da ima dečka. – Kako se zove? Pretpostavljam da ima svoju producentsku kuću. – U njenim godinama je to bilo očigledno. Verovatno je bio neko važan u poslu, koga svi godinama poznaju. Ali, ipak je bilo pomalo čudno. Džejn nije volela da posmatra svoju majku tako.

– Gabrijel Vajs. – Džejn je razmišljala kratko i klimnula glavom. Za sada nema ničeg zastrašujućeg. To ime je dobro poznato u poslu. – Znam njegovog sina, koji se isto zove. Napravio je nekoliko veoma dobrih filmova. Nisam znala da je i njegov otac producent.

– Nije. Njegov otac je bio neurohirurg i umro je pre deset godina. Pričamo o onom koga poznaješ. – Florens se iznenada osetila hrabrijom nego pre. Trenutak istine je došao, a šampanjac je upravo počeo da deluje. Gabrijel joj je tog dana rekao da šta god se desilo i šta god rekle, da će je voleti i da nema ničeg lošeg u njihovoj vezi. Voleti nekog, uprkos značajnoj razlici u godinama, nije zločin. Podsetila je sebe na to. Ona ima šezdeset dve godine, ali Gabrijel još uvek misli da ima pedeset pet. Nije imala petlje da mu kaže istinu.

– Čekaj malo, mama – rekla je Džejn, zbunjeno. – Gabrijel Vajs kog ja znam ima dvanaest godina.

– Ne baš. Tvoje je godište. Puni trideset devet sledećeg meseca.

– A koliko ti imaš godina? – rekla je surovo. – Šezdeset dve? Skoro šezdeset tri? Zar nije to malo besmisleno? Zapravo, reći ću da je baš odvratno da žena tvojih godina bude u vezi s čovekom njegovih godina. Šta nije u redu s njim? Da li su mu potrebne pare za sledeći film? – Liz je upravo ušla u sobu i s mukom je slušala. Mrzela je kad Džejn postane ovakva i kad se sprema da zada završni udarac. Slušala je dok je to radila Koko, i drugima. Ispod površine, Džejn je bila dobra osoba ali je ponižavala ljude. Liz ju je volela, ali nije joj to dozvoljavala. Ali, drugi jesu. –

Mislim da je to najsravnija, najodvratnija i najgluplja stvar koju sam ikada čula. Nadam se da ćeš se prizvati pameti vrlo, vrlo uskoro.

Njena majka ju je tada iznenadila. – A ja se nadam da ćeš ti uskoro povratiti svoje manire. Gabrijel je ugledan čovek. Nije mu potreban moj novac. A ja sam ugledna žena. Ja sam tvoja majka. I činim ti čast da ti sama kažem to, pre nego što čuješ od nekog drugog. Ne radimo ništa pogrešno i ne radimo ništa što bilo koji čovek ne bi radio, da ima priliku. Gabrijel je dvadeset četiri godine mlađi od mene, i ako nama to ne smeta, ne vidim zašto bi tebi. Čujemo se – rekla je, i prekinula vezu dok je Džejn još uvek brbljala na drugom kraju. Nije mogla da veruje šta je upravo čula, a njena majka joj je prekinula vezu. To je bio prvi put. A trebalo je da se dogodi i ranije. Njih dve su obično parirale jedna drugoj, ali ovog puta je Džejn preterala. A njena majka je osećala i neku obavezu prema Gabrijelu.

Džejn se u neverici okrenula ka Liz. – Moja majka ima Alchajmerovu bolest – rekla je, s pogledom punim patnje.

– Kako si to zaključila? – pitala je Liz, pokušavajući da ostane ozbiljna.

– U vezi je s čovekom mojih godina. S Gabrijelom Vajsom.

– Je l' on loš čovek? – pitala je Liz smireno.

– Otkud ja znam? Dobar je producent. Ali, ne može da bude dobar čovek ako kreše moju majku, koja je skoro duplo starija od njega.

– Ona izgleda mlađe – podsetila ju je Liz – a muškarci njenih godina i stariji rade to stalno, s devojkama duplo mlađim od sebe. – Nije to htela da čuje od Liz.

– To mi je majka, pobogu! – U očima su joj bile suze kad je Liz sela pored nje i zagrlila je.

– Šta bi bilo da je ona tako reagovala kad si joj rekla da si gej?

– I jeste tako reagovala! – Džejn se nasmejala kroz suze. – Pretila je da će se ubiti. Otprilike dva dana. A onda je rekla mom ocu, koji je to sjajno primio. Mislim da su bili razočarani, ali posle toga su mi pružali podršku. Valjda si u pravu. Ali, sranje, Liz, zašto to mora da radi? Šta ako tom čoveku samo treba njen novac i ako je pravi budalom?

– A šta ako nije tako? Čak i da jeste, šta ako je to čini srećnom na neko vreme? Nije lako ostariti. Potpuno je sama u Los Anđelesu.

– Ima milione fanova. Prodaje zilion knjiga.

– Njeni fanovi je ne greju noću, niti je grle kad je tužna. Šta bi bilo da mi nemamo jedna drugu? – rekla je Liz odsečno, dok je Džejn brisala suze.

– Umrla bih. Moj život bi bio pustinja bez tebe, Liz. Ti si mi najvažnija stvar u životu. Ti si moja porodica.

– Pokušaj da zamisliš život bez toga. Tvoj otac je bio ceo njen svet. To više nema. Sada ima njega. Možda je loš čovek, a možda je i dobar. Kako god, ima pravo na to, i da ne bude sama, i da deli život s nekim, koga god da odabere.

– Kako si tako mlada a tako mudra? – pitala je Džejn, i izduvala nos u maramicu koju joj je Liz dala, smejući se.

– Ona mi nije majka. Ali je dobra žena, i volim je. Želim joj sve najbolje. Hajde da joj pružimo šansu. Mislim da je zaslužuje. – Džejn je spustila glavu dok je razmišljala, a onda zagrlila Liz.

– Mislim da je moja majka luda, ali ti si sjajna. – Liz joj se nasmešila. Njihova povezanost je rasla iz dana u dan.

– U redu. Sad ti imaš dva dana da joj govoriš da ćeš se ubiti zbog ovoga, kao što je ona tebi rekla kad si joj priznala. Ali, možda posle toga možeš da se pomiriš s tim, zbog nje. Razmisli.

– Razmisliću – rekla je Džejn tiho, a onda je pozvala Koko. To je bila jedna od onih situacija kad su sestre bile potrebne jedna drugoj, a krv nije voda.

Koko se histerično smejala s Leslijem kad je telefon zazvonio. Pričao joj je o nezgodama na snimanju jednog od svojih prvih filmova. Volela je te priče, a on ih je lepo pričao. Još uvek se smejala kad se javila i čula Džejn na drugom kraju, s glasom propasti.

– Naša majka je poludela – tako je započela razgovor. A Koko je odmah posumnjela šta sledi, pošto je i sama videla. – U vezi je s čovekom mojih godina. – Koko je laknulo što nije mlađi. Uplašila se, kad ga je videla, da je bliže njenom godištu.

– Ko ti je to rekao? – pitala je Koko smireno.

– Ona. Ne zvučiš iznenađeno – rekla je Džejn optužujuće.

– Sumnjala sam da se nešto tako dešava. – Bila je veoma srećna već neko vreme. I u poslednje vreme je ostavljala Koko na miru. Skoro da je nije zvala. To je bila novost. Ranije je zvala nekoliko puta nedeljno da bi rekla Koko sve što nije u redu s njom i njenim životom. Od nedavno su njeni pozivi bili retki, kratki i veoma površni.

– I, šta misliš? – pitala je Džejn.

Koko je uzdahnula, razmišljajući. – Ne znam. Deo mene misli da ima prava da radi šta hoće. Drugi deo mene misli da je to nenormalno i potpuno pogrešno. A šta ja znam? Živim kao hipik u kolibi u Bolinasu, zato što mi to odgovara. Umalo da se udam za instruktora ronjenja i odem u Australiju. Ti si gej, i praktično si u braku sa ženom. Koje pravo mi imamo da joj govorimo šta je dobro za nju? Možda je ovaj čovek dobar. Dovoljno je pametna da shvati ako nije. Naša majka nije budala.

– Kad si ti tako odrasla i počela da filozofiraš? – pitala je Džejn, sumnjičavo. – Da te nije ona nagovorila na to?

– Ne. Ovo prvi put čujem od tebe. Ali, ko zna, možda bi tata radio istu stvar s nekom mlađom ženom, možda čak i nekom droljom. Kad su ljudi sami u tim godinama, rade takve stvari. Niko ne želi da bude sam – rekla je i nasmešila se Lesliju

dok joj je pokazivao podignute palčeve.

– Tebi to izgleda ne smeta – rekla je Džejn, s oštrinom u glasu. – A u njenim godinama, čovek bi pomislio da joj nije ni bitno.

– Zašto ne bi bilo? Zašto bi htela da bude sama posle svih tih godina s tatom?

– Zašto bi htela da bude s mnogo mlađim čovekom od sebe i da pravi budalu od sebe? – Džejn to nije imalo smisla.

– Možda se tako oseća mlade. Mislim da je usamljena.

– Trebalo bi da je posećujemo češće – rekla je Džejn, mršteći se.

– To nije isto. I sama to znaš. Ne znam, Džejn. Ni meni se ne sviđa. Ali, nije zločin.

– Već neverovatno neukusno. I ponižavajuće za nas.

– Ona nikad ne govori to o tvom seksualnom opredeljenju. – Koko je time postigla poen, a Džejn je ućutala na trenutak. – Uvek je podržavala tvoj život.

– To nije moj izbor. To sam ja.

– Svakako bi mogla da te kritikuje, ali to ne radi. Uvek se ponosila tobom. – Ali ne i mnome, htela je Koko da kaže, ali nije. Ni njena majka ni sestra je nisu podržavale, a ona je uvek bila sprema da ih brani. To nije bilo fer, ali tako je njihova porodica funkcionisala.

– Ponosna je i na tebe – rekla je Džejn nežno, osećajući o čemu razmišlja njena sestra i iznenada ju je bilo sramota što je toliko kritikovala. Koko to njima nije nikad radila.

– Ne, nije – rekla je Koko tiho, sa suzama u očima. – A nisi ni ti. To nije nikakva tajna. Ali, mislim da joj sada dugujemo nešto. Nekakvo poštovanje, ili makar prihvatanje onoga što radi. – Džejn joj dugo nije odgovarala. Razmišljala je o svakoj situaciji kad je govorila Koko sve što nije u redu s njom, i o tome koliko je neuspešna. Zbog toga se osećala užasno i htela je da podeli nešto s njom.

– Moram i ja tebi nešto da kažem – rekla je Džejn, dok je gledala Liz, a njena partnerka je klimnula glavom. – Sada sam u dvanaestoj nedelji trudnoće. Oplodili su me pre nego što smo došli u Njujork. Nismo htele da kažemo nikom dok nismo bile sigurne da će uspeti. Uradile smo to i prošle godine, ali sam imala pobačaj, ali ovoga puta je sve u redu. – Koko je bila zapanjena. Nisu joj rekle prošli put, i Koko nije imala pojma za njihov plan. Ali, kad je razmislila o tome, setila se da je Liz uvek želela decu. Koko je bilo ironično što je Džejn trudna kada je Liz mnogo toplija i s više majčinskog osećaja, ali Džejn je bila nekoliko godina mlađa, pa je možda to razlog.

– Čestitam! – rekla je Koko, smeškajući se, još uvek iznenađeno. – Kad ti je termin?

– Početkom februara. Još uvek ne verujem da je uspelo. Još uvek se ne vidi. Biću u šestom ili sedmom mesecu trudnoće kad dođemo kući, zavisi kad ćemo doći.

– Jedva čekam to da vidim! – smejala se Koko. A onda se setila nečega. – Možda bi trebalo da budeš malo blaža prema mami. Ako možeš da dobiješ dete sa ženom. I ako ja mogu da prestanem da studiram prava i da živim kao 'čudak', po rečima svih vas. Možda ima prava da ima dečka tvojih godina. Ko smo mi da sudimo jedni drugima i da govorimo jedni drugima šta da radimo? – Džejn je u dubini duše znala da su reči njene sestre tačne. Na njenom kraju je nastala duga tišina dok je razmišljala, a onda je ispružila ruku i uhvatila Lizinu. Liz je drugom rukom nežno prelazila preko Džejninog stomaka, a njihovi pogledi su se sreli i zadržali.

– Izvini – prošaputala je Džejn iskreno – za sve gluposti koje sam ti rekla. Volim te i nadam se da će ova beba biti ista ti – rekla je dok su joj se suze slivale niz obraze.

– Volim i ja tebe – rekla je Koko. I samo na trenutak, Džejn joj je bila starija sestra koju je uvek želela a nikad je nije imala.

Prekinule su razgovor nekoliko minuta kasnije, i Koko je obrisala oči i setno pogledala Leslija.

– Ponosan sam na tebe – rekao je nežno i zagrlio je.

– Izvinila mi se. Saznala je za mamu i bila je ljuta zbog toga.

– Rekla si samo prave stvar – pohvalio ju je, što joj je mnogo značilo.

– I ona je, na kraju. – A onda ga je s osmehom pogledala. – Trudna je.

– To je zanimljivo. Možda će je majčinstvo malo smekšati.

– Izgleda kao da već jeste – rekla je Koko, razmišljajući o ljubavi u rečima njene sestre. Lesli ju je tada poljubio, a ona je zatvorila oči.

– I ja bih voleo da imam dete s tobom jednog dana – prošaputao je, a ona je klimnula glavom. Svidala joj se ta ideja, iako nikad pre nije. Ponekad je bilo teško upiti sve to. Toliko toga se desilo za toliko malo vremena.

8.

Koko i Džejn su razgovarale s majkom nekoliko puta u sledećih nekoliko dana. Džejn je još uvek smetao njen mnogo mlađi ljubavnik i mada su je Liz i Koko ubedile da njena majka ima pravo da izlazi s kim želi, Džejn je još uvek mislila da je neprilično i neukusno da njena majka bude u vezi s čovekom Gabrijelovih godina. Još uvek nije bila potpuno ubeđena da ne juri za parama. Ali, složila se da ga makar upozna i da mu pruži šansu kad se ona i Liz vrate na Zapadnu obalu. To se neće desiti još nekoliko meseci. Džejn još uvek nije rekla svojoj majci za bebu. Rekla je da još ima vremena. Liz ju je konačno ubedila nekoliko dana kasnije, i ona je popustila, i rekla joj da je unuče na putu. Florens je bila oduševljena i zapanjena.

– Znaš, jedna od stvari koje su mi smetale kad si mi rekla da si gej – priznala je – jeste to što sam mislila da nikad nećeš imati decu. Nikad mi nije palo na pamet da ćeš to ovako uraditi. Da li ti smeta – pitala je otvoreno – što ne znaš ko je otac?

– Ne baš. Izabrali smo donora iz veoma dobrih profila. Znamo njegovu porodičnu istoriju, poreklo, zdravstveno stanje, obrazovanje, lične zanimljivosti. On i njegov otac su išli na Jejl. – Kao i njeni roditelji, Džejn je bila akademski snob, i ne bi izabrala nikog ko nije išao na koledž, pa čak i na postdiplomske studije. Bio je student medicine, zdrav, mlad i švedskog porekla. Znale su sve o njemu osim imena.

Džejn je rekla svojoj majci da planira da uradi amniocentezu, da bi se uverila da je beba genetski zdrava, a bilo bi zanimljivo i da sazna pol. Ona i Liz nadale su da je devojčica. Florens nije mogla da veruje da će postati baka. Kad je razmišljala o tome, pitala se da li će Gabriel imati drugačija osećanja prema njoj. Njene ćerke su je dobro protresle u poslednjih nekoliko dana.

Koko je bila blaža prema njoj, ali bilo je očigledno da i njoj to smeta. Imala je malo više vremena da se navikne na pomisao da joj je majka u vezi s mnogo mlađim muškarcem, pošto ih je videla u Bel Eru.

– Hvala ti što se ne ljutiš na mene – rekla je njena majka nežno. Na kraju, kao i uvek, Koko je bila ljubazna prema njoj.

– Ne ljutim se. Samo se brinem za tebe – objasnila je Koko. Bilo je čudno što je sada imala roditeljsku ulogu nad svojom majkom. A Florens je izgleda više htela da se poveri njoj nego Džejn, što je takođe bilo čudno. Njena majka i starija sestra su bile mnogo bliže jedna s drugom tokom godina. Bilo je to delimično zbog Džejninih godina, i zbog toga što su Florens i njena starija ćerka uživale kao majka i jedina ćerka dok se Koko nije rodila. Zbog toga je Koko uvek osećala da je Džejn imala početnu prednost nad njom, i da su njih dve imale vezu koja je retko, ako uopšte, uključivala i nju. Jednostavno nisu htele da je puste u svoj krug. Njihov način

razmišljanja je bio sličan, bile su podjednako kritične, tvrdoglave, i delile su dosta istih ideja. Čak i kao dete, Koko se razlikovala od njih dve. Osećala se kao autsajder u njihovom okruženju, od rođenja. Koliko je mogla da se seti, njena majka i Džejn su bile najbolje drugarice.

Džejn je otišla na koledž kad je Koko imala šest godina i, umesto da od tada postane omiljeno dete, Koko je ostala odbačena, odgajile su je dadilje, dok je njena majka radila. Florens su više zanimale knjige nego da provodi vreme sa svojom mlađom ćerkom. Džejn je bila ta zbog koje je ona prestajala da radi, s kojom je provodila vreme, išla na putovanja i koja je bila zanimljivija kad je odrasla.

Nekako, bez obzira na vreme ili sezone, Koko se uvek osećala kao da nije dorasla. A sada, po prvi put, uvek savršena, nedodirljiva, pametna, arbitar za dobro i loše, čuvena Florens Flauers je bila ta koja se oseća sramotno. To je bio nepoznat osećaj za nju. I naslanjala se na svoju mnogo nežniju ćerku za utehu.

– Kako si upoznala Gabrijela, mama? – pitala je Koko, tokom jednog od njihovih podužih razgovora o njemu. Sve dok se činilo da je on čvrsto smešten u život njene majke, htela je da zna sve. Florens je to pogrešno shvatila kao odobrenje, i bila joj je zahvalna. Vrlo su je povredile stvari koje je rekla Džejn. Čak i da joj se kasnije izvini, vreme ne može da se vrati unazad. Rekla joj je da je senilna, da ima Alchajmerovu bolest, da je budalasta starica koju iskorišćava muškarac koji je samo hteo da se okoristi njenom slavom i novcem. Koko je shvatila da to može da bude istina, ali bila je mnogo opreznija šta govori. Iako je njen odnos s majkom bio komplikovan, u osnovi je bila veoma dobra osoba i nije htela da je povredi.

– Prodala sam prošle godine jednu knjigu *Kolumbiji* za film, a Gabrijel je bio producent i režiser. Radili smo zajedno na scenariju, iako ne verujem da će snimanje početi do sledeće godine. Bilo nam je super dok smo sarađivali. Veoma je zanimljiv i osećajan čovek. – Zvučala je stidljivo, što je zapanjilo njenu ćerku. To je bio nepoznat ton za nju. – A on isto govori za mene. Na koledžu je bio u vezi sa starijom ženom, doduše ne ovoliko starijom – priznala je. – Imao je tridesetjednogodišnju devojkicu kad je imao osamnaest godina. – Očigledno su ga privlačile žene koje su bile starije od njega.

– Jedva čekam da ga upoznam – rekla je Koko tiho. To je bila istina, iz više razloga. Iako to nije rekla, još uvek je veoma sumnjala u njega. Nije bilo normalno da bude s dvadeset četiri godine starijom ženom, iako njena majka nije izgledala kao da ima toliko godina, a nije znao ni celu istinu za Florensine godine. Ali, ipak je mislio da je razlika između njih sedamnest godina, što je bilo mnogo. Pitala se da li je njena majka razmišljala o ovome kad je išla na drugi fejs-lifting, čim je Kokoin otac umro. Verovatno da nije, ali joj je palo na pamet sada. A onda je išla i na liposukciju i zatezanje stomaka. Florens je uvek bila tašta. To je bio deo onoga protiv čega se Koko

bunila, kao dela holivudskog života koji je poznavala. Džejn je takođe bila tašta, doduše ne toliko kao njihova majka, i Koko je znala da ide na botoks već nekoliko godina. Koko nije mogla ni da zamisli tako nešto. Takva taština i samozivost bila joj je potpuno strana.

– I on hoće tebe da upozna – rekla je Florens kao odgovor na ono što je rekla njena ćerka. Laknulo joj je kad je to rekla. Bila je užasnuta da će obe prestati da se viđaju s njom. Džejn je razmišljala o tome, ali Liz ju je značajno smirila.

– Pa, šta misliš o bebi? – pitala je Koko. Nije mogla da zamisli da njena majka ovih dana razmišlja o tome kako će postati baka. To će joj svakako biti čudno.

– Mislim da je to lepa vest. Uvek sam mislila da ćeš ti biti ta koja će imati decu. Nikad mi nije palo na pamet da će one uraditi ovako nešto. Malo je čudno što ne znaju ko je otac. – Ali, čudno je i ono što njena majka radi.

– Džejn kaže da nije htela da uradi to s prijateljem, da ne bi bilo komplikacija. Ovako beba pripada samo njoj i Liz. Shvatam kako razmišlja. Verovatno bi bilo čudno da deli dete s nekim koga poznaje. Još uvek ima vremena. – Trebalo je da se porodi za šest meseci. – Pretpostavljam da ćemo se navići na to kad beba dođe.

– Nisam sigurna u to – rekla je Florens iskreno. – Imam druge stvari na umu trenutno. I počinjem novu knjigu. – Šok i poniznost su već počeli da nestaju iz njenog glasa. Retko je, ako i ikad, gubila svest o sebi, iako ju je Džejnin bes spustio na zemlju, makar na nekoliko dana. Sada se osećala kao da Džejnina trudnoća, dok je ona s mlađim čovekom, Džejnina najveća osveta. Svi koji su je znali bez sumnje su znali da je Florens Flauers većim delom usredsređena na sebe. A jedina osoba koju je povremeno puštala u svoj privatni svet bila je Džejn. Tužno je shvatila da će se to sada s bebom promeniti. Džejnina lojalnost će više naginjati ka svom detetu i Liz. I odjednom se Florens osećala izostavljenom. To ju je još više približilo Gabrielu.

Pričala je s njim o svojim ćerkama te noći. Znao je da im je rekla za njega i bio je nervozan zbog toga. Nije mogao da zamisli da ga odobravaju, i bio je u pravu.

– Jesu li obe ljute? – pitao je nervozno, dok su večerali na terasi *Ajvija* te noći. Florens je nosila bele farmerke, visoke, zlatne sandale i tirkiznu svilenu majicu. Izgledala je bolje nego ikad, i bilo je teško poverovati da su je oni uopšte iznervirali, dok ga je gledala s obožavanjem.

– Preboleće to. Već jesu – uverila ga je. – Koko se iznenadila, ali ona je veoma divna devojka. Rekla mi je da samo hoće da budem srećna i da jedva čeka da te upozna kad dođe sledeći put. Trenutno ne može da dođe. Čuva kuću svoje sestre. – Nije ni spomenula bebu, i nije nameravala dok ne bude imala drugog izbora. Nije htela da počne da je gleda kao babu. Razlika u godinama je bila dovoljna i bez toga. Nije joj se to činilo bitnim proteklih godinu dana, ali Džejn očigledno jeste. – Moja starija ćerka je opasnija – rekla mu je kad je naručio šampanjac za oboje. Sad su imali

šta da proslave — mogli su da prestanu da se skrivaju i da brinu da će njene ćerke saznati. Florens se brinula i za novinare. Bila je veoma poznata, a njihova veza je bila sočna priča koja će na kraju završiti po tabloidima i časopisima. Do sad su bili pažljivi i imali su sreće.

– Da li se Džejn baš naljutila na tebe? – pitao je Gabrijel, izgledajući zabrinuto dok je nazdravljao šampanjcem s njom. Nosio je majicu i bele farmerke, s braon mokasinama od krokodilske kože i bez čarapa. Cipele su bile poklon od Florens, od pre nekoliko meseci. Volela je da ga vidi kako ih nosi. Nosio ih je često kad je bio s njom. Kupila mu je i crne.

– U početku jeste – rekla je Florens iskreno za svoju najstariju ćerku. – Ne verujem da je bilo kad pomislila da nešto ovako može da se desi. Mislim da ih je to potreslo zbog njihovog tate. Ti si prvi čovek u mom životu otkad je on umro. – To nije bila baš istina, ali mislila je da će mu to bolje zvučati. Imala je dve kratke veze u godini nakon što je Baz umro, što nikada nije pominjala svojim devojkama. To su bili veoma dosadni muškarci, i nije bila zaljubljena u njih.

Ali, bila je ludo zaljubljena u Gabrijela Vajsa i poludela je za njim čim su se upoznali. On je tvrdio da isto oseća prema njoj. A njihova romansa je bila brza i vrela, i ostala je takva. – Mislim da im je to samo prilagođavanje. Džejn ima veoma slatku i pametnu partnerku. Kad sam je videla prošli put, obećala je da će pokušati da uveri Džejn u moju korist. Mislim da je uspela. Liz uopšte nije bila šokirana nama. – Nasmehio joj se, saosećajući s njom za njenu ćerku. Po svemu što je čuo o njoj i u poslu, Džejn Barington je bila teška osoba.

– Moje godine su ih sigurno šokirale – rekao je jednostavno. – Nikad ne razmišljam o tome kada sam s tobom. – Nasmehio joj se, poljubio je u vrat, svestan njenog dekoltea u svilenom košulji, što je bilo teško ignorisati. Sviđao mu se njen stil oblačenja i to kako je izgledala seksi i elegantno u isto vreme. Bila je najzavodljivija žena koju je ikada upoznao. – Uvek se osećam kao da smo istih godina. – Govorio je samo prave stvari, a Florens mu je verovala. Možda je bilo ludo, ali bila je sigurna da je iskreno. A Liz je bila u pravu. Da je ona muškarac, niko joj ne bi zamario, zapravo bi to odobravali i zavideli joj.

– Džejn će biti u redu – ponovo ga je uverila. – Sad razmišlja o drugim stvarima. Obuzeta je glavoboljama i problemima sa sindikatom na snimanju filma. Naša mala veza će joj biti poslednja stvar na umu. – Da ne pominje bebu, o kojoj nije znao ništa, i za koju se nadala da neće saznati ništa još dugo vremena. Možda će se i venčati do tada. Gabrijel je pričao o tome celo leto, a Florens se ta ideja sviđala. Jedina prepreka za koju su morali da se pobrinu bile su devojke. A neće ih dodatno ljutiti pričom o braku. Htela je da ga upoznaju, i nadala se da će se smiriti.

Preostali deo večere su pričali o filmu na kom je radio. Ona je mesecima pregledala scenarija i davala mu sjajne savete. Radili su dobro kao tim. Zapravo, bili

su sjajan par u svemu što su radili. Primetila je da je nekoliko ljudi zavidljivo gleda kad su završili večeru. Druga žena je gledala nju, pa u Gabrijela, pa opet zadržljivo u nju, ili se makar njoj tako činilo. Niko ga nije gledao kao njenog sina. I izgledao je malo starije. Činilo se kao da je razlika između njih deset godina, a ne dvadeset četiri. A žena s čovekom mlađim deset godina je ovih dana bila prilično uobičajena stvar. Demi Mur i Ešton Kučer su probili put za parove kao što su oni. Treba joj zavideti, tako je ona to shvatala, ne kritikovati je ili izbegavati.

Vratili su se kod nje posle, kao i obično. Sada je uglavnom spavao kod nje u prethodnih nekoliko meseci. A povremeno, kad su hteli da urade nešto posebno, proveli bi vikend u hotelu *Bel Er*. Kad su bili tamo, Gabrijel je uvek plaćao. Nikad nije dopuštao Florens da mu plati bilo šta, osim povremenih poklona. On joj je poklonio dijamantsku narukvicu za šest meseci zabavljanja i nadao se da će joj pokloniti verenički prsten tokom sledeće godine, ali ona još nije bila sigurna za to. Već je bio izabrao jedan. Nadao se da će ga do tada njene ćerke upoznati i prihvatiti. Nije hteo da zavadi njihovu porodicu, ali bio je ludo zaljubljen u njihovu majku, u dobru i u zlu. Mislio je da je sjajna.

Gabrijel se protegao na njenom krevetu kao da je njegov, što je već postao, baš kao i ona. Seks s njim je bilo jedinstveno iskustvo u njenom životu. Nikad nije bilo tako dobro za trideset šest godina s Bazom, čak ni kad su bili mladi. Gabrijel je bio neverovatan ljubavnik. Nedavno je rekao svojoj majci za njihovu vezu, a ona je bila podjednako iznervirana kao Džejn. Ali, počela je i da shvata da ne može ništa da uradi povodom toga. Gabrijel je rekao da je zaljubljen u nju i da je odlučio. Odlično je poznavala svog sina. Znala je da ne može ništa da uradi što bi odvučlo Gabrijela od nečega ili nekoga koga želi. Bio je takav i s Florens, kada ga je odbijala na početku. Ali, nije zadugo. Predala se i prepustila raznim zadovoljstvima koje su delili. Seks nije bio najbitniji na toj listi, iako je bio važan, ali voleo je da priča s njom, da se smeje s njom, da je sluša, da je grli satima nakon što su vodili ljubav. Voleo je sve u vezi s njom, njen um, telo, stil, snagu, slavu, reputaciju i njen ogroman talenat. Bila je jedinstvena žena i nije mogla da se poredi ni sa kim. Očekivao je da će se osećati beznačajno pored nje, ali ona ga je povukla na svoj nivo na toliko načina. Toliko toga je učio od nje, o pisanju, disciplini, talentu i humoru. Zahvaljujući njoj, njegovo pisanje se namerljivo poboljšalo, kao i režiranje. Primetio je to, kao i Florens. Osećao se kao da obožava neku vrstu gospodara, što je na mnogo načina i bilo tačno.

Dok je ležao u krevetu s njom te noći, skinuo je njene seksi, zlatne sandale i bacio ih na pod. Sledeće su bile bele farmerke i tirkizna, svilena košulja. Nosila je tange i svetloplavi čipkani grudnjak, i on se smešio dok ju je gledao.

– Ne postoji privlačnija žena na svetu od tebe – rekao je, diveći joj se. Njeno telo je još uvek bilo vitko i zategnuto. Sada je svaki dan vežbala s jednim od najboljih

trenera u gradu. Motivacija joj je bilo vođenje ljubavi s Gabrielom svake noći. I naučila ga je stvarima koje nije znao.

Zatim je ona polako skinula njegovu odeću, na svoj spor, senzualan način koji ga je izluđivao i nekoliko trenutaka kasnije su jedno drugom ležali goli u naručju. Sada je noću slala poslugu kući, a kad su večeri bile tople, vodili su ljubav u bazenu. Ali, večeras su hteli da ostanu u krevetu. To je bio krevet za dvoje, s ružičastim baldahinom, i prethodnih godinu dana mu je to bio dom.

Pokrila je njegove usne svojim, skliznula na njega i počela da se njiše, i za nekoliko sekundi Gabriel je počeo da stenje. Ostala je u tom položaju, zadirkujući i zadovoljavajući ga, dražila ga je a onda skliznula s njega i spustila se dole ustima. On joj je uzvratio i uloge su se polako promenile, sad je Gabriel imao kontrolu i izluđivao ju je kao i ona njega. Prošlo je dosta dok se nisu zadovoljili i završili, a posle je ležala u njegovim rukama, izgledajući zadovoljno. Gabriel je bio iscrpljen i umoran, a onda se nasmejao dok ju je grlio. Nije znao šta njene ćerke misle o njemu, i u tom trenutku ga nije ni zanimalo. Nikad nije ovako voleo ženu. Nekoliko minuta kasnije su čvrsto spavali, zagrljeni. Za njih, ostatak sveta jednostavno nije postojao.

9.

Sredinom avgusta, Leslija je pozvala Kloina majka. Pozvali su je na jahtu u južnoj Francuskoj na dve nedelje. Provodila je vikende u Sauthemptonu s Kloj i radila na istoj predstavi na Brodveju već godinu dana.

– Izvini za ovo, Lesli – izvinila se Monika. Obično ga je ranije obaveštavala. – Treba mi odmor, a možda mesecima neću da dobijem drugu šansu. Imaju dobru zamenu za mene i mnogo bih volela da idem u Sen Trope na brod. Možeš li da uzmeš Kloj na nekoliko nedelja? – Obično bi odmah doleteo, ali nije znao kako bi se Liz i Džejn osećale zbog deteta u kući. Sad su očekivale svoje, ali to je bila druga stvar. Mnogo više se oseti prisustvo šestogodišnjakinje nego novorođenčeta. Hteo je i da ona upozna Koko, pa se nadao da će mu dozvoliti.

– Mislim da mogu – rekao je, zvučeći čudno. – Zapravo, trenutno čuvam kuću, kampujem kod prijatelja. Moram da ih pitam da li mogu da dovedem devojčicu ovde. Ako ne mogu, mogu da odem u hotel. – Ali, tamo će izgubiti anonimnost i svi će znati da je u gradu. Hteo je da ostane van očiju javnosti s Koko, na neko vreme. Nisu mu bile potrebne nevolje s novinarima. – Zvaću te – obećao je, i odmah pozvao Džejn. Javila se Liz, koja je čuvala njen mobilni dok je ova bila na snimanju. Objasnio joj je svoj problem, ali je rekao da će otići u hotel sa ćerkom ako im ne odgovara.

– Ne glupiraj se – umirila ga je Liz. – Treba da se navikavamo na decu u kući. Dobićemo i svoje. – Nije bila sigurna da li mu je Koko već rekla, i da li je u dovoljno prijateljskim odnosima s njim za to. Znala je da je Koko rekla Džejn da se jedva i viđaju, u šta Liz nije u potpunosti verovala.

– Čuo sam. Čestitam vam obema. Mnogo vam hvala što mogu da dovedem Kloj ovde. Mirna je kao jagnje, i odlično je vaspitana. Kao mala odrasla osoba. Njena majka je vodi svugde. – Ali, očigledno ne i na jahtu u južnoj Francuskoj, razmišljala je Liz. – Jedva čekam da joj pokažem San Francisko, a mislio sam i da je Koko i ja odvedemo na plažu.

– Sigurna sam da će joj se to svideti – rekla je Liz zainteresovano. Ono što je rekao nije baš potvrdilo Kokoine tvrdnje svojoj sestri da su se retko viđali. – Kako se slažete ti i Koko, kad smo već kod toga? – pitala je Liz naivno, ispipavajući ga. Nije mogla da odoli. Iz nekog čudnog razloga, svidela joj se ideja o njih dvoje zajedno. Imala je dosta poštovanja za Džejninu mlađu sestru, mnogo više od Džejn. Za razliku od Džejn, nije mislila da je Koko beznadežan slučaj, već da je samo drugačija od svoje tvrdokorno ambiciozne sestre, i znala je da joj je Ijanova smrt teško pala. Liz je uvek volela i Leslija, i uprkos tome što je glumac i poznata zvezda, mislila je da je dobar čovek, s pravim vrednostima.

– Slažemo se savršeno – priznao je, zvučeći blago naivno. – Ona je sjajna žena. Svoja je osoba, i istinski dobra, ljubazna i pristojna. – Hvalio ju je, iako nije morao, barem kad je Liz u pitanju.

– Zvuči kao da ste razgovarali – rekla je Liz, odobravajućim glasom.

– Da, kad nije napolju sa sto jednim dalmatincem. Posao je malo čudan, ali je klijenti izgleda drže zauzetom, i za sada je srećna što to radi. – Nije mislio da je njen trenutni posao doživotna obaveza i nije shvatao zašto njena majka i sestra to ne odobravaju. Ipak je posao unosan i pošten i ona je dobra u tome što radi. Bio je to profitabilan mali posao.

– Vole je – potvrdila je Liz. – Ona im je kao neki vođa čopora.

– Pretpostavljam da će takva biti i s decom. Siguran sam da će se svideti mojoj ćerki. Hvala ti još jednom što mogu da je dovedem ovde. Cenim to. Treba li da dodam depozit za to? Osećam se kao da bi trebalo da plaćam stanarinu. – Bio je tu deset nedelja. Liz se nasmejala.

– Biće dobro društvo za Koko. Krivo mi je što nismo našli nikog da je oslobodimo obaveze. Pokušale smo, ali svi imaju planove za leto, ili se vraćaju u školu na jesen. Makar može da živi sa zgodnom filmskom zvezdom. To će joj nadoknadi to što mora da bude u kući. – Liz je tada shvatila, dok je pričala s njim, da se Koko mesecima nije požalila, ili ih molila da je oslobode dužnosti. Samo zbog toga je Liz posumnjala da se nešto dešava. A Lesli je govorio prijateljski i ushićeno o njoj, ali nije rekao da su smrtno zaljubljeni jedno u drugo. Možda su samo prijatelji, iako Liz još uvek nije verovala u to, ili su bili diskretni. Pre će biti to. Ili se možda nije desilo ništa bitno, niti će. Nije znala da su vodili ludu, strastvenu ljubav njegove druge noći tamo, u njihovom krevetu. Neke stvari nije morala da zna, tako da joj Lesli nije mnogo toga rekao. Koko je uvek govorila da se Džejn ne raspituje, i verovatno joj nije palo na pamet da su u vezi. Odavno je rekla Koko da nije njegov tip.

– Pozdravi Džejn – rekao je kad je trebalo da prekinu razgovor – i još jedanput vam čestitam za bebu. To će biti velika promena za obe.

– Džejn kaže da neće raditi šest meseci. Poverovaću u to kad budem videla. Htela sam ovo celog života. – Uvek je želela decu, ali ne s čovekom za koga je bila udata, što joj je govorilo koliko je to bilo pogrešno. Sada joj je bio savršen trenutak. Jedva je čekala rođenje njihovog deteta. Bilo joj je žao samo zato što ga ne nosi ona, ali njihov doktor je više voleo da Džejn to uradi, pa joj je Liz to prepustila. Džejn je bila u boljoj formi, i četiri godine razlike između njih su bile bitne, u nadi da će izbeći pobačaj. Nisu hteli da se to ponovo desi. A ovog puta nije bilo ni traga tome. – Pozdravi Koko od mene. Da li se dobro drži posle sveg uzbuđenja oko njihove majke? – Nije razgovarala s njom od tada, iako Džejn jeste. Pokušala je da ostavi čitav taj razgovor između dve sestre. Sa svoje strane, smirivala je Džejn najbolje što je mogla. Prilično uspešno, mislila je, iako je Džejn još uvek gundala o tome. Ali, nije bila

ludački besna kao kad je prvi put čula vesti. Koko ju je takođe umirila. Liz je znala da hoće. Koko je bila mnogo tolerantnija za ljudske mane nego njena sestra.

– Mislim da joj ne smeta. U početku je bila malo uznemirena. Ali, shvatila je da njena majka ima pravo da vodi svoj život, s kim god izabere. I ovih dana se takve stvari dešavaju. Godine više nisu bitne kao nekad, čak i za stariju ženu.

– To je isto ono što sam ja rekla Džejn. Ovde nije prošlo tako dobro – priznala je Liz s uzdahom. Ali, srećom, trudnoća i razmišljanje o bebi takođe su malo smekšali Džejn.

– Ne – rekao je Lesli zamišljeno, razmišljajući o Lizinoj devojci, koju je dobro poznavao – pretpostavljam da nije. Čini mi se kao i da je Džejn prilično nezgodna prema Koko – rekao je, otkrivajući više nego što je trebalo. Liz je to primetila, ali neće reći Džejn ništa od ovoga. Imala je dovoljno obaveza i bez nerviranja oko toga, a mogla bi da se iznervira. Bila je veoma posesivna oko svojih prijatelja, a Liz je instinktivno osetila da ne bi volela da se Koko mota oko Leslija. To je bilo čudno rivalstvo između sestara. Htela je da Lesli bude njen prijatelj, ne Kokoin.

– Je l' ti Koko rekla da je Džejn stroga prema njoj? – pitala je Liz, zainteresovano. To je nešto što ju je uvek mučilo i što joj se nikad nije činilo fer. Koko je bila potrebna podrška i razumevanje porodice, a ne oštre kritike koje je ponekad dobijala, i od Džejn i od majke.

– Ne baš – rekao je Lesli, pokušavajući da se povuče, plašeći se da je već rekao previše. Liz nije bila glupa i shvatiće ako ne bude pažljiv, ako već nije. – Samo sam pretpostavio, na osnovu onoga što mi je pričala.

– Ako ti je to rekla, u pravu je. Čisto da znaš na čemu si – rekla je Liz iskreno. – Mučile su je godinama, otkad je prestala da ide u školu, čak i od ranije. Udruže se protiv nje i ne može da im parira. Ona je mnogo fina oko toga, ali takva je. – Lesli je zamalo rekao da je upravo zato voli, ali se zaustavio na vreme.

– Možda sada mogu da prebiju Florensinog dečka – rekao je Lesli i nasmejao se. – Bilo je lepo pričati s tobom. Nisam te baš dugo video. Malo mi je krivo što sam ovde, ali mnogo mi se sviđa. Niko ne zna da sam u gradu. Moram da se vratim u septembru. Počinjem snimanje u oktobru. To je šlag na torti što mi dolazi Kloj pre nego što odem.

– Lepo se provedi – rekla je Liz tajanstveno. Ponovo joj se zahvalio i prekinuli su razgovor. Odmah je pozvao Moniku.

– Nema problema. Može da dođe – rekao je, oduševljeno. – Kad hoćeš da je pošalješ?

– Hoće li večeras biti prebrzo? – pitala je Monika, zvučeći nevino. – Mogu da uhvatim prevoz za Nicu prijateljevim avionom sutra. Brod je u Monte Karlu, i odatle ide u Sen-Žan-Kap-Fera i Sen Trope. – To su bile najluksuznije destinacije u Evropi.

– Baš ti je težak život – zadirkirao ju je.

– Zaslužila sam – rekla je odlučno. – Radila sam kao crnac na Brodveju bez odmora godinu dana. Dve nedelje nije mnogo. Hvala ti što ćeš uzeti Kloj.

– Oduševljen sam – rekao je, i tako je i mislio.

– Poslaću ti broj leta.

– Pozvaću te čim je pokupim – obećao je.

Bili su uspešni kao roditelji sa štafetom, na smenu uzimajući dete. To im je oboma bio blagoslov. Još uvek su bili dobri drugovi, dugo nakon što je njihova veza utihnula, što je bilo odlično za njihovu ćerku. Kloj je volela kad Lesli dođe da ih poseti u Njujorku. Jedva je čekao da bude s njom dve nedelje.

Rekao je Koko čim je došla kući. – Večeras? – Bila je iznenađena. Nije očekivala da tako brzo upozna Kloj. – Nadam se da joj neće smetati što sam ja tu – rekla je, izgledajući zabrinuto. – Možda neće hteti da deli tatu s nekim.

– Svidećeš joj se – rekao joj je ubeđeno, a onda je poljubio. – Lepo sam popričao s Liz kad sam je pozvao da je pitam da li Kloj može da bude ovde.

– Je l' posumnjala nešto? – pitala je Koko zainteresovano.

– Nisam uspeo da primetim. Ali, Liz je prilično pametna.

– Pametnija od moje sestre – nasmešila se Koko. – Džejn je toliko okupirana sobom da mislim da joj je to nije palo na pamet.

– Imam neki osećaj da si u pravu – rekao je, a onda otišao da proveri frižider. Doneli su namirnice pre dva dana, tako da su bili dobro opremljeni i imali su sve stvari koje Kloj voli. Pahuljice, vafle, zamrznutu picu, kikiriki puter i žele. Čak su imali i kroasane, koje je obožavala. Video je svoju ćerku da jede puževe nekoliko puta, u luksuznim francuskim restoranima. Njena majka ju je vodila svugde sa sobom i tretirala je kao odraslu prijateljicu. Ali, kad je sama, Kloj je još uvek volela dečju hranu i aktivnosti.

Te večeri su podelili salatu pre nego što su otišli na aerodrom, a Lesli je primetio da je Koko nervozna. Velika je stvar upoznati njegovo dete.

– Šta ako joj se ne svidim? – upitala je nervozno, dok su se parkirali u aerodromskoj garaži. Vozili su Džejnin mercedes karavan, a ne Kokoin razdrndani kombi. Da jesu, ne bi bilo mesta za Kloj, pošto je izvadila sve osim jednog suvozačkog mesta, da bi napravila mesta za pse.

– Svidećeš joj se – rekao je ponovo. – I ne zaboravi da se i meni sviđaš – podsetio ju je, i zagrlio.

Avion je sleteo deset minuta ranije, pa su stigli tačno na vreme da pokupe Kloj kad je izlazila iz gejta za dolaske. Član zemaljske posade je bio s njom i doveo je devojčicu čarobnog izgleda do njenog oca, a ona je oduševljeno skočila u njegovo naručje. Provirila je preko njegovog ramena dok ju je držao i nasmešila se Koko. Imala je krupne, plave oči i duge, plave pletenice, nosila je ružičastu haljinu i držala ofucanog plišanog medu. Izgledala je kao slika savršenog deteta. Imala je put svoje

majke i Lesliejev zapanjujuće dobar izgled. Već je moglo da se primeti da će biti prelepa kad poraste.

Lesli ju je nežno spustio i držao je za ruku kad ju je upoznao s Koko. – Ovo je moja prijateljica, Koko – rekao je jednostavno, dok je Kloi zainteresovano gledala. – Bićemo u kući njene sestre. Veoma je lepo i mislim da će ti se svideti. Imaju i zatvoreni bazen, a voda je veoma topla. – Rekao joj je sve bitne informacije, a Koko je odjednom shvatila da neće moći da spava s njim dok je Kloi tu. Nisu razgovarali o tome pre njenog dolaska, ali nije htela da šokira njegovo dete, a bila je uverena da neće ni on.

– U redu – rekao je Lesli, zvučeći veoma zvanično – hajde da uzmemo tvoj prtljag. Sigurno si veoma umorna – rekao je dok su hodali prema traci za izbacivanje prtljaga držeći se za ruke, a Koko ih je pratila. Kloi ju je povremeno gledala, kao da pokušava da shvati ko je ona.

– Spavala sam u avionu – obavestila ih je – a za večeru smo jeli hot-dog i sladoled.

– To zvuči sjajno. Imamo sladoled i za tebe u kući. I dva velika psa, ali su veoma dobri. Jedan je ogroman. – Pokušao je da je upozori na Džeka da se ne bi uplašila kad stignu u kuću. Koko je mislila da Lesli ima sjajan odnos s ćerkom. Kad ga je videla u ulozi oca, odjednom je izgledao tako odrastao. Bilo je očigledno da ga Kloi obožava i da je oduševljena što je tu. Nije mu puštala ruku.

– Volim pse – rekla je jednostavno, gledajući u Koko. – Moja baka ima francusku pudlu. Ne ujeda.

– Ni naši – objasnila je Koko. – Zovu se Džek i Sali. Džek je visok kao tvoj tata, kad se propne na zadnje noge. – Kloi se nasmejala.

– To je smešno – rekla je Kloi, dok je Lesli uzimao njene dve torbe s pokretne trake i spustio ih pored Koko.

– Idem ja po kola – rekao je i odjednom otišao, ostavljajući Kloi s Koko. Nije bila sigurna šta da joj kaže, ali Kloi je opušteno ćaskala s njom.

– Moja mama je glumica na Brodveju – objasnila je, dok su čekali njenog oca. – Veoma je dobra, a predstava je veoma tužna. Svi umiru. Više volim mjuzikle, ali moja mama ne glumi u njima, samo u tužnim. Ubijaju je na kraju. Bila sam na premijeri. – Bila je tačno onakva kako je Lesli opisao, očaravajuće dete i mala odrasla osoba. – Jesi i ti glumica? – pitala je Kloi vedro.

– Ne. Ja šetam pse. – Koko se osetila glupo kad je to rekla. Bilo je teže to objasniti detetu. – Ja šetam ljudima pse dok su oni na poslu. Zabavno je.

Opušteno su ćaskali nekoliko minuta, dok se Lesli nije vratio. Zadovoljno je primetio da je Kloi bila potpuno opuštena s Koko. Odneo je torbe do kola, vezao pojas Kloi na zadnjem sedištu, smestio njene kofere pozadi i za minut su krenuli.

– Šta ćemo raditi ovde? – pitala je Kloi dok su ulazili u grad. – Je l' postoji ovde zoološki vrt?

Koko je odgovorila umesto Leslija, pošto je bolje poznavala grad. – Da, ima. A ima i tramvaja, a i mesto koje se zove Kineska četvrt. A možemo da idemo i na plažu.

– Koko ima divnu kolibu na plaži, što će ti se, ja mislim, svideti – umešao se Lesli, dok mu se Koko smeškala. Tada je shvatila da će ovo biti kao da se igraju mame i tate, ali s njegovim detetom. Žive zajedno dva i po meseca, i odjednom su porodica. Ili su porodica on i Kloi, a ona im se prikačila. Ovo je njegov stvaran život. To je bio deo realnosti za oboje. Malo ju je uplašilo, ali svidelo joj se.

Kad su došli u kuću, Lesli je otključao vrata i isključio alarm, a zatim se okrenuo ka Kloi, sa širokim osmehom. – Dobro došla u svoju kuću za naredne dve nedelje – a onda je uveo u kuhinju i ponudio joj sladoled. Još uvek je držala svog medu. Rekla je Koko na aerodromu da se zove Aleksandar. Bilo je to lepo ime za ofucanog starog medu. Sve troje su seli za kuhinjski sto, a Koko je izvadila sladoled. A onda, na njen užas, Lesli je svojoj ćerki prepričao scenu s javorovim sirupom kad su se upoznali. Kloi je prasnula u smeh dok joj je pričao, a sladoled joj je curio niz bradu, kao i njemu. Koko se raznežila dok ih je gledala. Činilo se da bi Kloi trebalo da bude deo njegovog svakodnevnog života. Uloga oca mu je tako prirodno ležala.

Kada su pojeli sladoled, Koko je upoznala Kloi sa psima. Naterala je Džeka da ispruži šapu i pozdravi se s njom, a Kloi se kikotala. Nije ih se plašila, a Sali je trčala oko njih, dok je Koko objašnjavala da je Sali čuvala ovce u Australiji. Onda su svi otišli na sprat. Kloi će te noći spavati sa svojim ocem u gostinjskoj sobi. Namignuo je Koko iznad ćerkine glave, a ona je shvatila da će doći kod nje kad Kloi zaspi.

Koko je raspakovala njenu torbu, a Lesli ju je posmatrao dok je prala zube. Umila se i obukla pidžamu, a onda joj je Koko pomogla da rasplete kosu. Bila je plava, dugačka, jaka i talasasta od pletenice. Kloi je ušla u veliki krevet, a Koko ju je poljubila za laku noć i vratila se u svoju sobu, dok je Lesli sedeo s njom dok nije zaspala.

Ušao je u spavaću sobu dvadeset minuta kasnije, sa srećnim osmehom, sručivši se na krevet.

– Preslatka je – rekla je Koko, smeškajući mu se, dok se on naginjao preko kreveta i poljubio je. – Ista je ti, samo plava.

– To svi kažu – rekao je ponosno. – Misli da si veoma dobra i veoma lepa. Htela je da zna da li te volim, a ja sam rekao 'da'. Uvek sam iskren prema njoj. Rekla je da mogu da spavam ovde, ako hoću. Ostavio sam otvorena vrata i upalio svetlo u kupatilu. A i mi možemo da otvorimo vrata, ako ti ne smeta.

– Ovo tako liči na odrasle ljude – smejala se Koko, sama izgledajući kao dete, a on se smejavao.

– Da, zar ne? Očinstvo mi uvek to uradi. Zbog nje se osećam veoma odgovorno.

Voleo bih da je viđam češće – rekao je zamišljeno. – Tako je sjajno dete.

– Da, jeste – složila se Koko, dok se on uvukao ispod čaršava pored nje. – Jesi li siguran da možeš da spavaš ovde?

– Ona je rekla da mogu – rekao je opušteno. – Ona je vrlo razumno dete. – Svidalo mu se što je bila opuštena i s Koko, i voleo je način na koji je Koko pričala s njom. Imala je nežan, dobar pristup psima i deci, a i njemu. Još ju je više zavoleo sada kad ju je video s ćerkom. Bilo mu je divno što je ispod istog krova s dvoje ljudi koje voli. Radovao se sledećim dvema nedeljama s njima. Tada je privukao Koko u svoje naručje, i ležeći jedno pored drugog, pričali su malo, šapatom, iako Kloj nije mogla da ih čuje iz susedne sobe, a i zaspala je.

Pola sata kasnije, on i Koko su takođe zaspali. Psi su bili u prizemlju i spavali u kuhinji. Koko ih je ostavila tamo da ne bi smetali Kloj i da joj se ne bi penjali na krevet.

U kući je bilo mirno dok su svi spavali, a sledećeg jutra, kad se Koko prevrnula na bok pre nego što se njen budilnik oglasio, i otvorila jedno oko, ugledala je Kloj, koja joj se smeškala. Popela se u njihov krevet kad se probudila. Lesli je još uvek čvrsto spavao, a Koko se nasmejala kad ju je videla.

– Jesi li gladna? – prošaputala je Koko, kad je Kloj sa smeškom klimnula glavom. – Hajde da siđemo i da pojedemo nešto. – Na prstima su izašli iz sobe da ne bi probudili njenog oca. Koko je pustila pse napolje, a Kloj je sela za kuhinjski sto kao da celog života živi tu. – Šta hoćeš da doručujemo? – pitala je Koko, dok su se smeškale jedna drugoj.

– Pahuljice, bananu, tost i čašu mleka.

– Stiže odmah – rekla je Koko dok je sve to uzimala, i stavila je kuvalo za čaj. – Jesi li lepo spavala?

Kloj je srećno klimnula glavom, a onda pažljivije pogledala Koko.

– Moj tata kaže da te voli. Je l' i ti njega voliš? – pitala je, s ozbiljnim izrazom lica.

– Da – odgovorila je Koko, dok je stavljala doručak ispred nje. – Mnogo. I on tebe mnogo voli, najviše od svih. – Htela je da je umiri.

– Moja mama mi daje da gledam njegove filmove kad god poželim – obavestila ju je Kloj dok je jela pahuljice, a onda popila malo đusa.

– I ja volim da ih gledam – priznala je Koko i sela preko puta nje. – U našoj sobi ovde ima veliko, veliko platno, ako hoćeš da gledaš njegove filmove, ili neke druge. Zabavno je kad ih gledaš na tako velikom ekranu.

– Moj tata ne voli da ih gleda – obavestila je Kloj, a Koko je klimnula glavom.

– Znam. Možemo da gledamo neke druge stvari s njim.

– Šta radite vas dve? – Obe su poskočile kad je Lesli ušao u kuhinju. Nisu ga čule

dok je ulazio bos.

– Pričamo o gledanju tvojih filmova na velikom ekranu – objasnila je Koko, dok je Kloi nabijala preveliki deo banane u usta, a onda pokušavala da priča. Lesli ju je imitirao i svi su se smejali, a psi su ulazili i izlazili. Bili su kao prava porodica.

– Zašto ne odvedemo Kloi danas na plažu, kad završiš popodne? – predložio je. Bila je subota i to im je svima zvučalo kao sjajna ideja.

– Je l' možemo da plivamo? – pitala je Kloi uzbuđeno, a Lesli joj je rekao da je previše hladno da plivaju tamo. Nije joj rekao za ajkule, pa je kazao da mogu da plivaju kod kuće, u bazenu.

Odveo ju je da vidi bazen dok je Koko sredila kuhinju, a zatim otišla na sprat da se obuče. Kad su se Kloi i njen otac vratili, Koko se ponudila da joj napravi pletenice pre nego što ode na posao. Bilo je zabavno brinuti se o njoj i biti tu s njima. Napunila je kadu za Kloi pre nego što je otišla i obećala da će se vratiti brzo. Kloi je mahala s prozora dok je Koko odlazila u svom kombiju. Bilo je lepo znati da će oni biti tu kada dođe kući. Ovo je bio potpuno drugačiji život nego onaj koji je godinama živela u Bolinasu, sama u poslednje dve godine. Volela je da se igra s Leslijem i njegovom ćerkom.

Koko se vratila na vreme da ruča s njima i odmah posle toga su otišli na plažu. Kloi je zainteresovano gledala dok su se vozili, raspitivala se i rekla svom ocu šta je radila u Hemptonima celog leta. Rekla je da njena majka ima novog dečka i da on ima brod, i da ide s njim u Sen Trope kad se nađu u Monte Karlu. Koko je pokušala da se ne nasmeje dok ju je slušala. Kloi je komentarisala ljude u svom životu, i verovatno će pričati svojoj majci o Koko kad se vrati.

– Malo je smešan – rekla je Kloi za Monikinog novog dečka. – Ima veliki stomak i ćelav je, ali je veoma dobar. Mama kaže da je njegov brod veoma veliki. – Monika nikad nije ignorisala materijalnu korist od muškaraca s kojima se zabavljala, pomislio je Lesli, dok ga je Kloi opisivala. Ali, ako joj to odgovara, zašto da ne? Primetio je da Koko zadržava smeh. – I star je – dodala je Kloi. Ponela je svog medveda sa sobom i držala ga da gleda u more dok su se vozili pored litica. A onda se usredsredila na Koko. Ovog puta je vozio Lesli. – Zašto ti nisi udata i zašto nemaš decu? – pitala je radoznalo. Tog jutra je ponovo je rekla svom ocu da misli da je Koko dobra.

– Još uvek nisam upoznala pravog muškarca – odgovorila je iskreno. – Moja mama me pita to isto.

– Je l' imaš braću i sestre? – Kloi je želela da zna sve i nije se plašila da pita.

– Imam sestru koja se zove Džejn. Starija je od mene jedanaest godina.

– Stara je – rekla je Kloi, saosećajno, dok su se po brdu vozili ka Stinson Biču. Na okeanu je bila blaga izmaglica, ali nebo je bilo plavo, a vreme još uvek lepo. Klima je uvek nepredvidiva u avgustu, a u gradu je bilo hladno i vetrovito.

Meštani su navikli na to, a turisti su uvek bili razočarani, ali Kloi to izgleda nije smetalo. Bila je srećna što je sa svojim ocem i Koko. Nije joj smetalo da ga deli sa ženom. Upoznala je dosta njegovih devojaka tokom godina. Rekla je Koko to za doručkom, a Koko je samo klimala glavom dok je slušala. – Je l' tvoja sestra udata i ima decu? – pitala je Kloi zainteresovano. Volela je da se igra s drugom decom, ali bilo joj je prijatno i kad je sama s odraslima, kao što je Lesli rekao. Bila je potpuno opuštena u svom svetu, čak i u tuđem. Za svojih šest godina, bila je izložena veoma komplikovanom životu.

– Ne, nije ni udata – rekla je Koko opravdavajući je. – I nema decu. Živi s drugaricom, kao cimerkom. Ona se zove Liz.

– Je l' ona gej? – pitala je Kloi, širom otvorenih očiju, a Koko je skoro pala sa sedišta. Okrenula se da pogleda dete, opreznim osmehom, a Lesli se kikotao. Preživeo je mnogo takvih ispitivanja od svoje ćerke. Za Koko je to sve bilo novo.

– Šta znači gej? – pitala je Koko, pretvarajući se da ne zna, da bi videla šta će ona reći.

– Ne znaš to? Pa to je kad dečaci žive s dečacima, a devojčice s devojčicama, a ponekad se ljube. I ne mogu da imaju bebe zato što samo momci i devojke to mogu. Hoćeš da ti objasnim kako ljudi prave bebe? Moja mama mi je pričala o tome – rekla je s pogledom punim znanja, a onda zagrlila svog među. Bila je čudna mešavina deteta i odrasle osobe, preslatke zvončice i sićušne žene. Koko nikad nije upoznala nekoga poput nje, i već joj se svidela. To nije bilo teško. Bila je najsmješnija devojčica.

– Mislim da ne moram da čujem kako ljudi to rade – rekla je Koko brzo. – I meni je mama ispričala. Bila sam malo starija od tebe kad mi je to rekla – oko četrnaest godina, a do tad je Koko već čula potrebne mehaničke radnje od Džejn.

– Zvuči čudno, zar ne? – prokomentarisala je Kloi, dok su se vozili pored malog grada Stinson Biča, i išli ka Bolinasu. – Ne želim da neko stavlja svoj penis u mene kad porastem. To je odvratno – rekla je, izgledajući zgroženo, a onda se ponovo okrenula ka Koko, širom otvorenih očiju. – Je l' i moj tata to radi s tobom? – pitala je direktno, dok se Lesli zagrcnuo i pogledao Koko, koja je mucala.

– Ovaj... uh... ne, ne radi – slagala je, ali neće joj to priznati. Neke stvari jednostavno nisu mogle da se priznaju šestogodišnjakinji, bez obzira na to koliko je informisana.

– Zato i nemaš decu – rekla je odsečno. – Moraš da uradiš to jednog dana ako hoćeš da imaš dete. Moja mama je to uradila s mojim tatom. – Rekla je to kao nešto smešno što su uradili pre mnogo godina, ili kao da priča o nekom putovanju. Očigledno nije razumela puno značenje onoga što su joj rekli, ili posledice, iako je shvatila mehanički deo.

– Pa, veoma mi je drago što su dobili tebe – rekla je Koko radosno, pokušavajući

da se povrati od razgovora, dok je Lesli skrenuo za Bolinas, pa su nastavili džombastim, uzanim putem, dok nisu stigli do njene kuće. – Evo nas – rekla je Koko, spremajući se da izađe iz kola, pre nego što se Kloi dohvati još delikatnih tema. Koko nije bila spremna za to.

Sve troje su izašli iz kola, a Koko je otključala svoju sićušnu kuću, dok je Kloi iskočila iza nje. Psi, koji su bili zgrčeni u zadnjem delu Džejninog karavana, izleteli su na plažu.

– Oh, kako je lepo! – rekla je Kloi, tapšući rukama, s medvedom ispod ruke. Stavila ga je na kauč i razgledala kolibu. – Izgleda kao mesto gde živi Zlatokosa, ili Snežana. – Koko se smejala. Prešli su od seksa na Snežanu u roku od pet minuta. Kloi je izašla na balkon, dok joj se Lesli smeškao.

– To je moja devojčica – rekao je šapatom. – Rekao sam ti da je veoma odrasla. Njena majka se tako odnosi prema njoj. Ali, istovremeno je još uvek i dete. Sjajno si se snašla. Obećavam da ti više nikad neću uraditi tu odvratnu stvar koju je spomenula, osim ako poželimo dete. – Koko se naglas nasmejala, pa su pošli su za njegovom ćerkom na balkon.

– Je l' možemo da se igramo na plaži?

– Naravno, zato smo i došli ovde. Hoćeš da napraviš zamak od peska, ili samo da trčiš? – pitala je Koko.

– Zamak! – rekla je, ponovo tapšući. Kao odgovor na to, Koko je uzela nekoliko tiganja i činija iz kredenca i mali sud za vodu. Minut kasnije, kad su skinuli obuću, sve troje su krenuli na plažu.

Koko im je donosila vodu, a Lesli je najviše gradio. Kloi je ukrasila zamak kamenčićima i školjkama, i malim parčićima drveta i stakla. Bila je veoma kreativna. Kad su završili, zamak je bio impresivan i sve troje su bili zadovoljni. Bilo je kasno popodne kad su se vratili u kuću.

Koko je imala dve zamrznute pice u zamrzivaču i dovoljno zelene salate da im svima napravi salatu. Koko i Kloi su pekle beli slez na pećnici pre večere, i Koko je obećala da će joj napraviti sendvič keks za desert. Večerali su za izubijanim starim kuhinjskim stolom, a posle su seli na balkon i jeli keks uz zalazak sunca.

Posle večere, Lesli je pričao koliko je Kloi bila smešna kao beba. Sve je te priče ranije već čula, ali volela je da ih sluša. Onda su je stavili da spava u Kokoinu sobu. Koko se ponudila da spava na kauču te večeri, iako je Lesli insistirao da on tu spava, ali ona je mislila da treba da spava sa svojim detetom, i nije joj smetalo. Dnevna soba je bila udobna i topla, s grejalicom. Naložili su vatru kad je Kloi otišla da spava. Koko je ušla da je poljubi za laku noć, a ona je pružila svog medveda da ga Koko poljubi.

– Hvala ti. Bilo mi je super danas – rekla je, zevajući.

– I meni – rekla je Koko, smeškajući joj se, i skoro odmah čim je izašla iz sobe,

devojčica je zaspala.

– Ona je najzabavnije dete na svetu – prošaputala je Koko Lesliju, kad su seli zajedno na kauč.

– Znam – rekao je ponosno. – Mnogo je volim. Nikad ne bih pomislio na to, ali Monika je zapravo veoma dobra majka. Ponekad za mene previše moderna, s tim seksualnim obrazovanjem i svime, ali mislim da je Kloj dobro prilagođeno dete. Ne zahvaljujući meni, plašim se. Ja bih je razmazio i ne bi išla u školu da bih mogao da se igram s njom. – Srećno se nasmešio, a Koko mu se približila na kauču.

– Ti si mnogo dobar otac. – Bio je strpljiv, divan i ljubazan, baš kao prema njoj.

– Mnogo smo lep zamak napravili – rekao je, smeškajući joj se. – Trebalo je da budeš arhitekta.

– Radije bih bila lutalica s plaže. – Nacerila se.

– I u tome si sjajna – rekao je kad ju je poljubio, a onda zavukao ruku ispod njenog duksa da bi joj dodirnuo grudi.

– Nećeš valjda da mi radiš onu odvratnu stvar o kojoj je Kloj pričala? – zadirivala ga je, a on je izgledao lažno ozbiljno dok ju je mazio.

– Nikad! Ne bih nikada uradio tako nešto, pogotovo dok Kloj spava u drugoj sobi... ali u drugim okolnostima, neko bi mogao da me nagovori... ako ikada budeš želela bebu... – Njegov glas je odlutao, a ona se zagonetno nasmešila.

– Možda jednog dana. – Razmišljala je nekoliko puta o tome u skorije vreme. I pomisao da ima devojčicu poput Kloj bila je začuđujuće privlačna.

Ležali su na kauču do ponoći, pričali, a onda izašli na balkon da gledaju nebo. Milion zvezda je jarko sijalo, a iznad njih veliki, prelepi mesec. Sedeli su na stolicama i pričali još sat vremena, ništa ozbiljno, a onda ju je Lesli nevoljno ostavio u dnevnoj sobi i otišao u krevet sa ćerkom, dok se Koko smestila u vreću za spavanje na kauču.

Sve troje su se čili probudili rano. Lesli je napravio doručak. Napravio je palačinke u obliku Mikija Mause s bananama, za koje je Kloj rekla da su joj omiljene, a posle toga je otišao u komšiluk da pomogne Džefu da popravi kola. Celog jutra ga je gledao kako se petlja oko kola i umirao je da mu pomogne. Koko se nasmešila gledajući ga s prozora dok su ona i Kloj čistile kuhinju, a posle joj je čitala priče na balkonu.

Lesli im se pridružio dva sata kasnije, s rukama zamazanim od ulja, oduševljenog pogleda, i rekao da su popravili Džefova kola. Za njega je jutro bilo savršeno, ispod haube Džefovog automobila.

Posle toga su se odvezli u Stinson i šetali se plažom sa psima. Vratili su se u Kokoinu kuću na vreme za ručak. Lesli i Kloj su igrali mice, dok ih je Koko posmatrala, a posle toga su jeli sendviče i pomfrit, a na kraju su prilegli na balkonske

stolice na suncu. Svima im je bilo žao što moraju da napuste plažu te večeri, kad su pojeli hot-dogove i beli slez. Kloj je u povratku spavala u kolima. Vikend je bio savršen.

Sve troje su gledali *Meri Popins* na ogromnom platnu u njihovoj sobi te večeri, a kad je Kloj zaspala, Lesli ju je odneo u njen krevet u gostinjskoj sobi. Koko je obećala da će je odvesti u Kinesku četvrt sutradan, gde će večerati u kineskom restoranu, „štapićima“, kako je Kloj insistirala. Kasnije u toku nedelje su planirali da odu u zoo vrt, i da se voze tramvajem pre nego što ona ode.

– Hvala ti što si tako dobra prema njoj – rekao je Lesli, dok je ulazio u krevet s Koko.

– Nije to toliko teško – rekla je Koko, izgledajući srećno. Lesli je ponovo ustao i zaključao vrata sobe. – Šta to radiš? – pitala je, dok se ušuškavala ispod pokrivača i smeškala mu se. Volela je ove prelepe dane s njima.

– Mislio sam da možemo da imamo nekoliko minuta privatnosti. Nije lako kad je dete u kući. – Do tada su se razmazili živeći sami. Ali, oboje su voleli što je Kloj s njima.

Lesli je isključio svetla i zagrlio Koko. Oduševljeno je otkrio da je ona već gola i da je skinula pidžamu dok je on nosio Kloj u krevet. Skinuo je bokserice i u roku od nekoliko sekundi su ponovo bili izgubljeni u uzajamnoj ljubavi. Činilo se da ih je Kloina poseta još više zbližila. Koko je shvatila da nikada ranije nije osećala da joj nešto nedostaje, ali sada se osećala potpunom.

10.

Za dve nedelje koliko je Kloj bila s njima, stigli su da urade sve što su joj obećali, i više. Išli su i u oklandski zoološki vrt i u onaj u San Francisku, i u muzej voštanih figura u Fišermens Vorfu, za koji je Koko mislila da će joj biti previše strašan, a Kloj se svidelo. Dva puta su išli u Kinesku četvrt, i šetali se po Sausalitu. Išli su u bioskop, vozili se tramvajem, vratili se u Bolinas za vikend, napravili još jedan zamak, ovog puta još veći i složeniji. Koko ju je odvela u fabriku igračaka o kojoj je čitala, gde su pustili Kloj da napravi i napuni svog plišanog medu. Aleksandar je dobio prijatelja, medvedicu s ružičastom haljinom, koju je Kloj nazvala Koko, kao najveći kompliment. Ponosno ju je pokazala ocu, a njene poslednje večeri s njima su svi plivali u bazenu, a Koko je spremila večeru. Čak je napravila i tortu s ružičastom glazurom i čokoladnim mrvicama. Bila je malo kriva, ali Kloj se svejedno svidela. Koko je napisala njeno ime na torti, koristeći *M&M* bombone.

Kloj ih je za večerom pitala da li će se venčati, a njen otac ju je prazno pogledao. On i Koko nisu još bili stigli dotle, iako su dotakli temu dece. Još uvek je pokušavao da je nagovori da dođe da živi s njim u Los Anđelesu, i još uvek nije dobio njen pristanak. Imala je averziju prema gradu u kom je odrasla, i prema načinu života njegovih stanovnika. Morali su da pređu još dosta prepreka, pre nego što budu mogli da razgovaraju o braku, ali razmišljao je o tome. Nije hteo da kaže ništa Kloj o tome, plašeći se da će je razočarati kasnije, ako im ne uspe. Ona je bila zaljubljena u Koko, što je bilo obostrano, a čak su joj se svideli i psi.

– Mislim da je tvoja sestra gej – rekla je zamišljeno Koko jednog popodneva – kad ima takvog psa. Devojčice imaju pudlice ili maltezere, ili male, male plișane pse. Samo dečaci imaju pse kao što je Džek.

– Možda si u pravu – rekla je Koko neobavezno. – Moraću da je pitam. – Nije htela da laže Kloj, ali nije bila spremna ni da joj odgovori. Nije htela da se vrati svojoj majci i da joj kaže da Koko ima sestru koja je lezbijka. Možda će pomisliti da je previše rekla detetu, iako Monika izgleda nije oklevala da priča o svačemu sa svojom ćerkom. Ali, Kloj je bila njeno dete, pa je i imala pravo na to. Koko je htela da zadrži čvršću granicu od te, a i Lesli je bio doličan i konzervativniji. Izgleda da su imali ista mišljenja o toj, kao i svim drugim temama.

Imali su samo jednu, malu nezgodu, tokom celog Kloinog boravka s njima. Poslednje večeri, Kloj je opekla prst pekući beli slez s Koko na ringli. Bila je previše ushićena i dodirnula je užarenu viljušku, pokušavajući da skine istopljenu masu. Kriknula je i briznula u jecaje i suze šestogodišnjakinje čim se na prstu pojavio plik. Koko je bila brza i stavila je ispod hladne vode, dok je Lesli utrčao u kuhinju

kad je čuo Kloi kako plače.

– Šta se desilo? – pitao je uspaničeno, dok su se njegovoj ćerki suze slivale niz obraze. – Je l' se posekla?

– Opekla je prst – rekla je Koko, stiskajući Kloi uz sebe, a ranjeni prst ispod mlaza hladne vode u sudoperi.

– Jesi li je pustila da se sama igra za šporetom? – pitao je, okrivljujući je, a Kloi se odmah okrenula ka svom ocu, a suze su joj se zaustavile.

– Nije *ona* kriva! – besno je rekla braneći Koko, čuvši optužujući ton u glasu svog oca. – Rekla mi je da ne diram viljušku, a ja sam je ipak dotakla – rekla je Kloi, naginjući se u toplinu i sigurnost Kokoinih ruku. – Sad mi je bolje – rekla je Kloi hrabro, dok su sve troje ispitali mali, nabubreli, beli plik. Koko joj je stavila mast i flaster, dok je Lesli pomirljivo pogledao.

– Izvini. Ispao sam glup. Samo sam se uplašio zbog nje. – Osećao se užasno što je i nagovestio da je Koko bila nepažljiva u bilo kom smislu, ali kada je čuo Kloine bolne jecaje, to ga je pogodilo pravo u srce. Ali, mogao je da primeti da je Koko podjednako zabrinuta, i da joj je sjajno pružila prvu pomoć.

– Ne brini se – rekla mu je Koko ohrabrujuće, kad je podigla Kloi sa stolice na kojoj je sedela, pored sudopere.

– Volim te, Koko – rekla je Kloi, grleći Koko oko struka i čvrsto je stiskajući, dok im se Lesli obema smeškao.

– Volim i ja tebe – prošaputala je Koko i sagnula se da je poljubi u teme.

– Je l' možemo sada da napravimo još belog sleza? – pitala je Kloi, smeškajući se, s prstom ispruženim u vazduh.

– Ne! – rekli su odrasli uglas, a onda se nasmejali. Lesli se još uvek osećao užasno zbog svoje primedbe Koko, ali ona to nije ozbiljno shvatila, i znala je da je to samo zbog straha i brige za svoje dete.

– Hoćeš li sladoled umesto toga? – predložio je Lesli, a Koko je laknulo. Uplašila se kad se Kloi povredila, i bilo joj je krivo, ali dete je ponovo bilo srećno i zdravo kad su izašli iz kuhinje, i legla je u krevet da se mazi s oboma, gledajući televiziju, dok su sve troje uživali u svojoj poslednjoj zajedničkoj večeri. Koko je shvatila koliko će joj nedostajati. Kloi se ugnezdila duboko u Kokoino srce.

Sve troje su bili tužni kad ih je Lesli vozio na aerodrom. Kloi je nosila i starog i novog medu, a Koko se skoro rasplakala kad se pozdravila s njom i prepustili je službeniku koji će je ispratiti do aviona za Njujork.

– Nadam se da ćeš nam uskoro ponovo doći u posetu – rekla je Koko, dok ju je grlila. – Ovde neće biti isto bez tebe. – Bila je iskrena, a Kloi je klimnula glavom, a onda se odmakla i ozbiljno pogledala Koko.

– Hoće li moj tata biti ovde ako se vratim?

– Nadam se. Ponekad. Možeš da se vratiš kad god hoćeš.

– Mislim da bi trebalo da se ti i moj tata venčate. – Ponavljala je isto ono što je rekla i ranije, ubrzo po dolasku. Veza između Koko i Kloj je bila skoro trenutna i jačala je svakog dana.

– Prićaćemo o tome jednom prilikom – rekao je Lesli i čvrsto je zagrlio. – Nedostajćeš mi, majmunče malo. Pozdravi mamu i pozovi me večeras.

– Obećavam – rekla je tužno.

– Volim te – rekao je, grleći je poslednji put, a onda joj je to ponovo rekao, dok je prolazila kroz obezbeđenje i okrenula se da im mahne, široko se osmehujući. Mahala im je oboma, a Koko joj je poslala poljupce i dodirnula srce, a zatim uperila prstom u nju. Stajali su tamo dok nije nestala u gužvi na aerodromu i krenula prema izlazu, držeći službenika za ruku.

Ostali su dok avion nije poleteo, za slučaj da je odložen iz nekog razloga, a čim je poleteo, vratili su se u garažu po njena kola. Oboje su ćutali prvih nekoliko minuta, razmišljajući o Kloj i o tome kako će sada kuća izgledati prazno.

– Već mi nedostaje – rekla je Koko tužno, dok su odlazili s aerodroma. Nikad do tad nije živela dve nedelje s detetom, a sada ne može da zamisli život bez nje.

– I meni – rekao je, s uzdahom. – Zavidim ljudima koji žive sa svojom decom. Monika ima sreće što je stalno s njom. – Ali, nije mogao da zamisli ni da je u braku s njom, kao što nikada i nije mogao. – Ako to ponovo uradim, hoću da ostanem tu blizu. Srce mi se slama svaki put kad ode, ili kad ja odem. – Izgledao je tužno dok su se vozili prema gradu, pa su odlučili da odu u bioskop, da se ne bi vraćali u praznu kuću. Osećali su se kao dve izgubljene duše.

Film je bio nasilan i prepun akcije, što im je oboma skrenulo misli, a kad su stigli kući, Kloj je bila na pola puta do Njujorka.

Koko je otišla da pliva u bazenu, a Lesli je sedeo u radnoj sobi i pisao teze za scenario koji je čitao, da bi odlučio hoće li prihvatiti ulogu koju su mu ponudili. Kasnije su se našli u kuhinji i tužno gledali tortu koju je Koko napravila za Kloj, prethodne večeri. Bilo je teško osloboditi se osećaja gubitka dok su sedeli tako, a onda im je Lesli konačno napravio po šolju čaja i seo s osmehom.

– Mislim da ovo znači da je njena poseta bila uspešna – rekao je, izgledajući malo bolje. – Svima nam je bilo super.

– Kako može da ti ne bude zabavno s njom? – rekla je Koko, pijuckajući čaj. – Nadam se da će Džejnina i Lizina beba biti makar upola tako slatka za šest godina. – Bila je uzbuđena i zbog toga.

– Uzgred, šta misliš o Kloinom predlogu? – pitao je nonšalantno. – Ono za svadbu. – Izgledao je dečaćki i nervozno kad ju je to pitao, kao i svaki drugi smrtnik, a ne kao poznata filmska zvezda. – Mislim da je to zaista zanimljiva ideja – rekao je, pretvarajući se da je samouvereniji nego što je zaista bio. Ponekad je zvučao veoma

britanski, a Koko se zbog toga smeškala. Njegov samoponižavajući stil i poniznost su bili deo njegove velike privlačnosti na ekranu, a i u stvarnom životu.

To joj se svidelo kod njega od prvog dana kad su se sreli uz javorov sirup.

– Zaista je zanimljivo – rekla je nežno, smeškajući mu se, s ljubavlju u očima. – Ali, možda i prerano. Mislim da prvo treba da smislimo gde ćemo živeti i kako ćemo to da uradimo. – To nije bila zanemarljiva stavka za Koko. Do tada su živeli zajedno tri meseca u Džejninoj kući, što je bio dobar početak. Nikad se nije slagala s nekim toliko dobro ili opušteno u svom životu, čak ni s Ijanom. Ali, njena najveća briga je bila vezana za njegovu slavu i život koji će voditi, stalno u bekstvu od novinara, posebno ako budu živeli u Los Angelesu. Htela je mnogo privatniji život od tog, ili će možda to uništiti ono što imaju. A još uvek nisu smislili rešenje za taj problem, a možda nikada i neće.

Osim tog veoma bitnog problema, ona i Lesli su imali i jedno zanemarljivo neslaganje, oko pasa, jedne večeri kad su se mokri vratili s bazena i skočili na krevet, za šta je Lesli tvrdio da je četvrti put zaredom. Kad se izuzme ta mala nezgoda i Kloin opečen prst veče uoči njenog polaska, bilo im je sjajno, i tako već tri meseca. Voleli su da budu zajedno, da žive zajedno, nju je zanimao njegov posao, a on je voleo da čuje njeno mišljenje o scenarijima koji su mu stizali. I uvek je bio otvoren za ono što ona ima da kaže o nekoj temi. Poštovao ju je na svaki način. A ona je volela njegovu ćerku. Njihov jedini protivnik bila je slava i strah od toga šta ona može da im uradi sa životom.

Još uvek je bilo stvari koje nisu znali jedno o drugom, kakvi im se ljudi sviđaju i kako će biti kad se budu uključili u društveni život, zato što sada žive izolovano. Nikad nisu putovali zajedno, ili se suočili s krizom, a ona nije znala kakav je Lesli kad je umoran i pod stresom, tokom snimanja filma. Ali, za obične delove svakodnevnog zajedničkog života ispod istog krova, do sad se sve savršeno uklapalo. Oboje su bili dobri, pažljivi ljudi koji su se međusobno poštovali i kojima je bilo super kad su zajedno. Uživali su u svom smislu za humor. Samo je ostalo da se vidi kako će izdržati ispit vremena. Jedino što ju je ozbiljno brinulo u vezi s njim bilo je to što živi u Los Angelesu, i život koji tamo vodi, ali izgleda da je bio fleksibilan i oko toga. Predložio je San Francisko i Santa Barbaru kao alternative, i ponudio joj je da, kad god mogu, provode vreme u Bolinasu. Čak je hteo i da razmišlja o Njujorku. Bio je razumna osoba, s razumnim idejama, i hteo je da napravi kompromis s Koko. Izgledao je kao idealni kandidat za muža, a već odavno je odlučio da bi Koko bila savršena žena za njega. Samo je hteo da još malo razmisli o tome. Tri meseca kao da nisu bila dovoljna da se ona odluči za nešto što će imati uticaja na ostatak njihovog života. A njegova slava je predstavljala neizbežne izazove s kojima će morati da se suoče.

– Nisam siguran da je toliko bitno gde ćemo živeti – rekao je Lesli tiho. Nije hteo da je pritiska, ali već je bio ubeđen. Kloj mu je svojim sinoćnjim pitanjem samo pomogla da se odluči, kao i to kakva je Koko s njom, a sada je hteo da porazgovaraju. – Ne možeš da ne voliš muškarca, ili da ga ostaviš, zato što ti se ne sviđa grad u kome živi – rekao je razumno.

– Ne radi se o gradu, već o životu koji ide s tvojim poslom – rekla je zabrinuto. To je bila njena jedina briga. – Ne znam kako će izgledati život s velikom filmskom zvezdom, i sve što ide s tim. To je strašno, Lesli. Novine i paparaci, sav taj pritisak i izlaganje javnosti upropašćavaju živote ljudima. Moram prvo to da probam. Ne želim da upropastim tvoju karijeru, ili svoj život. Sviđa mi se ovo što imamo ovde, ali ovo je zemlja snova – rekla je iskreno. – Krijemo se. Kad izađemo u svet, napraviće se eksplozija koja će se čuti širom sveta. To me mnogo plaši. Ne želim da te izgubim zato što će neko da nam sve upropasti, a to može da se desi.

– Pa, hajde onda da počnemo da govorimo ljudima, i da vidimo kakav je osećaj. Zašto ne pođeš sa mnom na snimanje u Italiju? Biću u Veneciji najmanje mesec dana, možda i dva. Možeš da budeš tamo sa mnom ako nađeš nekog da šeta pse. Hoćeš li da razmisliš o tome? Možda bi trebalo i da odemo u Los Anđeles na nekoliko dana pre toga, da pokušamo i to. – Bio je spreman da objavi svetu da je zaljubljen u nju. Zapravo, očajnički je želeo da ga vide s Koko i da podeli svoju sreću s celim svetom. – Volim te, Koko – rekao je nežno. – Šta god da se desi, šta god novinari pisali, biću tu s tobom. – Nasmušila mu se sa suzama u očima.

– Pretpostavljam da sam samo uplašena. Šta ako me budu mrzeli, ili ako uradim nešto glupo, ili ti pokvarim sve? Nikad nisam bila u žiži javnosti. Znam šta su radili klijentima mog oca. Ne želim da nam se to događa. Sada je sve tako jednostavno, ali nikad više neće biti ovako, čim ljudi saznaju za nas. – Ali, znala je da su im ostale još samo dve nedelje idiličnog zajedničkog života. On se za dve nedelje vraća u Los Anđeles, da počne snimanje. Ostali su im samo dani. Posle toga će početi sezona lova na njih. Lesli je to takođe znao. Ona je bila veoma privatna, povučena osoba, a on je živio u javnom svetu, gde se privatnost teško nalazi i gde ne postoji anonimnost. Imali su neobično mnogo sreće i bili veoma pažljivi u poslednja tri meseca. Ali, čim se vrati u Los Anđeles i na snimanje u Veneciju, svaki korak koji naprave biće u tabloidima i u štampi. Koko je makar morala da vidi i proba, pre nego što zauvek pristane na to.

– Samo ćemo ići dan po dan – rekao je, kad je je njen mobilni zazvonio. To je bila Džejn, i samo je proveravala. Još od eksplozije s njihovom majkom, zvala je malo češće. Nekako im je to popravilo odnose. Lesli je ustao, zaobišao sto i poljubio Koko pre nego što je izašao iz kuhinje. Nije dobio zadovoljavajući odgovor na svoje pitanje o braku, ali znao je da će Koko biti potrebno vremena da se prilagodi realnostima njegovog života. Bila je malo manje uspaničena oko toga nego u početku,

ali još uvek je nije ubedio. Nije bio spreman da odustane, ni po koju cenu, i ostavio ju je da priča sa sestrom. Nameravao je da ponovo započne tu temu. Koko je bila zahvalna što je ne pritiska oko toga. Bila je dovoljno uznemirena što će on uskoro morati da ode iz San Franciska.

Koko je pitala Džejn kako joj napreduje trudnoća, a ona je rekla da je u redu. Rekla je da su ona i Liz uzbuđene i da im je još uvek teško da poveruju da će za pet meseci u njihovoj kući biti beba. Koko takođe nije mogla da poveruje, i to joj je još uvek bilo čudno. Nikad ranije nije pomislila da će Džejn postati majka, i još uvek to nije mogla. Odlično ju je poznavala, a možda i ne toliko.

– Makar mogu da ti kažem da tvoja kuća savršeno odgovara šestogodišnjakinji. Leslijeva ćerka je bila ovde dve nedelje i baš joj se svidelo. Bilo nam je sjajno. – Na drugom kraju je nastala kratka tišina, dok je njena sestra slušala i nije komentarisala.

– Kako vam je bilo, kad smo već kod toga? – pitala je Džejn hladno.

– Sjajno. Ona je najslađe dete koje sam videla. Nadam se da ćete dobiti devojčicu, i da će ličiti na nju.

– Zvuči mi kao da je veoma simpatična – rekla je Džejn oprezno. – Nadam se da nije ništa slomila.

– Naravno da nije. Sjajno se ponaša. – Zbog tona glasa njene sestre Koko se blago unervozila, posebno posle razgovora s Leslijem, i osetila je da govori previše da bi sakrila nelagodnost. – Vodili smo je svugde, u zoološki vrt, u vožnju tramvajem, Kinesku četvrt, Sausalito, u muzej voštanih figura. Bilo nam je sjajno s njom.

– Vama? Postoji li nešto što mi nisi rekla? – Još uvek nije mogla da veruje da su Lizine sumnje tačne, ali ono što je čula iznenada ju je zabrinulo. – Da li se nešto dešava s tobom i Leslijem? – pitala je, a na Kokoinom kraju je nastala dugačka pauza. Mogla je da je slaže i činila je to ranije, ali ovo je sve bio deo onoga o čemu su ona i Lesli pričali. Bilo im je vreme da se razotkriju. I više je imalo smisla da se to prvo uradi s porodicom. Kao probni balon, odlučila je da joj kaže istinu o tome.

Rekla je to jednom reči. – Da. – Nije imala pojma šta će je snaći sledeće. Verovatno zapanjenost, ali možda i odobravanje, s obzirom na to da je on Džejnin prijatelj. Po prvi put, Džejn nije mogla da joj kaže da on nije za nju i da je iz drugog sveta, kao što je radila s Ijanom i svakim drugim. Ali, Koko je opet pogrešila.

– Jesi li ti normalna? Da li ti uopšte imaš pojma ko je on u stvarnom svetu? On je najveća zvezda na planeti. Mediji će te živu pojesti. Ti si šetačica pasa iz Bolinasa, pobogu, jesi li razmislila šta će da urade s tim?

– Takođe sam i ćerka Baza Baringtona i Florens Flauers, i tvoja sestra. Odrasla sam u tom svetu.

– I otišla da postaneš hipik. On je povezivan s polovinom najprivlačnijih žena na svetu i svakom živom filmskom glumicom. Poješće te za ručak i ispljunuti. Biće ga

sramota zbog tebe. Kako možeš da uradiš nešto tako glupo? Zamolim te da živiš u mojoj kući i da šetaš mog psa, a ti se krešeš s mojim gostom koji je, nekim slučajem, svetski poznata filmska zvezda. O čemu ste oboje mislili? – Bila je zla i bezosećajna kao i uvek, dok se drala na Koko, kao i uvek. Koko je sedela i slušala, sa suzama u očima.

– Zapravo, mislimo da smo se zaljubili – rekla je Koko tiho, mrzeći nju i sve što je rekla, i što je još gore, plašeći se da je u pravu.

– Kako možeš da budeš toliko glupa? To je najgluplja stvar koju sam ikada čula. Zaboraviće te za pet minuta kad se vrati na posao. Spavaće sa svojim kolegicama, i to će sve biti po tabloidima, a ti ćeš biti samo šala i još jedna recka na njegovom kaišu. Veruj mi, dobro poznajem Leslija. – Tačno u tom trenutku je ponovo ušao u kuhinju i video očajan pogled na Kokoinom licu. Odmah je znao da joj je sestra ponovo to uradila. Uvek joj je polazilo za rukom. Prijateljstvo s Džejn je jedna stvar, ali Lesli je znao da ume da bude besna kučka, posebno prema svojoj mlađoj sestri. Prešao je rukom preko Kokoinih ramena, a ona se okrenula od njega, što ga je zabrinulo. Nikad pre to nije uradila.

– Videćemo kako će biti kad se vrati – rekla je Koko kratko kad je Lesli ponovo izašao iz sobe. Nije hteo da ih ometa. Uvek je bio ljubazan, pošten i diskretan.

– Neće biti nikako – rekla je Džejn okrutno – veruj mi, to će se završiti čim ode. Već je gotovo. Samo ti to još uvek ne znaš. Za tebe tu nema budućnosti. Sigurna sam da je sjajan u krevetu, ali to je sve što ćeš dobiti od ovoga. Sramotićeš ga u njegovom svetu. – Koko je htela da joj kaže da su upravo pričali o braku, ali nije se usudila. Slušajući Džejn, bilo joj je muka. Džejn je bila u pravu. Zavarava je sebe ako misli da može da preživi u Leslijevom svetu. – Nadam se da ćeš se urazumiti, probuditi i osetiti miris kafe, Koko. Makar nemoj da se ponižavaš time što ćeš ostati s njim. Kad ode, dostojanstveno zaboravi na to. Nije ni trebalo da se petljaš s njim dok si u kući. Mislila sam da si pametnija, ili da imaš malo više samopoštovanja da bi bila komad za frajera kao što je on. – To što je rekla bilo je okrutno, ali kad joj se ukaže prilika, Džejn je često bila takva. Makar prema Koko. Uvek je bila takva. Trudna ili ne, ništa se nije promenilo.

– Hvala ti mnogo – rekla je Koko, gušeći se u svojoj patnji. Samo je htela da prekine. – Čujemo se – rekla je i stisnula crveno dugme na svom mobilnom telefonu, dok su joj se suze slivale niz obraze. Nije htela da pruži Džejn zadovoljstvo da je čuje kako plače. Lesli je gledao kad je ponovo ulazio.

– Šta je bilo? Šta ti je sada uradila? Nekad mi se sviđala, a kunem ti se, zamrzeo sam je od kad sam upoznao tebe i video šta ti radi. Uvek mi je bila dobra prijateljica, ali tretira te kao govno i mrzim to – rekao je Lesli, izgledajući nesrećno.

– To je sestrinska stvar – Koko ju je branila. Mogla je da smrvi Koko u roku od nekoliko minuta. Zbog toga je on isto to hteo da uradi njoj, pa bi se tako svađala s

nekim svoje veličine.

Koko je jecala kad ju je zagrlio da je uteši.

– U pravu je – rekla je, plačući po njegovom džemperu dok ju je grlio. – Rekla mi je da sam drolja i ludak, i da će te biti sramota od mene, i da sam samo recka na tvom kaišu, i da si bio s najglamuroznijim ženama na svetu i da će me mediji pojesti i ispljunuti, i da će se naša veza završiti čim odeš. – Bila je to jedna dugačka, nabacana rečenica, kojom je izbacila svu mržnju koju joj je sestra nanela, njima oboma. Koko je bila neutešna i slomljenog srca, a u Lesliejevim očima je bio bes.

– Kunem se da ću ubiti tu ženu. Šta ona zna o tome šta će novinari uraditi? I koga uostalom briga za to? Ti si prelepa, divna, inteligentna, dostojanstvena, ljupka žena i bio bih ponosan da budem pored tebe. Zaslužujem da ti ljubim stopala. Tvoja sestra ne zaslužuje ni da ti čisti cipele, a ona je zla, okrutna kučka. Ljubomorna je na tebe. Uvek ćeš biti mlađa od nje. Baš me briga kakva ti je sranja napričala, Koko. Ništa od toga nije istina. I neće se završiti kad ja odem. Za nas tek počinje kad ja odem odavde. Hoću da pođeš sa mnom, i reći ću svetu koliko sam srećan što sam s tobom. I zaljubiće se i u tebe. Svako ko ne bude, budala je. Pitaj Kloi – rekao je, smeškajući joj se, dok ju je grlio – ona zna. A dete ne možeš da prevariš, svakako ne moje. – Sve što je rekao je bilo tačno i baš ono što je htela da čuje, ali okrutnost reči njene sestre ranila joj je dušu.

– Grešiš – insistirala je Koko, ali sada s manjom upornošću. Lesli je otupeo Džejnine oštrice taman koliko treba. – To će ti ugroziti karijeru. – Zvučala je kao ranjeno dete, što je, kad god bi čula svoju stariju sestru, i bila.

– Ne, gubitak tebe će mi ugroziti karijeru, zato što ću se pretvoriti u beznadežnu pijanicu. – Kikotala se kroz suze, ali Džejn ju je teško povredila, i to je bilo sve čega se Koko plašila i što nije htela da čuje. – Ona je čudovište – rekao je glasno. – Nemoj više da razgovaraš s njom. Oboma nam duguje izvinjenje. Volim te i to je to. – Trenutak kasnije ju je nežno odveo na sprat i povukao je na krevet. Trebalo mu je još sat vremena da smiri Koko, ali mu je makar rekla sve i olakšala sebi. A on je iz minuta u minut bio sve bešnji. Pomislio je da pozove Džejn i da joj kaže šta misli o njenom zlom, bezosećajnom napadu na njenu sestru, i o njenom nepoštovanju njih dvoje. Ali, odlučio je da nije vredna toga i usredsredio se na Koko. Nije ga zanimalo šta Džejn misli o njima.

Konačno, uz njegove nežne reči i poljupce, Koko je počela da se opušta. Nasmehio joj se i nežno joj skinuo odeću, dok ga je gledala. Jasno se setila da ju je sestra nazvala njegovim komadom.

– Šta to radiš? – rekla je nežno, dok ju je ljubio po vratu, a nju je prošla jeza.

– Mislio sam da ponovo pokušam onu odvratnu stvar. Hoću da budem siguran da ću uspeti. Treba mnogo vežbe da se uradi tako nešto – rekao je, a Koko se nasmejala.

Kad ju je skinuo, više je nije zanimalo ono što je Džejn rekla. Lesli je bio ljubav njenog života.

11.

Otkad je Kloj otišla, poslednje dve nedelje Leslijevog boravka u San Francisku su prošle prebrzo. Pokušali su da iskoriste svaki trenutak i stalno su bili zajedno. Morao je dosta toga da uradi da bi se organizovao pre nego što počne sledeći film, i ostao je s Koko do poslednjeg minuta. Biće u Los Angelesu samo deset dana, pre nego što ode u Italiju na snimanje, i hteo je da Koko dođe i da ga poseti. Obećala je da hoće na nekoliko dana.

Ponovo se nije čula s Džejn nekoliko dana posle njenog napada. Džejn je pokušala da je pozove sledećeg dana, ali Koko se nije javila. Dovoljno je čula od nje i nije imala ni potrebu ni želju za još toga. Džejn je ispričala Liz za to, sledećeg jutra pre nego što su krenule na snimanje, a Liz nije bila zapanjena što čuje za romansu između Leslija i Koko, ali uznemirila ju je Džejnina reakcija.

– Zašto si se ti toliko iznervirala? – pitala je Liz dok je sipala kafu.

– On je moj prijatelj, ne njen – rekla je Džejn, skoro s napućenim usnama, kao da se oseća izostavljenom, ili da ne drži stvari pod kontrolom.

– On je možda tvoj prijatelj – podsetila je Liz – ali sada je njen dečko. To je drugačiji odnos i posebna veza. On je dobar čovek i ozbiljna osoba, i ne verujem da spava sa svima koliko ti misliš. Ne verujem da će biti neodgovoran prema njoj, on je častan čovek.

– Stalno je menjao partnerke – insistirala je Džejn.

– Kao i svi ostali – rekla je Liz, zabrinuto gledajući svoju devojkicu. Samo je mogla da zamisli stvari koje je Džejn rekla i koliko su bile teške. – Toga se plašiš? Da se samo igra s njom? Da li ti štitiš svoju sestru, ili nećeš da ona bude u vezi s tvojim prijateljima? Ako je tako, to nije fer. Učinila nam je uslugu, i ako smo mu dozvolili da boravi u kući, to što se desilo između njih je zaista njihova stvar, ne naša.

– Napraviće budalu od nje – rekla je Džejn, mrko gledajući Liz.

– Ne slažem se s tobom – rekla je Liz čvrsto. – Ne mislim da je fer s tvoje strane da pretpostaviš tako nešto. Oboje su odrasli, znaju šta rade i šta hoće. Kao i mi. Zašto uvek staješ na stranu nekog drugog? Na stranu moje majke, pa Koko. Svaki put kad urade nešto glupo ili nenormalno, ti se boriš za njih – rekla je Džejn džangrizavo.

– Volim te, ali se ne slažem uvek s tobom. A u ovom slučaju mislim da si pogrešila.

– Šta će mu ona, uopšte? Pobogu, ona je samo šetačica pasa.

– Ne budi takav snob. Ona je mnogo više od toga i ti to znaš. Čak i da nije, ima pravo da se zaljubi u nju. Mislim da će joj odgovarati, ako može da se nosi s njegovim uspehom.

– Ne može – rekla je Džejn ubeđeno. – Nema petlju. Pobegla je iz Los Anđelesa i s pravnog fakulteta. Ona odustaje od svega.

– Ne, to nije tačno! – rekla je Liz čvrsto. – Šta god odluče da rade, to je njihova stvar.

– Baciće je kao vruć krompir čim počne sledeći film, što je za dve nedelje, ja mislim. Šta misliš, koliko dugo će im to potrajati posle toga? Spavaće s glavnom glumicom i zaboraviće na Koko, koja će živeti kao hipik na plaži.

– Možda i neće. Možda je ovo ozbiljno – insistirala je Liz. Iz nekog razloga, imala je osećaj da je tako. Toliko pažljivo su krili svoju tajnu, pa je zbog toga mislila da su ozbiljni. Nadala se da je tako. Oboje ih je veoma volela. – Ima prava da sama shvati šta je to, i šta im to oboma znači. Ako ne misli ozbiljno s njom, ona će to brzo shvatiti.

– I ubrzo će pola sveta čitati o tome u novinama. Ne trebaju im takve glavobolje, a ni nama. Volim Leslija, ali ne moram da čitam o tome kako je moja sestra njegova najnovija avantura.

– Mislim da mu sigurno više znači od toga. I ti mu značiš, a on ne bi iskorišćavao tvoju sestru samo zbog avanture.

– Oboje su ljudi ako misle da će im ovo uspeti. Veruj mi, neće, iako su sada ozbiljni oko toga. Pritisak kome je on izložen je previše za Koko. Srušiće se kao kula od karata.

– Mislim da bi trebala da joj pokažeš više poštovanja. Nije se srušila kad je Ijan umro.

– Ne, samo je postala pustinjač sledeće dve godine. I šta će se desiti kada tabloidi počnu da uhode našu i njenu kuću? Kome to treba? Ona živi u svetu snova, Liz, a i on ako misli da ona može da bude deo njegovog stvarnog života. Štampa će se sprdati s njom.

– Možda i neće. Može da se sabere ako hoće.

– Nikad se neće vratiti da živi u Los Anđelesu. A on ne može da živi s njom u onoj kolibi na plaži. On ima veliku karijeru, čak veću od naše.

– Hajde da vidimo šta će biti – rekla je Liz tiho. – A ja mislim da sve to nije važno. Ako hoće da pokuša da to uradi, onda joj treba naša podrška. Ne treba joj da je tučeš.

– Nisam je tukla – Džejn je zarežala na svoju partnerku, ali obe su znale da jeste. Liz joj je videla to u očima. Na Džejninom licu je bila griža savesti. – Samo sam joj rekla šta mislim.

– Ponekad je to kod tebe ista stvar. Ne znaš koliko tvoje reči mogu da povrede. Umeš da budeš veoma oštra.

– U redu, u redu. Pozvaću je – obećala je Džejn dok su se spremale da izađu iz stana koji su iznajmилe. Snimanje filma je išlo dobro, i vratiće se kući ranije nego što

je planirano. Na kraju, Koko im je sve vreme čuvala kuću, ali je i njoj odgovaralo. A sada su znale i zašto.

Ali, kada je Džejn zvala Koko na mobilni tog jutra, Koko se nije javila, niti kasnije tokom dana. Dva dana kasnije, Džejn je shvatila da Koko ne želi da priča s njom. Tada joj je bilo krivo i smirila se. Odlučila je da pozove Leslija i da čuje šta on ima da kaže.

Njegov glas je bio ledeno hladan kad se javio na telefon, prepoznavši njen broj na identifikaciji poziva.

– Šta ima? – rekao je kratko, zvučeći još britanskije nego obično. Džejn je po njegovoj reakciji shvatila koliko je povredila svoju sestru, i zbog toga je prešla u odbrambeni stav.

– Koko mi kaže da ste u vreloj vezi celo leto – rekla je Džejn, pokušavajući da se našali, iako je i verovala da je to u pitanju. Letnja avantura. Bez obzira šta Liz kaže.

– Ne bih to baš tako nazvao – rekao je grubo. – Zaljubio sam se u tvoju sestru. Ona je neverovatna i sjajna žena. Čini ti uslugu već tri meseca, a i ja sam dobio nešto iz toga, zahvaljujući tvojoj gostoprimljivosti. Nije bilo potrebe da joj kažeš takve stvari. Za mene to nema opravdanja. Ne znam šta te je spopalo, Džejn, ali predlažem ti da se malo sabereš. Ako ponovo budeš tako razgovarala s njom, možeš da me zaboraviš kao prijatelja. Ne trebaju mi ljudi kao što si ti, koji tek tako povređuju druge ljude. Šta je to? Neka tvoja vrsta sporta? Živiš s jednom od najdivnijih žena na svetu, a tvoja sestra je ista takva. Predlažem ti da ideš na časove kod obe. – Pogodio je metu, a Džejn se osetila kao da je ošamarena, što je bilo tačno ono što je nameravao. Nije hteo da Džejn uznemirava Koko, ili da joj govori da će je on otkaćiti, zaboraviti ili je prevariti čim ode. U životu se nije ovoliko zaljubio.

– Ne treba ti da mi govoriš kako da razgovaram sa svojom sestrom. Rekla sam joj ono što mislim i još uvek tako mislim. Ne zajebavaj me, Lesli. Bićeš u krevetu s glavnom glumicom čim počneš snimanje, i boleće te dupe za Koko, a nećeš je se ni sećati do sledeće nedelje. – Dugo su se poznavali.

– Hvala ti na poverenju – rekao je ljutito. – Nema potrebe da budeš bezobrazna prema meni ili Koko. Nemam više ništa da ti kažem dok se ne naučiš lepom ponašanju, ili dok ne kupiš sebi srce. Možda Liz može da ti pozajmi pola svog, pošto je duplo veće od običnog. Ti imaš samo dve velike stvari, Džejn. Svoj talenat i jezik. Ovo prvo veoma poštujem, ali ne želim da imam ništa s ovim drugim. Samo ostavi Koko na miru.

– Zašto? Zato što sam joj rekla istinu? Da nije tako, ne bi bio ovoliko ljut na mene. Čini mi se da sam ti pokvarila igru.

– Ovde nema nikakve igre – rekao je tiho. – Zaljubljen sam u tvoju sestru. I ako budem imao sreće, nadam se da ću je ubediti da živi sa mnom u Los Anđelesu.

– Ne računaj na to. Ima fobiju od Los Anđelesa i svega što on predstavlja. Ima nekakvu traumu iz detinjstva, dok je odrastala oko poznatih, uspešnih ljudi. Mrzi nas sve i na kraju će zamrzeti i tebe. Ne može ona da se nosi s tim. A koliko poznajem Koko, neće čak ni pokušati.

– Verujem u nju više od toga – rekao je hladno, moleći se da Džejn greši. Znala je kako da poseče do kosti.

– Razočaraćeš se u nju, Lesli – rekla je Džejn, sada malo mirnije. Bili su ravnopravni, što nije bio slučaj između dve sestre, kao što su oboje znali. Koko nije mogla da se poredi s Džejn. Nije bila ni zla, ni čvrsta. – Svi smo se razočarali u nju. Možda je počela ovo s tobom, ali neće dovršiti. Odustaće. Nema ono što je potrebno da završi nešto, ili da živi tvojim načinom života. Zato i jeste šetačica pasa umesto advokat, i živi tu gde živi, među surferima koji su izašli iz stvarnog sveta pre četrdeset godina. To će i ona biti jednog dana. Već jeste. – U njenom glasu se čula ogorčenost.

– Zašto ti toliko smeta što ona šeta pse i što je odustala od prava? – pitao je, udarajući na glavni problem. Džejn je bila preuspešna, opsednuta radom i uspehom, pa nije mogla da podnese Kokoin izbor. – Meni to ni najmanje ne smeta. Poštujem je što ima hrabrosti da se ne takmiči s vama svima. Za nju to nije fer trka. Nije tako čvrsta kao vi. Niti je tako zla, hvala bogu. Ona je nežna osoba, koja je pronašla svoj put.

– Hvala ti za analizu moje sestre. Veruj mi, poznajem je bolje od tebe. Volim je, ali ona odustaje. I izgubljena je celog života.

– Mislim da je poznajem bolje nego ti sada. Ona je mnogo bolja osoba od tebe i mene. Ne prodaje se. Sledi svoja uverenja, i tako i živi.

– Ako si je uverio da može da izdrži napetost koju ti svakodnevno izdržavaš, zavaravaš i sebe i nju. Splasnućeš kao sufle prvi put kad joj kamere budu ušle u lice, i kad te vidi u zagrljaju neke glumice. Pobeći će kao da joj gori pod nogama.

– Uradiću sve što je u mojoj moći da se to ne dogodi – uverio je njenu sestru, ali bio je zabrinut i zbog toga. A i Koko je bila zabrinuta. Život zvezde nije bio lak, a nije bilo lako ni voleti zvezdu. A Koko je to dobro znala.

– Srećno – rekla je Džejn sarkastično, i oboje su bili nervozni kad su prekinuli vezu. Mrzeo je način na koji je Džejn pričala sa svojom sestrom i stvari koje joj je rekla. Bila je toliko nedarežljiva i nemilosrdna u svojim procenama i napadima. Džejn nije nikog ostavljala na miru. A Džejn je mrzela što on brani Koko. Šta on misli ko je? Još uvek je bila ljuta kada je ispričala Liz o tome te noći. Ali, Liz je makar znala da Lesli ne da na sebe. Za razliku od Koko, koju je oštar jezik njene sestre povređivao svaki put.

Lesli je ispričao Koko o Džejinom pozivu, kad su otišli u šetnju Krisi Fildom tog popodneva sa Sali i Džekom. Nije rekla ništa dok je slušala, a on je preskočio neke

rečenice, da ne bi još više povredio Koko, ali hteo je da joj kaže da ju je branio. Mislio je da je vreme da to neko učini. Držali su se za ruke dok su šetali.

– Nisi morao da uradiš to zbog mene – rekla je nežno. – Umem sama da se branim. – Ali, ne tako dobro kao ja, pomislio je Lesli, prisećajući se stvari koje je Džejn rekla. Niko nije mogao da preživi takav napad. Mislio je da je prava blagodet što je Džejn već otišla od kuće dok je Koko odrastala.

– Ne bi trebalo uopšte da se braniš od svoje sestre. To nije smisao porodice. Makar ne bi trebalo da bude.

– Svi su bili takvi – rekla je Koko, razmišljajući o svojim roditeljima i sestri. – Jedva sam čekala da odem.

– Vidim i zašto. Mrzim to što ti govori i pretpostavke koje pravi. Ne mogu da podnesem da misli da se samo igram s tobom, da je ovo samo prolazna afera za oboje. Ti si žena mojih snova – rekao je, i nagnuo se da je poljubi. Stajali su tamo u jednom, dugačkom trenutku, ljubeći se na stazi, dok su ljudi oko njih džogirali i šetali se, smeškajući se zgodnom, mladom, zagrljenom paru, a onda su nastavili da se šetaju. Niko ga nije prepoznao u Kokoinom zagrljaju.

Liz ih je oboje zvala te noći i izvinila se zbog Džejn. Rekla je da je bila pod stresom tokom celog snimanja i da je trudnoća velika promena za nju. Ali, bilo joj je žao što je bila tako nepristojna prema njima. Lesli ju je uverio da je ozbiljan s Koko, a Liz je rekla da razume i da im želi sve najbolje.

To je bila još samo jedna stvar o kojoj su morali da razmišljaju, tokom poslednjih zajedničkih dana u San Francisku. Veče pre nego što je otišao, odveo ju je na lepu večeru. Na Kokoino ime je rezervisao izdvojeni sto u zadnjem delu.

Oboje su bili depresivni. Proživeli su čarobna tri i po meseca i oboje su znali da nikad neće biti isto. Stvarni život se nametao, verovatno na veoma ozbiljan način. To je još više plašilo Koko, ali i on je bio zabrinut. Zbog njene reakcije, ali i zbog toga što će im oboma biti teško što neće biti zajedno nekoliko meseci. Očajavao je koliko i ona što moraju da se razdvoje, i mrzeo je što će biti tako daleko kada ode u Veneciju za deset dana.

– Kada možeš da dođeš u Los Anđeles? – pitao je po stoti put.

– Lizina drugarica Erin će me pokrivati tri dana krajem ove nedelje. – Laknulo mu je kad je to rekla. Džejn ga je zabrinula. Plašio se da Koko uopšte neće doći. – Šetaće i Sali i Džeka. Džejn ne želi da bude u kući.

– Pokušaću da se što više oslobodim obaveza, ali moraću da budem neko vreme na snimanju. Ti možeš da budeš tamo sa mnom ako hoćeš. – Nije hteo ni minut da bude odvojen od nje, i nadao se da ga producent i režiser neće previše pritiskati ovog puta. Uradiće što više može dok ona ne dođe.

– Vidi kako će ti ići kad počneš. Ja mogu da te čekam u hotelu. – Odsešće u *Bel*

Eru, gde su proveli noć kad je ranije išla s njim u Los Anđeles. – Mogu da posetim majku ako nije previše zauzeta, ili ako ne piše knjigu. – Koko je znala da kad piše, neće da se vidi ni sa kim. – Pozvaću je kad mi kažeš svoje planove. Ti si mi prioritet dok sam tamo, ne moja mama – rekla je, smeškajući mu se, a njegovo srce se ponovo istopilo.

Njihovo poslednje zajedničko veče je bilo simpatično i nežno. Vodili su ljubav nekoliko puta, a Koko je u zoru ležala budna u krevetu, gledajući izlazak sunca, dok je Lesli spavao u njenom naručju. Nije mogla da zamisli da bude tu bez njega. Biće tako usamljena, čak ni kuća u Bolinasu neće biti ista. On je sada bio deo svega i postao je nepovratno utkan u srž njenog života. Ali, takođe je znala da je i njegov život veći od njenog. Imao je druge stvari da radi. Vreme koje su proveli deleći kuću na Brodveju bilo je dragocen poklon. Bila je zahvalna Džejn na tome, iako je imala malo vere u to šta znače jedno drugom, ili šta će se sledeće dogoditi. Poslala je Koko tekstualnu poruku, izvinjavajući se za ružne reči, kao i uvek. Koko je odgovorila, zahvaljujući joj se, ali nisu razgovarale. Razgovor s Leslijem je ostavio utisak na nju kakav je želeo, za Koko. Džejn se povukla, što im je bilo lakše. Nije ga zanimalo šta Džejn misli, samo ono što je rekla Koko. Nije hteo da je Džejn više uznemirava. Liz je takođe predložila da ih malo ostavi na miru. Džejn je svejedno bila zauzeta dovršavanjem posla u Njujorku.

Koko je prethodne večeri pomogla Lesliju da se spakuje. A kola i vozač su došli prerano. Tog dana je imao produkcijski sastanak na setu i ostao je s njom do poslednjeg trenutka. Išao je letom u devet ujutru i u pola osam je morao da napusti kuću. Stajao je na pragu i poljubio je poslednji put.

– Čuvaj se – rekao je, smeškajući se. – Vidimo se uskoro. Zvaću te kasnije, kad napravim pauzu. A ti ćeš biti u Los Anđelesu za nekoliko dana. – Rekao je to da bi uverio sebe koliko i Koko. Nije voleo što je napušta.

– Volim te, Lesli – rekla je jednostavno, odjednom svesna da više ne pripada samo njoj. Vraćao se u svoj svet, gde ga i drugi poseduju. Producenti, režiseri, filmske kompanije, obožavaoci, agenti i prijatelji. Svidelo joj se to ili ne, sada je morala da ga deli.

– Volim i ja tebe – odgovorio je, poljubio je poslednji put i požurio prema kolima. Nije smeo da propusti let. Producent je ponudio da mu pošalje privatni avion, ali činilo se da nije potrebno, pa je rekao da će putovati komercijalnim letom, kao i svi drugi. S obzirom na to da Koko neće biti s njim, neće morati da brine o tome kako da je zaštititi od radoznalih pogleda.

Mahala je dok su kola odlazila, a on je izbacio ruku kroz prozor i poslao joj poljubac, kad su pošli ka Divisaderu, skrenuli desno i nestali.

Vratila se u kuću, želeći da zaplače. Otišla je na sprat i legla u njihov krevet, koji će uskoro vratiti svojoj sestri i Liz. Sada svakako neće biti isto bez Leslija. Konačno

je ustala i obukla duks i farmerke. Morala je da ide na posao. Razmišljala je samo o njemu. Osetila se kao da joj je neko iščupao pola srca.

Zvao je s aerodroma dok je šetala velike pse. Nestalo joj je vazduha od trčanja, a on se spremao da se ukrca na avion.

– Ne zaboravi da te volim! – podsetio je.

– I ja tebe – rekla je, smeškajući se. Pričali su nekoliko minuta, dok ga nisu smestili u prvu klasu, a stjuardesa mu je rekla da isključi telefon.

Mehanički je radila sve što joj je nekad bio deo života, a sada se činilo kao praznina bez njega. Pitala se kako je, pre samo četiri meseca, mislila da je ovo dovoljno. Više nije.

Prošetala je sve pse po rasporedu i otišla u grad u četiri sata. Morala je da kupi neke stvari. Ako će se naći s njim u Los Anđelesu, mora da izgleda dolično. Prošlo je mnogo godina otkad je posedovala takve stvari. Ostala je u centru dok se radnje nisu zatvorile i vratila se s punim kombijem stvari. Čak je kupila i dva kofera u koja će ih staviti. Kad se nađe s njim u Los Anđelesu, učiniće ga ponosnim.

12.

Avion je poleteo s aerodroma *San Francisko* u deset sati ujutro. U jedanaest je trebalo da sleti na aerodrom u Los Angelesu, a Lesli će se u podne naći s njom u hotelu *Bel Er*. Poslao je kola i vozača po nju na aerodrom. Nadao se da će provesti s njom dva sata, za vreme ručka, između sastanaka, a onda će morati da se vrati. Planirali su da to veče ostanu u hotelu. Ali, sledeći dan je išao na večeru koju je producent priređivao za celu ekipu i velike zvezde. Lesli ju je vodio sa sobom. Večera će biti u kući producenta. To će biti njihov prvi pogled na ekipu filma koji snimaju, a ekipa je bila prepuna zvezda, od kojih je Lesli bio najveća. To će biti Kokoin debi, važan izlazak s njim. Kupila je seksi crnu haljinu i prelepe cipele s visokom štiklom.

Kola i šofer su je čekali na aerodromu kao što je i obećano, a vozač je pokupio njene torbe. Požurili su ka hotelu *Bel Er*, dok je ona pokušavala da ne razmišlja o tome šta može da se desi sledećeg dana, i dok se koncentrisala na viđenje s Leslijem. Pitala se da li će ovde biti drugačiji. Možda se u prethodnih nekoliko dana sve promenilo. Šta ako je Džejn bila u pravu? Toga se Koko najviše plašila.

Ovog puta su odseli u još većem apartmanu u *Bel Eru*, a isti labudovi su bili tu, plivali su u potoku i šetali po travnjaku. Hotel je bio tih, a soba spektakularna. Još uvek je razgledala okolo kad su spustili njene torbe, kad je čula vrata kako se otvaraju, okrenula se i ugledala Leslija. Bio je uplašen da će se predomisli i otkazati u poslednjem trenutku, i zagrlio ju je toliko snažno da joj je izbio vazduh. Bili su poput dva izgubljena deteta koja su se pronašli posle rata. Prethodna četiri dana su im oboma bila bolna.

– Činilo mi se da nikada nećeš stići! – rekao je, grleći je čvrsto, a onda ju je odmakao, da bi mogao da je pogleda. Izgledala je veoma odraslo. Nosila je farmerke s belim džemperom, koji je otkrivao njen stas, jaknu od prevrnute kože i seksi, visoke štikle. Kosu je očešljala ravno, a na ušima je imala sićušne dijamantske minduše. Nikad je nije video tako sređenu i oduševljeno je shvatio kako ima dobar ukus, i kako se lepo obukla. I kad su izlazili na večeru u San Francisku, oboje su bili ležerno obučeni. Nikad nije video Koko takvu. – Opa! – rekao je zadivljeno. – Ti si bomba!

– Osećam se kao Pepeljuga na balu. Svakog trenutka mogu da se pretvorim u bundevu.

– Pa, ako se to i desi, ti si moja bundeva, i ja ću te sa staklenom cipelicom juriti po celom kraljevstvu. – Nosila je *lobuten* cipele, vredne bilo koje zvezde. Kao poznavalac lepo obučениh žena, prepoznao je čuvene crvene donove. – Uzgred, sviđaju mi se te koje nosiš. – Bio je pun divljenja i hvale za nju. A i on je njoj

izgledao divno. Nosio je jednu od svojih savršeno skrojjenih, ručno šivenih engleskih košulja, farmerke i mokasine od krokodilske kože, s kašmirskim džemperom, prebačenim preko ramena. Ošišao se, i ofarbali su mu kosu da prikriju sede. Bio je tamniji nego pre. Izgledao je kao Lesli Bakster koga je sto puta gledala na ekranu. Ali, njegove oči su joj govorile da je njen. To je sve što je htela da zna.

Dala mu je kompliment za raskošnu sobu, za šta je on rekao da je zaslužan producent. – Rekao je da možemo da budemo u njegovoj kući u Malibuu za vikend. Trebalo bi da budemo sami tamo. To je u Koloniju, tako da ćemo biti izolovani. – Razmišljao je o svemu što je potrebno da je usreći, i da ih drži podalje od znatiželjnih očiju. Sipao im je po čašu šampanjca. – Za našu budućnost – rekao je srećno, a onda je poljubio. Uzela je ogromnu jagodu i nahranila ga njome, a deset minuta kasnije, bili su u krevetu. Kao da čitavu večnost nije bila u njegovom naručju, a oboje su hteli da nadoknade izgubljeno vreme. Nisu ni stigli da naruče ručak, a onda je morao da požuri natrag u studio, na još jedan sastanak oko režiserovih izmena u scenariju. Koko je ušla u kadu kad je otišao, obećavši joj da će se vratiti do šest sati.

Pozvala je majku tog popodneva, a njena sekretarica je rekla Koko da piše novu knjigu. Koko nije rekla da je u Los Angelesu i provela je ostatak popodneva šetajući po hotelu i čitajući knjigu koju je ponela. Bilo je toplo, a Lesli je došao u sedam, zakasnivši sat vremena. Te večeri su ostali u sobi i naručili večeru, gledali televiziju i pričali o njegovom sastanku. Svidela mu se glumačka ekipa i producent, znao je režisera i rekao da je težak, ali da obično ima sjajne rezultate. Radio je s njim i ranije. Zapravo, nisu počinjali dok ne odu u Veneciju. Požalio se na jednog od članova ekipe, i rekao je da je Medison Olbrajt, glavna ženska glumica, za koju je Koko znala da je velika zvezda, veoma lepa devojka.

– Treba li da se brinem? – pitala je, dok su ležali na kauču u dnevnoj sobi apartmana, s njegovom glavom u njenom krilu. Mazila ga je po kosi, a on je izgledao kao uspavana mačka dok je tako ležao i skoro preo od zadovoljstva. Mnogo mu je nedostajala u prethodna četiri dana.

– Ti više ne treba da se brineš ni oko čega – uveravao ju je. – Ja sam taj koji treba da se brine, zbog tvog izgleda kad si stigla. – Zakačila je svu novu odeću u ormar, a haljinu je poslala na peglanje, da bi bila besprekorna za večeru kod producenta, sledeće večeri. Lesli joj još uvek nije rekao da će na zabavi biti i novinara. Nije hteo da je uplaši. Ali, nije bilo razloga za brigu. Za njih je ona bila samo njegova pratilja. Tek kad je budu videli nekoliko puta, shvatiće da se radi o vrućoj temi i da je ona njegova nova devojka. Njegova psihotična bivša devojka je već bila verena, tako da je to praistorija i više nikoga nije zanimalo. Njihova kratka veza je bila tipična za holivudske romanse koje su dolazile i prolazile, iako je bila problematičnija od većine, ali makar je uspeo da sve to zadrži podalje od novinara, uprkos njenim izjavama i optužbama da je gej. Svi su to do sada zaboravili.

Rano su otišli u krevet zato što je on rano ujutru imao sastanak, a Kloi ih je pozvala pre nego što su zaspali. Bila je budna do kasno s bebisiterkom, rekla je, a njena majka je izašla. Tog dana je pošla u školu i ispričala im je o tome. Krenula je u prvi razred i rekla je da već ima dosta drugara. Rekla je Koko da je onaj ružičasti medved koji se zove kao i ona dobro. Za Koko je razgovor s njom bio kao ponovno proživljavanje njihove letnje idile.

Oboje su zaspali kao umorna deca u udobnom krevetu, a recepcioner ih je probudio sutradan u sedam ujutru. Lesli je morao da bude u studiju najkasnije u osam, a pred sobom je imao dugačak dan. Sa žaljenjem joj je rekao da neće moći da se nađe s njom na ručku, zato što rade do šest ili sedam, da bi prošli kroz sve režiserove primedbe. Zabava kojoj će prisustvovati treba da počne u osam. Lesli će se vratiti da se presvuče i da je pokupi. A ona je rekla da će do tada već biti spremna. Planirala je da sredi kosu tog popodneva.

– Snaći ćeš se danas? – pitao ju je, izgledajući zabrinuto, dok je dovršavao doručak. Popio je kafu da se razbudi, dok je ona pila čaj.

– Biću dobro. – Nasmejala mu se. – Malo ću kupovati i ići ću u muzej. – To je nekada bio njen grad, i dobro ga je poznavala. Ima i starih prijatelja s kojima je mogla da se vidi, ali nije htela. Toliko retko je dolazila ovde da je izgubila kontakt s većinom. A njen život je bio mnogo drugačiji od života njenih drugarica iz razreda, koje su se pretvorile u domaćice s Beverli Hilsa, ili su i same bile u šou-biznisu, bilo da su glumile ili producirale. Bila je jedna od retkih koji su pobjegli. Većina ih je volela Los Anđeles.

Lesli ju je poljubio kad je odlazio i rekao joj da je poručio kola i šofera za nju. Istuširala se i obukla i izašla iz hotela u deset. Niko nije obraćao pažnju na nju, zato što još uvek nisu mogli da je povežu s Leslijem. Još uvek je bila anonimni civil, dok je lutala prodavnicama na Melrouzu, ručala u restoranu *Fred Segal*, i išla u Muzej umetnosti u Los Anđelesu. U četiri sata je otišla kod frizera u hotelu, a u šest se vratila u njihovu sobu. Imala je taman vremena da se okupa, našminka i obuče, pre nego što je Lesli hitro ušao u sedam sati. Izgledao je izmoreno i nosio je presavijani scenario s bezbroj stavki na njemu. Sledećeg dana dobijaju nove scenarije, u kojima će biti sve promene koje su napravili. Morao je da nauči dosta komplikovanih rečenica.

– Kako si provela dan? – pitao je kad ju je poljubio. Za njega je bilo sjajno što može da je vidi kad završi posao. Bila je mir i raj u koji može da se vrati, da potraži sklonište od pritiska s kojima je živeo dok radi. Voleo je što je ona deo njegovog normalnog života. To je bilo sve čemu se nadao kad su pričali o tome, a o čemu se nije usuđivao da mašta.

– Bilo mi je super – rekla je Koko, opušteno i srećno, dok se on s divljenjem

nasmešio onome što je nosila. Nosila je tange, crni, čipkani grudnjak, minđuše, visoke štikle, a kosa joj je bila dugačka i glatka. Obući će haljinu u poslednjem trenutku, da je ne bi izgužvala.

– Baš ti je lepa haljina – zadirkirao ju je, diveći se njenim dugačkim zgodnim nogama i savršenom telu. Mislio je da izgleda fantastično. Kod frizera je otišla i na manikir i pedikir. Čak i pre nego što je obukla haljinu, izgledala je prelepo i prefinjeno. Šetačica pasa u koju se zaljubio u San Francisku pretvorila se u labuda. Voleo je originalnu verziju, ali morao je da prizna da mu se i ova sviđala.

Požurio je u kupatilo, da se istušira i obrije, i izašao je nekoliko minuta kasnije, sveže obrijan, s mokrom kosom, zakopčavajući besprekorno belu košulju. Obukao je crne pantalone, crni kašmirski sako i crne mokasine od krokodilske kože, a dok se oblačio, ona je obukla crnu svečanu haljinu. Bila je seksi i ozbiljna u isto vreme, dovoljno plitka da pokaže mali deo dekoltea, ali pokrivala je dovoljno da bi bila diskretna. Izgledala je tako lepo da je ostao bez daha, i zadivljeno su se divili jedno drugom. To je bilo njihovo prvo veče u javnosti, u Leslijevom svetu.

– Ti si najlepša žena koju sam ikada video – rekao je, oduševljen njome, kad su napustili sobu. Nosila je malu crnu satensku tašnu ispod ruke. Sve što je kupila je bilo šik i dovodilo njen izgled do savršenstva. Stavio je njenu ruku ispod svoje dok su izlazili na prilaz do kola koja su ih čekala, a fotograf ih je slikao. Koko je na trenutak bila zapanjena, a onda se oporavila kad su ušli u kola. Nije rekla ništa povodom toga, a Lesli ju je nežno potapšao po ruci, pa su ćaskali sve do producentove kuće, koja je bila blizu, u Bel Eru.

Kad su stigli, ugledali su vilu, a tu su bili i momci koji parkiraju kola. Očigledno je zabava bila veća nego što su očekivali, ali tu je bilo i dosta poznatih zvezda, povezanih s filmom. Ispred nije bilo paparaca, a Lesli ju je uveo unutra i laknulo mu je što ih nije bilo, a trenutak kasnije su stajali u mermernom hodniku s velikim stepeništem i kolekcijom umetnina, vrednih i Luvra. Imali su dva Renoara, Degaa, Pikasa, a kad su ušli u dnevnu sobu, mnoštvo ljudi je stajalo među prelepim antikvitetima i neprocenjivim umetničkim predmetima. Producent ih je toplo dočekaio i poljubio Koko u obraz.

– Čuo sam toliko toga o tebi – rekao je, smeškajući joj se. – Poznavao sam tvog oca. Bio mi je agent mnogo godina. Poznajem i tvoju majku i sestru. Dolaziš iz porodice holivudskih legendi, draga. – Kad je to rekao, Lesli se nasmešio prelepoj ženi koja im je prilazila, a Koko je odmah shvatila ko je to. To je bila Medison Olbrajt, glavna glumica u filmu.

– Medi, hteo bih da upoznaš Koko – rekao je Lesli upoznavajući dve žene, a njihov domaćin je nestao u gužvi, dok su ostali gosti nastavljali da pristižu.

– Ne prestaje da priča o tebi cele nedelje – rekla je Medison, smeškajući se. Nosila je farmerke, visoke štikle i široki gornji deo, prošaran draguljima. Bila je

sjajno građena i imala je dugačku plavu kosu. Bila je istih godina kao i Koko, a izgledala je kao da ima osamnaest, krupnih očiju i besprekornog tena.

Dve devojke su pričale nekoliko minuta, dok je Koko pokušavala da ne deluje previše impresionirano ljudima koje upoznaje. Podsetila je sebe da je upoznala isto tako bitne ljude u kući svojih roditelja, ali je od tada prošlo dosta vremena. Bila je nervoznija nego što je izgledala. Ali, Lesli je ostao s njom i upoznao je sa svakim, skoro sve vreme držeći ruku oko njenog struka. Hteo je da oseti njegovu podršku. Znao je da joj ovo nije lako.

Pre nego što je poslužena večera, novinari su istupili iz gužve, kao niotkuda, i počeli da slikaju sve velike zvezde. Lesli je bio prvi na njihovoj listi. Prva reporterka je radoznalo pogledala Koko i zainteresovano podigla obrvu. Pogledala je pravo Leslija u oči i pitala ga nešto što bi njegovi obožavaoci hteli da znaju: – Imate nekog novog?

– Ne baš novog – rekao je Lesli, smejući se. – Znamo se već dugo. Godinama sam porodični prijatelj – rekao je, čvrsto je držeći oko struka. Mogao je da oseti kako Koko drhti i uhvatio ju je za ruku.

– Kako se zove? – pitala ga je reporterka.

– Kolet Berington – odogovorila je Koko sama, koristeći svoje puno ime.

– Jeste li vi jedna od ćerki Florens Flauers? – pitala je, brzo škrabajući po svom blokčetu.

– Da, jesam.

– Pročitala sam sve njene knjige. I obožavam filmove vaše sestre – rekla je s osmehom barakude. Koko je dobro znala taj tip osobe. – Čiju haljinu nosite?

Htela je da kaže „svoju“, ali znala je da mora da igra igru. Ako je pristala da pođe s njim, mora ovo dobro da uradi, zbog Leslija. Makar mu toliko duguje. – Oskar de la Renta.

– Veoma je lepa – prokomentarisala je, zapisajući i to, a onda se okrenula ka Lesliju, dok ih je fotograf slikao s njegovom rukom oko nje. – Pa, Lesli, je li ozbiljno, ili šta? – pri čemu je „šta“ značilo samo još jedno lepo lice.

– Gospođica Berington je bila dovoljno ljubazna da mi se pridruži ove večeri, što je veliki napor za civilizovanu osobu – rekao je, pokazujući reporterki svoj šarmantni osmeh. – Mislim da je još rano da joj upropastimo reputaciju. – Reporterka se nasmejala njegovim rečima, i na trenutak je izgledala zadovoljno.

– Kad krećete u Veneciju? – upitala je zainteresovano.

– Sledeće nedelje. – Znao je sve kratke odgovore i kako da se odbrani od nečega o čemu nije hteo da priča.

– Jeste li uzbuđeni što ćete raditi s Medison Olbrajt?

– Veoma – rekao je s preteranim izrazom oduševljenja, a reporterka se ponovo

nasmejala. – Mislim, pogledajte samo košulju koju nosi. Svi ti dragulji bi općinili bilo kog muškarca, ili ih oslepeli. – Tada je izgledao ozbiljno. – Ona je sjajna glumica i počastvovan sam što ću raditi s njom. Siguran sam da će odraditi sjajan posao.

– Srećno s filmom – rekla je reporterka i krenula ka nekom drugom. Pitala je svakog ista pitanja, kao i šestoro drugih koji su bili pozvani u unutrašnjost producentove kuće. Bili su pažljivo izabrani prema publicitetu koji će im najviše koristiti. Lesli je prošaputao Koko da je to izložba stoke. Tu je bilo i desetak fotografa, koji su slikali sve. Svi su dobili priliku da fotografišu Lesli i Koko, slikali su i nju samu, neki su slikali samo njega, a trojica su hteli slike njega i Medison. Potpuno su saradivali s novinarima, a onda su izveli novinare i fotografe, a večera je poslužena za stolovima oko bazena. Na svakom stolu su bile orhideje i na hiljade njih u vodi. Lesli ju je pažljivo gledao kad su seli.

– Jesi li dobro? – Sjajno se izborila s novinarima, bila je pristojna i prijatna tačno koliko treba, s toplim osmehom i nije pričala ni o čemu osim o svojoj haljini. Bilo je takvo olakšanje što je s nekom koja nije skakala po njemu i ljubila ga, ili mu se pribijala kao zmija, što je radila većina glumica s kojima se zabavljao, da bi unapredile karijere. Nije se borila s njim oko toga ko će biti u centru pažnje, niti se pretvarala da su u vezi u kojoj nisu, iako u njihovom slučaju jesu. Ali, bila je tako elegantna i staložena da zaista nisu mogli da shvate da li mu je samo pratilja za ovo veče, ili nešto više. Bio joj je zahvalan na diskreciji. Dok ju je posmatrao, primetio je da je doživela ovakve stvari i ranije, i uspevalo joj je, bolje nego što se nadala.

– Dobro sam – rekla je, smeškajući mu se. Bez novinara bi veče bilo savršeno, ali to nije moglo da se izbegne. Podozrevala je da će biti tu, ali nije se usudila da pita. Nije htela da se uplaši više nego što je već bila uplašena.

– Bila si sjajna – prošaputao je, a onda ju je predstavio svima za njihovim stolom, od kojih su većina bili glumci u filmu, i njihove lepše polovine.

Veče je bilo prelepo, a kada su odlazili, zahvalili su se producentu i njegovoj ženi. Otišli su među prvima. Lesliju je bilo dosta, uradio je svoj deo posla, a primetio je i da je Koko umorna. ωωω.сяσωαεζ.сяг

Napolju su bila četiri fotografa koji su čekali da slikaju goste kako odlaze, pa su krenuli ka Lesliju, a on im se nasmešio i nastavio da hoda, držeći Koko za ruku. – Kako se zove? – uzviknuo je jedan od njih.

– Pepeljuga! – odgovorio je Lesli. – Pazite ili ćete se pretvoriti u jednog od miševa – zadirkivao ih je, dok je elegantno ulazio u kola i povukao Koko pored sebe, istom brzinom. Zatvorili su vrata i odvezli se, dok je Lesli odahnuo i pogledao je. – Možda ćeš biti srećna zbog toga ali, dušo moja, i ja mrzim takve večere. Mnogo su naporne. Osećam kao da će mi lice otpasti ako se još jedanput osmehnem.

– Bio si sjajan – rekla je, ponosno mu se smeškajući.

– Takođe. Jesi li mrzela svaki minut tamo? – pitao je zabrinuto.

– Ne – rekla je iskreno. – Na neki čudan način, bilo mi je zabavno. Ali, bilo mi je dovoljno. Medison je prelepa – prokomentarisala je, pokušavajući da ne deluje zabrinuto, ali bila je. Setila se svega što joj je sestra rekla o njemu i njegovim koleginicama, kao i on sâm.

– Mislim da si ti mnogo lepša od nje. Izgledala je prosto u onoj majici. I njene nove grudi su joj četiri broja veće. Kunem ti se da su duplo veće otkad sam je poslednji put video. Ti si izgledala mnogo lepše i elegantnije od nje. Bio sam veoma, veoma ponosan što sam bio s tobom – rekao je, očigledno iskreno. – Hvala ti što si izdržala.

– Volim da budem s tobom – rekla je iskreno. Nisu joj ni novinari smetali koliko je mislila da hoće. – Ako ne bude gore od toga, mogu da živim tako.

Bilo mu je neprijatno da joj prizna, ali hteo je da bude iskren. – Bude ponekad i mnogo gore od toga. Večeras su se lepo ponašali, ili bi bili izbačeni, a možda bi prošli i gore. – Nasmešio joj se ponovo kad su stigli u hotel i otišli su u svoju sobu brzo za slučaj da ih je neki od fotografa pratio, ali nije. Ponekad je imao telohranitelje, ali ne večeras. Sve o ovoj večeri je bilo dobro kontrolisano i veoma ukroćeno.

Lesli je skinuo sako i cipele i ispružio se na kauču, a onda se setio da mu je producent nešto dao i izvadio je to iz džepa da joj pokaže. – Imam ključeve od kuće u Malibuu. Dobili smo je za vikend – rekao je pobedonosno i bacio ih na sto. Bio je petak uveče, a planirao je da je ujutru odvede tamo, kad se probude, nadao se da to neće biti uskoro.

Koko je skinula haljinu i okačila je, i pošla za njim u spavaću sobu. Veče je bilo uspešno i preživela je. Bilo je uzbudljivo s njim, i osetila je koliko je bio ponosan na nju. I ona je bila jednako ponosna na njega. Nekoliko minuta kasnije, umorno su skliznuli na krevet. Koliko god da je bilo lepo, on se umorio, a čak i ona, i oboma im je bilo drago što se završilo. Sada su mogli da se igraju do kraja vikenda. Lesli je bio toliko umoran da je zaspao pre nego što je stigla da isključi svetlo. Nežno ga je poljubila u obraz, a on nije ni primetio. Odlutao je u neki drugi svet. Za njega je dan bio dug.

Kad su se sledećeg jutra probudili, naručili su hranu iz rum servisa, a Lesli je pažljivo pregledao novine. Bez komentara, pružio joj ih je. Bila je tu, njihova krupna slika kako pričaju s Medison Olbrajt. Kokoino ime nalazilo se ispod fotografije, ali nije bilo više ničeg. Izgledalo je potpuno prigodno.

– Odlično – rekao je Lesli zadovoljno.

Polu sata kasnije, izašli su iz hotela i krenuli ka Malibuu. Lako su pronašli producentovu kuću. Frižider je bio pun svega što im može zatrebati, a kuća je bila

spektakularna, tačno na plaži u Koloniji. Koko se ponovo osetila kao Pepeljuga. Život s njim je bio kao iz bajke.

– Nije baš Bolinas – nasmešeno je rekla. Kuća je bila ogromna, a dizajnirao ju je poznati arhitekta i dekorater, sve je bilo belo i svetloplavo, a u njihovoj sobi je bio ogromni krevet s baldahinom.

Vikend je bio savršen. Šetali su plažom, spavali u udobnim foteljama na balkonu, igrali karte, gledali filmove, vodili ljubav i pričali o hiljadu stvari. To je bio predah koji im je bio potreban, a on je obećao da će sledećeg vikenda doći u Bolinas. Planirao je da ode u Veneciju iz San Franciska. To mu je bilo komplikovanije, ali hteo je da bude s njom dok ne ode.

– Šta misliš o tome da me posetiš kad se smestim? – pitao je lenjo, dok su ležali na verandi posle duge šetnje plažom.

– Mislim da ne mogu dok se Liz i Džejn ne vrate. Nisam sigurna da mogu da me pokrivaju toliko dugo, ali pokušaću. Ti ćeš svejedno raditi naporno – rekla je osećajno, a on je izgledao razočarano. Nije hteo da čeka da je vidi dok se ne vrati iz Italije.

– Moraću da se vratim u hotel u jednom trenutku. A ti možeš da budeš na snimanju, ili da obilaziš Veneciju. To je divan grad. – Ali, što je bilo još važnije, Koko je mislila da je on divan čovek.

– Pokušaću. Obećavam. Liz je rekla da će se vratiti kući za dve nedelje. – Nedelju dana posle njegovog odlaska. – Videću da li Erin može da me zameni. – Radila je za Koko tog vikenda i izgleda da joj se svidela plata i posao, što im je oboma bio blagoslov. Koko je osećala da će je često koristiti, ako Erin bude htela. Imala je još jedan honorarni posao, i još uvek su morale to da osmisle.

– Poludeću bez tebe – rekao je Lesli tužno. – Ne volim kad nismo zajedno – priznao je, ali ni ona to nije volela. Bila je tužna četiri dana kad je otišao iz San Franciska. A ovo je tek početak. On često putuje, često po više meseci.

– Nedostajaćeš mi – rekla je, pokušavajući da ne razmišlja o tome. Ali, makar će doći u Bolinas sledećeg vikenda, pre nego što ode.

Hteo je da je pita da li se predomisllila o preseljenju u Los Anđeles da bi bila s njim, ali nije se usudio. Znao je da je prerano. A neće uvek biti tako opušteno, kao prethodne večeri. To je bila pažljivo organizovana izložba pasa i ponija. U nekim drugim situacijama, kad budu ostavljeni sami sebi, novinari se izmaknu kontroli i nastane prava ludnica. Znao je dobro koliko će Koko to mrzeti, a mrzeo je i on. Ali, to je bio deo posla za njega, a ne zna nju. Nije morala da trpi to, on jeste. A u najgorim slučajevima bilo je nenormalno, a normalna osoba tako ne bi mogla da živi.

U nedelju po podne su se vratili u hotel. Ispred je čekao usamljeni fotograf i islikao ih je dok su izlazili iz kola. Koko je primetila da je Lesli iznerviran, ali sjajno se nasmešio aparatu. Njegova filozofija je bila da, ako te uhvate, makar moraš da budeš

dobar, a ne kao krvavi ubica koji se sprema da napadne. Zato ga je u novinama stalno vidala nasmešenog i prijatnog.

Požurili su u svoju sobu, a on ih nije pratio. Nisu tolerisali paparace u holu *Bel Era*. Ostali su u svojoj sobi, s navučenim zavesama, dok ona nije otišla. Vodili su ljubav i neko vreme spavali. Onda ju je nevoljno probudio, a ona se spakovala, istuširala se s njim i obukla. Leteće poslednjim avionom za San Francisko. Erin više nije mogla da je pokriva. Imali su tri dana, a Lesli je morao da radi do kasno cele nedelje, na završnim sastancima.

Lesli je sam poneo njene torbe, pa nisu morali da zovu nosača, i predao ih je vozaču, a kad se okrenuo prema Koko da joj nešto kaže, niz bliceva im je zableštalo u lica. Bio je to pravi rafal bliceva, a Koko je nakratko oslepela i osetila kako je neko gura, a onda je poletela kroz vazduh i u kola, pre nego što je uspela da shvati šta joj se desilo. Lesli je sleteo na nju i vikao je vozaču da krene, pa su brzo krenuli. Nije imala vazduha kad se okrenula da pogleda Leslija, a on se naslonio na sedište.

– Šta je to bilo? – pitala je zapanjeno.

– Paparaci. Čitavo jato. Dušo, ode tvoja reputacija. Više te neće gledati kao pratilju na jedno veče. Sad počinje zabavni deo. – Izgledao je rezignirano kad je to rekao. Prošao je kroz ovo hiljadu puta, ali ovo je bio njen prvi zalogaj onoga što ih je čekalo. – Jesam li te povredio kad sam te gurnuo? – pitao je zabrinuto, a ona je odmahнула glavom. – Sve se dogodilo toliko brzo da nisam znala šta mi se desilo. Nisam znala da li su me gurnuli oni ili ti.

– Nisam hteo da te potpuno okruže. Uradili bi to. Bilo ih je desetak. Pretpostavljam da se pročulo, ili su samo proveravali. Dobili su šta su hteli, pa će sada pratiti trag. Drago mi je što ideš večeras. Samo bi ti smetali. – A nisu imali pojma gde da je nađu u San Francisku, što je bio blagoslov. Lesli je izgledao smireno, a Koko se ugledala na njega i pokušala da ne dopusti da je to uznemiri. Ali, nije bilo sumnje, njihova tajna je sada javna. Dobro došli u Leslijev svet. I bio je u pravu, nije uvek tako mirno kao što je bilo prethodne večeri. Ovo je bilo malo grublje, iako ju je on brzo zaštitio, s instinktima izbrušenim iskustvom i praksom.

Otpratio ju je do kontrolne zone na aerodromu i poljubio je. Tamo nije bilo fotografa. Samo ljudi koji su ih gledali, a onda počeli da šapuću kad su ga prepoznali. Tek kad ju je poljubio i krenuo natrag, neko mu je zatražio autogram. Mahao joj je, a ona mu se nasmešila i prošla kroz kontrolu. Već joj je nedostajao i mogla je da oseti kako se kočija pretvara u bundevu, dok je sama išla ka izlazu.

13.

Na Kokoino iznenađenje, njena majka je zvala u osam sati sutradan, pre nego što je krenula na posao.

– Pobogu, šta si sada smislila? – Nije imala pojma na šta njena majka misli. Uspavala se nakon što je kasno stigla prethodne večeri i žurila je da pokupi prve pse.

– Krenula sam na posao. Zašto?

– Pa, sigurno radiš nešto više od toga ovih dana. U jutrašnjim novinama su svakakvi tračevi o tebi i Lesliju Baksteru. Kažu da si provela ceo vikend s njim u *Bel Eru* i da si mu ti najnovija devojka. Kada se to dogodilo? – pitala ju je majka zainteresovano.

– Tokom leta – rekla je Koko oprezno. Nije htela da priča o tome s majkom, ili da čuje primedbe kakve je dobila od Džejn. Njena majka je malo spuštена na zemlju zbog svoje veze s mnogo mlađim muškarcem, ali još uvek je ista osoba. Nikad nije odobrila nijednog muškarca u Kokoinom životu. Ako to uradi ovog puta, biće joj to prvi put, a Koko nije mislila da je to verovatno. Neke stvari se nikad ne menjaju.

– Zar ne misliš da je on malo previše za tebe?

– On je veoma normalna osoba, kad nije u Los Anđelesu.

– Svi su, većina njih, kad su negde drugde. Ali Koko, on je veoma, veoma velika zvezda, a ti nisi. Na kraju će se vratiti svome svetu. Verovatno si mu ti dašak svežeg vazduha, ali to neće potrajati – upozorila ju je majka, pristojnije govoreći istu stvar koju joj je rekla njena sestra.

– Hvala ti za ukazano poverenje – rekla je Koko jezgrovito. – Ne mogu sada da razgovaram, kasnim na posao.

– Pa, lepo se provedi s njim, ali ne shvataj to previše ozbiljno.

– Da li isto misliš i za Gabrijela? – pitala je Koko.

– Naravno da ne. Zašto govoriš tako nešto? Zajedno smo već godinu dana i veoma poštujemo jedno drugo. To nije samo letnja avantura – rekla je, zvučeći uvređeno.

– Pa, možda ni ovo nije. Videćemo šta će biti.

– Slomiće ti srce kad te ostavi zbog neke poznate glumice. Osim toga, previše je mator za tebe. – Koko je prevrtala očima dok ju je slušala.

– Ne mogu da verujem da mi ti to govoriš, od svih ljudi. Moram da idem, mama.

– Pa, samo budi pažljiva. Uživaj dok traje. – Prekinule su vezu, a Koko je bila iznervirana kad je ulazila u kombi. Zašto svi misle da će se on samo poigrati s njom i šutnuti je? Zašto i filmska zvezda ne može da se zaljubi, da bude prava osoba, ili da želi nešto više od kratke veze s kolegicom? Zašto svi veruju da mu ona ništa ne znači? Time su joj govorili šta misle o njoj, čak i više od onoga što misle o njemu. Da

je toliko beznačajna da mu neće ništa značiti, i da će se završiti zato što ga ne zaslužuje. Ceo dan je bila depresivna zbog toga, a nije mogla da priča s Leslijem do kasnog popodneva, zato što je on bio na sastancima. Konačno je pozvao u šest sati, i zvučao je iscrpljeno.

– Zdravo, dušo. Kako si provela dan? – pitao je, a ona mu je odmah rekla za majčin poziv. Džejn je takođe zvala, ali se nije javila.

– Sve je tako stereotipno – izdrala se na njega. – Filmska zvezda i šetačica pasa. Moja majka se ponaša kao da sam dobra samo za seks, i to samo nakratko.

– Ne potcenjuj sebe – rekao je ozbiljno. – Mislim da ćeš biti dobra za seks na duže vreme.

– Oh, učuti – rekla je i nasmešila se po prvi put tog dana.

– Ne dozvoli da te to pogađa. Danas je bilo dosta toga u novinama. Uključujući i sjajnu sliku mene kako te, s obe ruke na tvojoj zadnjici, guram u kola. Mislim da mi je ta omiljena.

– Šta još piše? – pitala je Koko zabrinuto.

– Jedne novine su napisale da si ti moja 'najnovija lepotica'. Druge te nazivaju mojom misterioznom devojkom. Sve je prilično uobičajeno. Nismo uradili ništa pogrešno. Ti nisi padala pijana, a ni ja. Nismo vodili ljubav na javnom mestu, iako bismo mogli to da probamo. Samo piše da si ti moja nova zgodna devojka, ili moja trenutna vezica, ili šta god. Kad budemo zajedno neko vreme, sve će se smiriti. Sada je to sveža vest i svako želi da zna gde živiš i ko si. A ti ne živiš ovde, a ja putujem, tako da ćeš biti mirna. – Ali, šta da je živela tamo, s njim? Spopadali bi ih svaki dan. Tačno zbog toga nije htela da se preseli u Los Anđeles. – Ne brini se zbog toga. To je moralo da se desi, pre ili kasnije. Sada smo javno zajedno i gotovo je. To je kao da gubiš nevinost s novinarima, boli samo prvi put, i dokle god se budemo pristojno ponašali u javnosti, bićemo mirni. – Mislila je da je on previše optimističan, ali nije htela da se raspravlja s njim oko toga. Još uvek je razmišljala o onoj noći kad ju je majka ponovo pozvala. Koko se zamalo nije javila, ali na kraju jeste. Zvala je da kaže Koko da ju je neki reporter zvao i pitao gde živi njena ćerka. Pitala se da li je to reporterka sa zabave koja ju je pitala da li je ona ćerka Florens Flauers. Jedne novine su pisale o tome, po Leslijevim rečima. A sekretarica njene majke im je, po njenom naređenju, rekla da živi u Evropi i da je došla u Los Anđeles na samo nekoliko dana.

– To je bilo pametno, mama. Hvala ti. – Za to je bila zahvalna, iako njena majka misli da ona Leslija neće predugo zanimati.

– To će im zavarati trag na neko vreme. Kad ćeš se ponovo videti s njim? – Njena majka se zainteresovala za njih.

– Ovog vikenda. U Bolinasu. Sledećeg ponedeljka ide u Veneciju na snimanje i neće ga biti mesec-dva.

– To može da bude i kraj za vas dvoje. Radiće s koleginicama sve vreme, a ti ćeš

biti deset hiljada kilometara daleko. Holivudske veze obično ne prežive to. Zbog odsustva, njihovo srce želi ljude s kojima rade, a ne one koje su ostavili kod kuće. Nešto kao na krstarenju.

– Hvala na ohrabrenju – rekla je Koko mrzovoljno. To je sve već čula.

– Moraš da budeš realna oko toga, ako ćeš biti u vezi s nekim poput njega. – Koko je htela da je pita koliko je ona realistična s njenim dvanaestogodišnjim dečkom, ali nije. Uvek je više poštovala svoju majku nego što je Florens nju. – Ko glumi u filmu s njim? – pitala je Florens zainteresovano.

Koko joj je navela imena glumaca koji glume s njim, između njih i Medison Olbrajt. – Verovatno će ona biti ta – rekla je njena majka. – Ona je prelepa devojka. Svaki muškarac bi joj teško odoleo.

– Hvala ti, mama – rekla je Koko, ponovo zvučeći depresivno i, nakon što se zahvalila svojoj majci što ju je pokrila za novine, prekinula je vezu. Budna je ležala u krevetu, satima, razmišljajući o onome što je rekla. Do jutra je Koko bila potpuno uspaničena zbog Leslijeve koleginice. Bilo ju je previše sramota da mu to kaže, ali bila je ozbiljno zabrinuta i to je rezultiralo očajnom nedeljom za nju. Nijedanput mu nije spomenula Medison kad su razgovarali. I samo to je mogla da uradi, da ne bi prasnula u plač kad je stigao kući u petak uveče. Ušao je s ključevima koje je zadržao i zatekao Koko u kadi, a njena sveže oprana kosa je bila umotana u peškir. Bacio je jedan pogled na nju, široko se nasmešio, skinuo odeću i ušao u kadu s njom, dok se ona smeškala.

– E, to ja zovem dočekom – rekao je s očiglednim zadovoljstvom, kad ju je poljubio. U roku od nekoliko minuta od kad je ušao u kadu s njom, vodili su ljubav. Uprkos svim njenim strahovima tokom nedelje, večer je bilo savršeno. Kao da se nije ni vraćao u Los Anđeles. Sve je bilo u redu, kao i uvek.

Sledećeg jutra su sa psima otišli u Bolinas i vreme je bilo sjajno. To je bilo tipično kasno septembarsko vreme i toplije nego što je bilo tokom čitavog leta. Noći su bile tople i blage, što je bilo retko. Nikada nisu bili zaljubljeniji. Nije bilo znakova da je pao na Medison Olbrajt. Ali opet, još uvek nisu bili u Veneciji. Ali, Koko više nije bila zabrinuta. Bila je sigurna, dok je ležala u njegovom naručju na verandi ispod zvezda, da je on zaljubljen u nju koliko i ona u njega. Govorio joj je to iznova i iznova, a ona mu je verovala. Nije bilo razloga da mu ne veruje. Preklinjao ju je da dođe u Veneciju, i obećala mu je da hoće.

Te nedelje je doneo sve isečke iz novina o njima. Objavili su nekoliko njihovih fotografija i sada je bilo sigurno da su im mediji na tragu.

Pričali su o tome tokom doručka u nedelju ujutro.

– Znali smo da će se to dogoditi, pre ili kasnije – rekao je Lesli filozofski. – Svako novo lice na sceni im podstakne interesovanje. Nemaju šta drugo da rade osim da

traže tračeve i sočne priče.

– Ja i nisam baš sočna – rekla je Koko dok je ponovo gledala njihove fotografije u svim novinama, pijuckajući čaj. – Sačekaj dok im neko ne kaže da šetam pse. To će im baš odgovarati. – Umesto toga, zakačili su se na to ko je njena majka, što je bilo zanimljivije. Već mu je bila rekla da su zvali njenu majku.

– Ti si veoma sočna! – uveravao ju je i nagnuo se da je poljubi. – Šta misliš da će Džejn reći ako je pozovu?

– Da sam hipik i nedosledna i potpuna nula od čoveka, ili nešto tako šarmantno – rekla je Koko, izgledajući tužno zbog toga.

– Ako uradi nešto tako, ubiću je – rekao je Lesli zažareno. – Znaš, zaista mislim da je ljubomorna – rekao je zamišljeno dok je gledao u okean, a zatim je pogledao Koko. – Mislim da je besna zato što si ti lepa, zato što radiš šta hoćeš i uvek ćeš biti jedanaest godina mlađa od nje. Mislim da je dovoljan narcis da to smatra uvredom. Možda je oduvek bila ljubomorna na tebe dok si bila dete, samo što ti to nisi znala. Ne verujem da to ima bilo kakve veze s tim što si odustala od prava, ili što si se preselila u Bolinas. Mislim da je to njen izgovor. Mislim da je ona zapravo ljuta na tebe zbog onoga što ti jesi a što ona nije, kao prvo mlađa. Ti si nežna, ljubazna, saosećajna. Ljudi te vole. Džejn je oštra, morala je da bude da bi stigla tu gde je stigla. Jedino što je toplo i paperjasto kod Džejn je Liz. Bila bi nepodnošljiva bez nje. Svi više vole Liz, a i ti. To joj sigurno teško pada. A povrh svega, bila je obožavana jedinica dok ti nisi došla na svet, kad je imala jedanaest godina. Ti si joj sve sjebala. Mislim da ti ona, ispod svih sranja koje ti govori i za koje te optužuje, još nije oprostila. Uvek te vređa i tretira te kao petogodišnjakinju. – Bilo je istine u tome što je rekao, čak i za Koko, a to je bacalo svetlost na negativan stav njene sestre prema njoj dokle god joj doseže pamćenje. Njegova teorija je to svakako objašnjavala.

– Najgori deo je da se ja ponašam kao petogodišnjakinja kad sam pored nje. Mnogo me je plašila kad sam bila dete. Uvek mi je pretila da će mi smestiti nešto kod mame ili tate, ili se ponašala prema meni kao prema robu. Još uvek se tako ponaša. – Koko je uzdahnula. – A ja joj to dopuštam. Ne znam zbog čega je toliko nervozna. Uvek je bila mamina mezimica, a tata je mislio da ona hoda po vodi, pogotovo kad je počela da se bavi produkcijom. Čak i pre toga, bio je oduševljen kad je otišla u filmsku školu na Kalifornijskom univerzitetu. Ne verujem da ga je moj odlazak na Princeton toliko impresionirao. Mislio je da je to dosadno. Iskupila sam se kad sam krenula na pravni fakultet na Stenfordu. Mislim da to čak nisam ni htela. To sam uradila samo da bih ga usrećila, a onda sam mrzela svaki sekund proveden tamo. Sebi sam namestila poraz. Jedino što sam zaista želela da radim bilo je da diplomiram istoriju umetnosti i da radim u muzeju. Rekao je da neću ništa zaraditi od toga, i da je to glupo.

– Zašto to ne uradiš sada? – predložio je Lesli, a oči su mu zablistale od te ideje. –

Ili to, ili da postaneš veterinar – zadirkivao je. Volela je svakog psa koga je šetala i sve ih je posmatrala kao decu. Ali, znao je da je strastvena prema umetnosti. Njena sićušna kuća je bila pretrpana umetničkim knjigama.

– Šta da radim s tim sad? Malo je kasno da se vratim u školu.

– Ne, nije. Ako te to čini srećnom, zašto da ne? Mogla bi da ideš na Kalifornijski univerzitet ako dođeš tamo da živiš sa mnom. Ili na Stenford, ili na Berkli, ako se preselimo ovde. – Još uvek je pokušavao da je ubedi da živi s njim. Biće mu lakše u Los Angelesu, ali hteo je i da se preseli u San Francisko, zbog nje.

– Možda – rekla je zamišljeno. – Uvek me je zanimala umetnička restauracija. Išla sam na časove toga na koledžu, i bila oduševljena. – To nikada nikome nije priznala, osim njemu. Ijana nije zanimala umetnost, samo aktivnosti na otvorenom, a tada je bila mlađa i to joj nije pristajalo. Njen otac je mislio da je traćenje vremena završavanje bilo kakve akademske škole osim pravne.

– Zašto se malo ne posvetiš tome? Kasnije možeš da odlučiš šta ćeš. Možda i ništa, ali ja se slažem s tobom. Mislim da bi bilo zanimljivo saznati.

Bila je potpuno drugačija od svoje porodice, i bilo je očigledno čak i Koko da on to poštuje, a oni ne. Zbog njega se osećala dobro. A njegove teorije o Džejn pogodile su u pravu žicu. – Venecija će ti možda biti naročito zanimljiva, ako te zanima restauracija. Godinama se bore da se celo mesto ne raspadne. To je pravi dragulj od grada. – Bio je tamo i ranije, a ona nije. Bila je u Firenci, Rimu, Pompeji i jednom na Kapriju, na jahti sa svojim roditeljima, ali nikad u Veneciji.

– Neću ići tamo da bih gledala umetnička dela. – Nasmejala mu se. – Dolazim da vidim tebe.

– Možeš i jedno i drugo. Ja ću svejedno mnogo raditi. A ako te zanimaju crkve, tamo ih ima otprilike deset miliona, ne zna se koja je lepša. – Zvučalo je uzbudljivo, i obećala mu je da će doći čim se Džejn i Liz vrate. Nisu rešili problem gde će živeti i da li će uopšte i živeti zajedno, ali malo-pomalo su pravili planove, a Koko je mislila da će im se ostalo otvoriti, ako im je suđeno. Ako ode iz San Franciska, moraće da zatvori svoj posao. Otac joj je ostavio dovoljno novca za prijatan život, ali uvek je osećala grižu savesti ako ne zarađuje za život. A njen posao sa šetanjem pasa se ispostavio mnogo isplativijim nego što je očekivala, i obezbeđivao joj je sve potrebe. Zbog toga je mogla da štedi i uloži ostatak, što joj je obezbedilo bezbrižnu budućnost. Nije htela da zavisi od njega. Njena majka i sestra su mnogo zarađivale i obogatile se svojim karijerama. Koko nikad nije mnogo zarađivala, ali imala je mnogo skromniji život nego njih dve.

Tog popodneva je nekoliko puta pitao kad dolazi u Veneciju. Mogla je samo da mu kaže da će to biti uskoro, za nekoliko nedelja, kako se nadala. Džejn i Liz joj još uvek nisu rekle tačan datum povratka, ali već je upozorila Erin da će morati da je pokriva

kad ode. Htela je da ostane s Leslijem, u Italiji, nedelju ili dve, iako se on nadao da će je ubediti da ostane duže.

Vratili su se u grad posle zalaska sunca. Lesli je vozio, a Koko je gledala litice i okean, što je volela, razmišljajući koliko je srećna što živi tu. Još uvek nije bila spremna to da napusti. Prethodne tri godine je bila srećna u Bolinasu. Za nju bi bila žrtva da napusti svoje udobno, bezbedno utočište na plaži. Niko joj nije smetao, niti joj dosađivao. Kad je bila s njim u kolibi na plaži, nije morala da brine o novinarima. Ali, znala je da će biti usamljena tamo bez njega. Lesli je postao deo svega što je radila. A to koliko je njegov svet je bio udaljen od ovoga merilo se svetlosnim godinama. Pitala se da li će, možda, u budućnosti, još uvek moći da provodi vreme ovde, kad je on između snimanja filmova. Voleo je da bude na plaži s njom tog leta, ali navikao je na veće gradove i mnogo uzbudljiviji život. Znala je, donekle, da će morati da prilagodi svoj život njegovom. To je bilo neizbežno, pošto je on imao zahtevniju karijeru. Za sada, ona nije imala ništa, samo posao.

Proveli su večer gledajući stari film koji nikada ranije nije gledala, i svidelo joj se. Lesli je rekao da je to klasik i bio je u pravu. Znao je skoro svaki film ikada snimljen. A Koko je volela da uči o tome od njega. Nije bio samo zgodan glumac koji se pojavljuje u komercijalnim hitovima, imao je istinsko interesovanje i strast za svoj posao, i izučavao je i važne i nepoznate filmove i ono što ih je činilo velikim. Priznao joj je jednom da je hteo da bude ser Lorens Olivije kad poraste, ali znao je da to nikada neće uspeti. Ali, makar je hteo da bude najbolji što može, u žanru filmova koje je snimao. Producenti su mu davali uloge u filmovima koji su se oslanjali na njegov izgled i šarm, ali on je svejedno bio dobar glumac, i uvek su ga zanimale ozbiljnije uloge. Bio je sjajan na sceni, uprkos lakšim ulogama koje je ponekad igrao. Džejn je isto govorila o njemu i veoma je poštovala njegov rad. Voleo je da snima i komedije, i imao je dara za to. Uneo je svoj talenat za humor u glumu, a publika je volela komedije koje je snimao. Ali, njegovo srce je uvek žudelo za nečim dubljim.

Neizbežno, bogatstvo ga je namamilo da radi komercijalne filmove. Teško je mogao da odbije takav novac, a dobro su ga plaćali.

Ostali su budni do kasno te noći, jeli su sladoled u kuhinji i pričali o ulozi koju će igrati u sadašnjem filmu. Pokušavao je da unese nešto više u to, i nekoliko ideja je probao na Koko, od kojih su joj neke zvučale dobro. Bila je impresionirana koliko je pažnje, pripreme i studioznosti unosio u svoje uloge. Pitala se da li svi glumci rade tako, a Lesli se smejao kad je to rekla. – Ne. Samo dobri. – Priznao je da ga brine što će raditi s Medison. Čuo je od drugih koji su ranije radili s njom da nikad ne zapamti svoje replike. To će mu otežavati posao, a on i režiser su već imali nekoliko rasprava oko toga kako Lesli gleda na svoju ulogu. Pripisali su drugačije motivacije tom liku, a do sada je scenarista podržavao Leslija, što nije prošlo dobro kod režisera. Imao je veliki ego i hteo je da se svi slože s njim. Lesliju će to biti izazov u Veneciji. Jedva je

čekao njenu podršku kad stigne.

Bilo je dva ujutru kad su krenuli u krevet, a on je morao da ustane u sedam da bi mogao da krene do osam. Brzo su vodili ljubav kad su se probudili i zajedno se istuširali. Na brzinu je doručkovao i poljubio je panično pre nego što je krenuo, obećavajući joj da će je pozvati kad stigne, a ona mu je poželela sreću s filmom. Kuća je bila iznenađujuće tiha kad je izašao, i još više kad se vratila kući na pauzu za ručak. Mrzela je što će biti toliko daleko, ali znala je da mora da se navikne na to ako želi da bude s njim. Dosta vremena je provodio po lokacijama za snimanje. Ili tako, ili ako ostane s njim, moraće da ide s njim, što znači da više neće moći da ima svoj život i posao. Plašila se da odustane od svog života zbog njega i da živi u njegovoj senci, ali on je mesecima govorio da to ne želi. Hteo je da mu ona bude devojka, a ne grupi, sluškinja i rob. Za razliku od njene sestre, koja je mislila da je njena glavna svrha u životu da se brine o njenim najsitnijim potrebama, kao da je osoba niže vrednosti, što je Koko i bila za Džejn. Koko je prethodnog dana mislila da je Lesli u pravu, kad je rekao da je Džejn Kokoin dolazak u porodicu poremetio planove, a ona to još uvek nije oprostila svojoj mlađoj sestri, a možda nikad i neće.

Kuća je bila bolno tiha te noći. Koko je gledala jedan od Leslijevih starih filmova, njen omiljeni, nadajući se da će se zbog toga osećati manje usamljenom, a umesto toga on joj je još više nedostajao. Sedela je u krevetu svoje sestre, gledajući u njegovo lice na ekranu, kad joj je sinulo u koga je zapravo zaljubljena. – Gospode... – rekla je naglas. Bila je ludo zaljubljena u jednog od najuspešnijih glumaca na svetu. Možda nije Lorens Olivije, ali u očima njegovih fanova bio je još i veći. Odjednom je u glavi čula sve stvari koje joj je rekla njena sestra, i pitala se šta je mislila kad se upustila u ovo i šta on radi s njom. Bila je niko i ništa, samo šetačica pasa koja živi u kolibi u Bolinasu. Možda je Džejn u pravu. Obuzeo ju je napad užasa i te noći je zaspala uplakana. Jedina stvar koja ju je utešila bio je poziv od Leslija usred noći, kad je stigao u Veneciju. Zvučao je izmoreno posle dva duga leta, od kojih je jedan bio odložen u Parizu.

Koko je pokušala da mu objasni sve što je osetila kad je zaspala te noći, sirovi užas shvatanja toga ko je on, a šta ona nije.

– To su čiste gluposti – rekao je kad ju je saslušao. – Ti si žena koju volim i ne zaboravi to. – Ali, kad su završili razgovor, mogla je da razmišlja samo o pitanju koje joj je lebdelo u mislima otkad je odgledala njegov film. Još koliko dugo? I ako je Džejn u pravu, koja prelepa, glamurozna filmska glumica će da je zameni? Koko je zadrhtala na tu pomisao.

14.

Džejn i Liz su se vratile nedelju dana nakon što je Lesli otišao u Veneciju. Koko se prethodne večeri preselila nazad u Bolinas, i na putu za posao u ponedeljak ujutru svratila je da ostavi ključeve. Sve je ostavila što je urednije moguće, pobrinula se da je kuhinja oribana i da su posteljina i peškiri u glavnoj spavaćoj sobi promenjeni, čak im je ostavila i cveće. Liz ju je pozvala da joj se zahvali kad su u nedelju došli kući. Koko je bila zapanjena kad je Džejn otvorila vrata u ponedeljak, kad je došla da im vrati ključeve. Džejn je nosila crne helanke i uzani crni džemper, a u sredini nje je bila velika izbočina. Bila je u petom mesecu trudnoće. Ostatak nje je bio mršav kao i uvek, ali izgledala je kao da ima košarkašku loptu u stomaku. U poređenju sa ostatkom, stomak joj je izgledao ogromno. Koko se nasmejala čim ju je videla.

– Šta je toliko smešno? – pitala je Džejn mrzovoljno, dok joj se Koko smešila.

– Ništa. Samo izgledaš baš slatko. – Pokazala je na svog sestrića ili brataniću, kad je Liz prišla iza Džejn sa širokim osmehom.

– Veoma impresivno, zar ne? – Liz je ponosno pitala, a onda je zagrlila Koko. Dve sestre su razmenile površan zagrljaj i poljubac, a Džejnin stomak je pri tome udario u Koko.

– Izgleda sjajno – potvrdila je Koko, dok je davala ključeve sestri.

– Hvala ti što si nas izvukla na četiri i po meseca – brzo je rekla Liz. Obe su stigle kući mesec dana ranije nego što je planirano. Snimanje je prošlo dobro.

– Ni meni nije bilo loše – rekla je Koko, a onda pocrvenela. – Mislim... dobro, uostalom... uživala sam.

– Kladam se da jesi – rekla je Džejn otresito. – Gde je Lesli?

– U Veneciji. Biće tamo do Dana zahvalnosti, a možda čak i do Božića.

– To će vam oboma dobro doći da se prizovete pameti – rekla je Džejn neljubazno.

– Mama mi je poslala sve isečke. Čačnula si u osinje gnezdo kad si otišla u Los Anđeles. Biće samo gore ako ostanete zajedno. Nadam se da si spremna na to – rekla je iskreno.

– Idemo dan po dan – rekla je Koko, ponavljajući njegove reči.

– Hoćeš da dođeš na večeru sutra? – pitala ju je Džejn.

– Ne mogu. Zauzeta sam – rekla je Koko ne oklevajući. Nije htela da je sestra vređa, i da sluša kako će je Lesli brzo šutnuti kad se zaljubi u svoju koleginicu u Veneciji. Nije htela to da sluša. I sama je dovoljno brinula o tome.

– Drugi put, onda. Moraš sledećeg vikenda ponovo da nam čuvaš kuću – rekla je brzo dok su sve tri stajale na ulaznim vratima. Nije joj čak ni palo na pamet da pita Koko da li joj to odgovara. Samo je pretpostavila da će moći. Kao i uvek.

– Ne mogu – rekla je Koko, uživajući u njoj nepoznatim rečima. Bilo joj je teško da ih izgovori, ali uspela je. Džejn je za nju uvek bila dominantna, pomalo zastrašujuća starija sestra. Razlika u godinama između njih dve je bila prevelika da bi se Koko kad priča s njom osećala kao odrasla osoba, sa svojim potrebama.

– Moraš. Idemo u Los Anđeles da radimo postprodukciju. Moramo da vidimo nekoliko kuća za iznajmljivanje, a hoću i da upoznam maminog dečka-igračku. Pretpostavljam da ga još nisi upoznala. – Džejn ju je zaintrigirano gledala, spremna da je napadne ako jeste a nije joj rekla.

– Ne, nisam – potvrdila je Koko. – Mama je radila na knjizi kad sam bila dole da posetim Leslija, tako da je nisam videla. – Obe su znale da njihova majka ne prihvata pozive i ne prima goste dok piše. Pitali su se da li se ta pravila odnose i na Gabrijela. Možda se i odnose. U svakom slučaju, odnosila su se na njih. A Džejn je rekla da je njihova majka upravo završila knjigu, pa je htela da ih vidi.

– Uostalom, moraš da ostaneš s Džekom za vikend. Možeš da ga vodiš u Bolinas ako baš moraš. Kad iznajmimo kuću, dovešćemo ga kod sebe. – Koko je znala da će nekoliko meseci biti u Los Anđelesu na postprodukciji. – Ali, letimo ovog vikenda, tako da moramo da ga ostavimo ovde.

– Ja neću biti ovde – rekla je Koko jednostavno, gledajući svoju sestru u oči. To je bila istina.

– Zašto? – Džejn je izgledala iznenađeno. Nije mogla da se seti kad joj je Koko to poslednji put rekla. Ovo je bio prvi put. Lesli je taj koji ju je oslobodio. Liz nije rekla ni reč, ali htela je da je podrži i nasmešila se Koko preko Džejninog ramena, da bi je ohrabrila.

– Idem u Veneciju u petak. Biću tamo nekoliko nedelja. Sigurna sam da Erin može da ga prošetata. Pokriva me kod mojih klijenata. Htela sam da te pitam da li mogu da ostavim Sali ovde, ali pretpostavljam da ne mogu.

Liz joj je brzo odgovorila. – Da, možeš. – Htela je da ozvaniči hrabar potez koji je napravila. – Erin može da ih šeta oboje, a Džek neće biti tako usamljen ako je Sali s njim. – Dva psa su živela zajedno četiri i po meseca i dobro su se slagali.

Džejn nije rekla ni reč, i samo je piljila u Koko, u neverici i s neodobravanjem. Potrčci i robovi ne mogu tek tako da ustanu i odu, ili da prave sopstvene planove. Zbog ovoga će Džejn morati sve ozbiljno da promisli.

– Jesi li razmišljala kako će vam biti s paparacima u Veneciji? – pitala je Džejn hladno. Kao da je htela da kazni Koko za njenu nezavisnost.

– Da, jesam – rekla je Koko tiho. – Trudićemo se što više možemo. Pokušaćemo i da odemo u Firencu na nekoliko dana, dok on ima pauzu.

– To zvuči sjajno – rekla je Liz oduševljeno, a Džejn ju je samo gledala, pitajući se ko i šta je postala njena sestra. Promena kod Džejn je bila više nego očigledna, i fizička. Promena kod Koko je bila daleko manje vidljiva i dešavala se iznutra. Izgleda

da majčinstvo do sada nije omekšalo Džejnino srce. Bila je odlučna kao i uvek.

– Dobili smo rezultate amniocenteze – rekla je Džejn iznenada. – Beba je dobro. – Bila je nakratko razočarana. – Dečak je. – Obe su htele devojčicu, ali Liz je rekla da joj je svejedno, samo da je beba zdrava. – To će nam biti malo nezgodnije. Nisam baš oduševljena dečacima. – Nasmejala se kad je to rekla, a Koko se nasmejala.

– Mislim da će ti ići odlično. – Koko je u sebi pomislila da je ona previše stroga da bi bila majka devojčice. Zapravo, uopšte nije mogla da je zamisli kao majku.

Ovo je bio zanimljiv izbor za nju i veliko iznenađenje za sve njih. Njihova majka se još uvek nije oporavila od toga. Ideja da će postati baka nije je uzbuđivala. Zbog toga se samo osećala staro, a nikada nije bila očarana bebama, čak ni kad je bila mlada i kad je dobila njih. Sada i manje od toga, posebno jer je u životu sada imala od sebe dvadeset četiri godine mlađeg muškarca. – Kako ćete ga nazvati? – Džejn i Liz su dosta pričale o tome, i naginjale su ka tome da ga nazovu po Džejinom ocu. Lizin otac se zvao Oskar, što im se obema nije sviđalo.

– Verovatno ćemo mu dati ime po tati. Prvo hoćemo da ga vidimo, da vidimo kako izgleda.

– Jedva čekam da ga vidim – rekla je Koko iskreno. Još uvek joj je bilo teško da poveruje da će dobiti bebu. To je najneverovatniji ishod događaja koji je mogla da zamisli. – Izgledaš sjajno, kad smo već kog toga. Jedino što je drugačije jeste košarkaška lopta ispod tvog džempera. ωωω.βσσηαυητεδ.ηετ

– Doktor kaže da je veoma velik – rekla je Džejn, izgledajući nervozno na trenutak. Nije se radovala porođaju. Pomisao na to ju je plašila, ali Liz će biti tu i savetovati je. Nekoliko puta je poželela da je ona zatrudnela umesto nje. – Njegov otac ima sto devedeset pet centimetara, tako da bi i on trebalo da bude prilično visok. – Džejn je takođe bila visoka, a Koko je bila ista, iako se njoj činilo da je Džejn uvek mnogo viša, pošto je bila viša od nje kad je bila dete. To sećanje joj je ostalo u glavi.

Koko ih je ostavila da se vrate poslu, a u četvrtak po podne je odbacila Sali kod njih. Krenuće sutradan za Los Anđeles, a Koko preko Pariza leti u Veneciju. Već se spakovala i bila je veoma uzbuđena. Čula se s Leslijem dva-tri puta dnevno, i on je bio uzbuđen što ona dolazi.

Kad je ostavila Sali, Džejn nije bila tu, a Liz ju je pozvala na čaj. Koko je upravo bila završila posao, a kretala je sledećeg jutra, ranom zorom.

– Kako ti je s Leslijem? – pitala je Liz dok su pijuckale čaj.

– Neverovatno dobro – rekla je Koko, blistajući. – Još uvek ne mogu da verujem da se to dogodilo, niti mi je jasno zašto me želi.

– Može da se smatra srećkovićem – rekla je Liz ubeđeno. Nije joj se sviđalo što je Džejn nipodaštava. Boleo ju je odnos između dve sestre, i uvek se nadala da će Koko jednog dana preseći kanap koji je ograničava. Ali, Koko još uvek nije stigla dotle.

Nikad joj nije išla u korist razlika u godinama i njihova prošlost.

– Izgleda da smo do sada imali dosta sreće s novinarima – rekla je Koko oprezno. – Plaše me, ali nadam se da neće previše poludeti oko nas. Znam da Džejn misli da će me pojesti živu, ali nije da sam tek izašla iz zatvora, niti sam zavisnik ili nešto tako.

– Odustajanje od prava, život u Bolinasu i vođenje službe za šetanje pasa nisu bili prekršaji kad sam poslednji put proveravala – rekla je Liz mudro – što je suprotno utisku koji sestra želi da ti nametne. Ti si poštena osoba, zarađuješ za život i sjajna si žena. Ne mogu mnogo lošeg da naprave s tim – uveravala ju je Liz, a Koko je uzdahnula.

– Džejn misli da će me otkačiti zbog neke druge za tili čas. A i ja se brinem za to – priznala je. – U tom poslu ima dosta iskušenja, a on je čovek kao i svi ostali.

– Izgleda da je čovek koji je veoma zaljubljen u tebe – podsetila ju je Liz. Čula je od Džejn o haljini koju joj je Lesli poklonio, što je Liz smatrala dobrim znakom njegove ljubavi prema Koko. – U ovom poslu ima i dosta jakih veza i dobrih brakova. Samo što ne slušaš o njima, zato što tabloidi radije pričaju o lošim. Imaj malo vere u sebe i u Leslija. On je dobar čovek. – Koko se utopila u toplinu njenih reči i vidno se opustila.

– Jedva čekam da ga vidim u Veneciji – rekla je Koko sa srećnim osmehom.

– Zaslužila si pauzu. Ne sećam se kad si poslednji put išla na odmor. – Koliko je Liz mogla da se seti, to je bilo pre tri godine, kad je išla s Ijanom. Bilo je vreme da se vrati u život, i bilo je očigledno da to i radi. – Jedva čekam da mi ispričaš o tome kad se vratiš.

Zatim su pričali o bebi i o tome koliko je Liz uzbuđena zbog toga. Rekla je da je i Džejn uzbuđena i da se navikava na činjenicu da je dečak. Rekla je da pretvaraju gostinjsku sobu u dečju i da planiraju da razgovaraju s dadiljama u Los Angelesu. Koko je takođe bila uzbuđena. Nikad nije očekivala da će dobiti sestrića ili sestričinu, a Kloj ju je tog leta podsetila kako deca mogu da budu sjajna.

Krenula je natrag, baš kad se Džejn vratila, i po prvi put je izgledala srećno i opuštено u odeći koja je pokazivala njen ispupčen stomak. Koko je morala da se nasmeje i rekla je Džejn da je upravo ostavila Sali, koja će ostati s Džekom.

– Lepo se provedi u Veneciji – rekla je Džejn, zvučeći nežnije, za promenu. Bila je dobro raspoložena i rekla je da se vratila od doktora. Sve je bilo u redu, a bebin puls je bio snažan. Već je otvorila album sa slikama sa sonograma, što je Koko zvučalo smešno. Takav sentimentalni gest nije ličio na nju i pitala se da li će ipak biti dobra majka. Nijedna od njih nije imala uzor po tom pitanju, pošto su njihove majke bile sve samo ne majčinski nastrojene. Bila je sposobna i odgovorna, ali mnogo više ju je zanimala karijera i odnos s mužem nego njena deca. Na kraju je uspostavila odnos s Džejn, dok je odrastala, ali to nikad nije uspela s Koko. Imali su malo toga zajedničkog. Koko je uvek bila trinaesto prase. Prekasno im se pridružila i bila suviše

drugačija od svih da bi se ikada osećala prijatno u njihovom okruženju. – Zovi nas kad se vratiš! – rekla je Džejn dok je odlazila, a Koko se vratila u Bolinas, razmišljajući o Lesliju, Veneciji i svemu što će raditi zajedno. Jedva je čekala da ga vidi na snimanju i da putuje s njim po Italiji nekoliko dana. Već joj je obećao vožnju gondolom ispod Mosta uzdah, što će, kako su rekli njemu a on njoj, osigurati da budu zajedno zauvek. To joj je dobro zvučalo.

Njena majka je zvala te noći i pozvala je kod sebe za vikend, s obzirom na to da Džejn i Liz dolaze, a Koko joj je objasnila da ide u Veneciju da se vidi s Leslijem.

– Jesi li sigurna da je to dobra ideja? – pitala je njena majka, sumnjičavo. – Ne želiš da trčkaraš za njim, draga. Možda će se osećati kao da ga proganjaš.

– Ne proganjam ga, mama – rekla je Koko, prevrćući očima dok je slušala. – On želi da dođem. Tako je rekao.

– U redu. Ako si sigurna. Ali, sigurno je veoma zauzet ako snima film. Muškarci ne vole kad im se žene nameću. To ih guši. – Koko je htela da je pita da li ona guši Gabrijela, ali nije. Nije htela da se nervira zbog rasprave s majkom. Osim toga, njena majka i Džejn uvek pobeđuju.

– Hvala na savetu – rekla je Koko odsečno, pitajući se šta je uradila da ih zasluži. Njena sestra je mislila da je ona još samo jedna u nizu, i to ne neka privlačna, a da će je uskoro zameniti neka glamuroznija i lepša. A njena majka je mislila da proganja filmsku zvezdu, koja ne želi zaista da je vidi. Zašto njih dve ne mogu da zamisle da ga ona zaslužuje i da je on zaista voli? – Kako je Gabrijel? – pitala je, da promeni temu.

– Divno! – rekla je, zvučeći srećno preko telefona. Vlastita romansa ju je zanimala mnogo više nego Kokoina, i bez problema je mislila da je on obožava. Bilo joj je mnogo teže da shvati da je Lesli podjednako zaljubljen u Koko. – Idemo na večeru s Džejn i Liz ovog vikenda. – Bila je malo uznemirena zbog toga, znajući kakva njena starija ćerka ume da bude i koliko je kritički nastrojena, ali bila je uzbuđena što će Gabrijel provesti neko vreme s njima, i podeliti njihovu sreću. Koko je mislila da je naivna i da će Džejn iskoristiti svaku priliku da mu nađe manu i da će to kasnije upotrebiti protiv svoje majke.

– Lepo se provedite – rekla je majci pre nego što su završile razgovor. Kasnije se naljutila na sebe kad je shvatila da je njena majka ponovo pogodila metu. Odjednom se zabrinula da se ona možda nameće Lesliju i da je on ne želi tamo kao što je govorio.

– Neću da ih slušam – rekla je sebi dok je zatvarala kofer u ponoć. – Mama i Džejn pričaju gluposti. Mrze me, uvek su me mrzele i baš me briga šta govore. On me voli, i ja njega, i to je sve što treba da znam. On *hoće* da me vidi i biće nam sjajno u Veneciji. – Ceo govor je rekla naglas i bila je ponosna na sebe. Kad je izašla na balkon i gledala u zvezde, molila se da sve bude u redu kad stigne tamo. Posle toga,

vratila se unutra i legla u krevet, podsećajući se da će za dvadeset četiri sata biti u Veneciji, sa svojom najvećom ljubavi. Ne može biti bolje od toga, bio on filmska zvezda ili ne. Neće sumnjati u to, niti će razmišljati o stvarima koje je njena majka rekla. Odleteće u Italiju i provesti se kao nikad u životu.

15.

Koko je putovala istim putem kao i Lesli pre skoro dve nedelje. Jedina razlika je što je on leteo prvom klasom, a ona ekonomskom. Lesli joj je ponudio da joj kupi kartu za prvu klasu. Ali, Koko je volela da sama plaća svoje račune i odbila je njegovu ponudu. Bio je to dugačak, jedanaestochasovni, zgrčeni let od San Franciska do Pariza. Na mahove je spavala tokom leta, i stigla je osećajući se zgužvano i prljavo. Bila je suviše uzbuđena da bi čvrsto zaspala, pa je odgledala četiri filma. U Parizu je morala da sačeka tri sata, gde je uspela da se istušira u javnom kupatilu i da nešto pojede u kafiću na aerodromu. Spavalo joj se kad se ukrcala na avion za Veneciju. Zadremala je čim su poleteli, a onda čvrsto zaspala, pa je stjuardesa morala da je probudi kad su sleteli. Za nju je to bilo usred noći, a osećala se kao da je putovala danima.

Prošla je carinu u Parizu, tako da je u Veneciji samo morala da izađe iz aviona i da joj iz imigracionog udare pečat na pasoš. Oprala je zube, umila se i očešljala kosu pre nego što je sišla. Na letu do Pariza je nosila stari duks, ali se presvukla u novi crni džemper i crne kožne ravne cipele pre nego što se iskrcala u Veneciji. Kad je izlazila iz aviona, noseći veliku torbu, videla je kako je Lesli čeka s druge strane imigracionog. U Veneciji je bilo vreme ručka, a kasno oktobarsko sunce je snažno sijalo. Ali, naj snažniji od svega je bio srećan pogled u njegovim očima. Bio je oduševljen što je vidi i odmah ju je zagrlio, uzeo joj torbu i ispratio je od terminala do limuzine koja ih je čekala. Vozaču je dao njenu potvrdu od prtljaga i on je otišao da ga uzme, dok ju je Lesli strastveno ljubio u kolima i rekao joj koliko mu je drago što je vidi. Oboje su se ponašali kao da se mesecima nisu videli, iako je bilo prošlo samo dva dana manje od dve nedelje.

– Uplašio sam se da će ti se nešto desiti i da nećeš doći – priznao joj je. – Ne mogu da verujem da si ovde! – Bio je oduševljen.

– Ni ja. Kako ide film?

– Imamo dva dana pauze. A mislim da će nam i sledeći vikend dati slobodno. – Sve je bilo savršeno. – Rezervisao sam nam hotel u Firenci sledeće nedelje – rekao je, blistajući. Nije mogao da skinе ruke s nje kad se vozač pojavio s njenim torbama, stavio ih u prtljažnik i ušao u kola. Vozili su se u produženom mercedesu, koji je producent uvezao iz Nemačke, posebno za njega. Rekao je da film ide dobro, iako su on i Medison imali nekih problema, ali nije ulazio u detalje. Samo je hteo da se koncentriše na Koko, sad kada je ovde.

Od aerodroma do ogromnog parkinga je bila kratka vožnja, gde su morali da ostave limuzinu, a odatle je iznajmio ogromni *motoscafo*, gliser, koji će ih odvesti u *Griti palas*, gde je on odseo. Ostatak osoblja i neke zvezde su odsedali u drugim manjim

hotelima, ali njemu i Medison su dali apartmane u *Gritiju*, koji je smatran najluksuznijim hotelom u Veneciji. Medison je htela da odsedne u *Čiprijaniju*, ali producent je rekao da je to dalje i previše komplikovano za transport svakog dana. Režiser je bio u *Bauer Grinvaldu*, koji je najviše voleo. Lesli je bio oduševljen svojim smeštajem.

Gliser ih je brzo vozio kroz Grand kanal, dok je Koko oduševljeno razgledala. Kad su izašli s parkinga, grad je počeo da se otkriva ispred njih. Crkve, kupole, bazilike, stare palate i na kraju katedrala svetog Marka i trg, koji su bili opčinjavajući na oktobarskom suncu. To je bez sumnje bilo najlepše mesto koje je ikada videla. Lesli se nasmešio njenom začuđenom izrazu lica.

– Prelepo, zar ne? – rekao je, a onda je zagrlio i poljubio. Nije mogao da zamisli bolje mesto koje će podeliti s njom od ovog. Već je za to veče bio unajmio gondolu, koja će ih odvesti ispod Mosta uzdaha pre večere, ako ostane budna do tada. Bilo je hiljadu stvari koje je hteo da uradi s njom i da ih joj pokaže. Ovo je bio samo početak. Bio je zahvalan što ima slobodnog vremena da bi bio s njom tog vikenda. Radili su naporno.

Kad su stigli u *Griti palas*, odmah su ih uveli unutra, a Lesli ju je odveo do njihovih soba. Očekivala je da ima apartman, ali umesto toga su mu dali nekoliko spojenih apartmana i time je samo za njega napravljen jedan carski apartman. To je bilo u njegovom ugovoru, ali elegantnije i luksuznije nego bilo šta što je Koko videla. A pogled s njegovih prozora je bio spektakularan, gledao je na kanal i druge palate, od kojih su mnoge privatne i u posedu plemića iz Venecije. Bio je to sjajan i jedinstven grad.

Nekolicina hotelskog sjajnog osoblja se klanjala i usluživala Leslija, dok su dve sobarice nestale da bi raspakovale njen prtljag, a livrejisani konobar je stigao noseći ogroman srebrni poslužavnik s hranom za nju, i savršeno ohlađenu flašu šampanjca *luj rederer kristal*.

– Čovek se razmazi na snimanju – prošaputao je Lesli, sa svojim naivnim osmehom na licu.

– Reklo bi se da je tako – rekla je, pokušavajući da se podseti da je ovde samo na nedelju ili dve. A kad bude otišla, kraljevska kočija u kojoj je putovala s njim će se ponovo pretvoriti u bundevu. Morala je stalno da podseća sebe na to. Veza s Leslijem je iskustvo kao Pepeljugo, a on je, bez sumnje, bio najzgodniji princ. Bilo je teško poverovati da će joj staklena cipelica na kraju biti taman. To se dešavalo samo u bajkama, ali ovo je očigledno to.

Seli su na ogromni, žuti, satenski kauč dok joj je konobar sipao čaj i poslužio tanjir sa izvanrednim malim sendvičima, a onda diskretno napustio sobu.

– Nisam sigurna da li sam Pepeljuga ili Sirotica Eni – rekla je, u neverici gledajući

Leslija. – Poslednji put kad sam pogledala, bila sam u Bolinasu. Kako sam završila ovde? – Nije očekivala nešto ovako. Razmišljala je samo o tome da bude ponovo s njim, a nikad nije ni pomislila da je njegov život ovakav na snimanju, niti na stvari koje su producenti spremni da učine da bi njemu bilo udobno. Ovo je bilo mnogo više od udobnog. Ovo je bilo ekstremno imućno.

– Nije loš život, zar ne? – nasmešio se vragolasto. – Ali, bio sam očajan dok nisi došla. Nije zabavno bez tebe – rekao je i pokazao joj sobe. Imali su ogromnu, carsku dnevnu sobu, ukrašenu posebnim antikvitetima, s mozaikom na plafonu, zatim dve dnevne sobe i privatnu trpezariju, dovoljno veliku da se u nju smesti dvadeset prijatelja. Imao je i malu kancelariju, biblioteku, a u apartmanu je bilo toliko mermernih kupatila da se zabrojala dok ih joj je pokazivao. U svakoj sobi je bilo svežeg cveća, a on je za nju izabrao kupatilo od ružičastog mermera, sa spektakularnim pogledom na Veneciju.

– Mislim da sanjam – rekla je dok ga je pratila, a onda ju je, bez daljeg odugovlačenja, povukao na njihov ogromni krevet s baldahinom. Bio je dostojan jednog kralja, ali tu je pronašla Leslija koga je poznavala i ponovo volela. Uprkos eleganciji njihovog okruženja, bio je pun ljubavi i zabavan kao u Džejninoj kući i Bolinasu s njom. Jedna od Leslijevih prednosti je ta što je uživao u svom životu i svemu što ide uz njega, ali nije bio pun sebe. Sada je samo želeo da bude s njom.

Vodili su ljubav i prespavali popodne, a onda su se okupali u ogromnom kupatilu od ružičastog mermera. Rekao joj je da obuče farmerke. Hteo je da je povede u šetnju i da joj pokaže neka čuda Venecije. Brzo su prošli kroz predvorje hotela, a njegov privatni gliser ih je ostavio na Trgu svetog Marka. Odatle su lutali nekim uzanim ulicama, ulazili u crkve, kupili sladoled od uličnog prodavca i prelazili preko sićušnih mostova koji su premošćavali manje kanale. Potpuno je izgubila osećaj za pravac dok je šetala s njim, ali to ih nije brinulo. Pomalo je upoznao grad, ali nikad nije loše izgubiti se u Veneciji. Gde god da se ode, lepo je, a nekako se svi na kraju vrate na pravo mesto. Videli su druge parove, poput njih, kako se šetaju, a u to doba godine većina su bili meštani. Vreme je bilo hladno i sunčano, a kad je sunce zašlo, vratili su se u gliser, koji ih je vratio u hotel.

Stajala je u njegovoj carskoj sobi, gledajući grad, a onda se okrenula ka Lesliju, sa svom ljubavlju prema njemu u očima. – Hvala ti što si me pozvao ovde – rekla je nežno. Osećala se kao da je na medenom mesecu, tu s njim, na najromantičnijem mestu na kom je ikada bila.

– Nisam te pozvao – podsetio je, s pogledom koji je bio isti kao njen. – *Preklinjao* sam te da dođeš. Hteo sam da podelim ovo s tobom, Koko. Ovo je bio samo posao dok ti nisi došla. – Morala je da se nasmeši tom izrazu. To je bilo lepo mesto za rad.

Zatim su pričali o filmu i kako napreduje. Sipao joj je šampanjac, pa su zatim otišli da se obuku za večeru. Bio je zabrinut da će ona biti previše umorna da izađe, ali je tog popodneva spavala sasvim dovoljno da malo živne. Nije htela da propusti ni trenutak vremena s njim, pogotovo kad ne mora da radi.

Ovog puta, kad su sišli, nije bilo ni traga njegovom gliseru, a čekala ih je velika gondola. Gondolijer je nosio prugastu majicu, kratku teget jaknu za večernju hladnoću i tradicionalni ravni šešir koji su nosili svi gondolijeri. Čamac je bio čudo, svetlucavocrne boje, oivičene zlatnom i izgledao je kao i sve gondole već stotinama godina. Kao što je i obećao, prošli su ispod Mosta uzdaha na putu za restoran, dok im je gondolijer pevao. Bila je to scena iz snova.

– Uzmi vazduh i zažmuri – prošaputao joj je Lesli, i isprva širom otvorenih očiju, to je i učinila, dok ju je on nežno poljubio u usta, takođe zadržavajući vazduh, i kad su prošli ispod mosta, rekao joj je da može ponovo da diše. Otvorila je oči i nasmešila mu se. – U redu, sada je sve rešeno – rekao je oduševljeno. – Kako legenda kaže, bićemo zauvek zajedno. Nadam se da nemaš nikakve primedbe. – Smejala se dok se on ponovo smestio u sedište pored nje. Čemu bi tu mogla da prigovori? Najromantičnijem čoveku na planeti? Ili najlepšem gradu koji je ikada videla? Bilo bi teško zamisliti da bi imala nešto da prigovori, pa to nije ni učinila.

– Hoću da dođemo ovde na medeni mesec, ako ga ikada budemo imali – prošaputala je dok su skliznuli ispod još jednog mosta, i bila je veoma raspoložena. Bilo bi nemoguće da ne bude, pogotovo s njim. – Mislím, ako se ikada venčamo.

– Konačno dobra ideja – rekao je oduševljeno kad su zastali kod nekih malih stepenica, a na vrhu njih se nalazio veselo osvetljen restoran. Gondolijer ih je izveo napolje, a Lesli je ušao u restoran grleći je. – Recepcioner u hotelu je rekao da će ovde biti tiho i diskretno. Dosta meštana dolazi ovde. Nije moderno, ali rekao je da je veoma dobro.

Restoran je bio mali i samo pola mesta je bilo zauzeto. Glavni konobar ih je odveo do malog, ušuškano stola na kraju restorana. Niko nije obraćao pažnju na njih i večerali su kao i svi drugi, bez ometanja i prekidanja. Lesli je rekao da su novinari ovde prilično dobri i da im ne smetaju. Medison je napravila malo komešanje kad je njen agent za medije dao časopisima neke apsurdne priče, ali ometali su ih samo na snimanju, a od tada se ništa nije dešavalo, na olakšanje svih. To nije isprovociralo evropske novinare. Lesli joj nije rekao o čemu su bile te priče, samo da su beznačajne i iritantne, što je tipično za nju. Rekao je da ona voli da bude primadona na svakom filmu koji snima, što mu nije smetalo, samo dok uči svoje replike, dok se pojavljuje na vreme i ne usporava posao na bilo kakav način. Uživao je u Veneciji, ali nadao se da će što pre doći kući njoj. Rekao je da film, do sada, napreduje po rasporedu. Te nedelje će snimati na Trgu svetog Marka i u bazilici, za šta im je bilo potrebno bezbroj dozvola, ali njihov asistent produkcije u Italiji je genijalno nabavio

sve što im treba.

Pričali su tokom cele večere, a Koko je s vremena na vreme osetila nalete umora. Vremenske zone su joj se potpuno poremetile, ali potpuno je uživala u večeri, a i kasnije u šetnji po Trgu svetog Marka. Posle su se gondolom vratili u hotel. Zevala je kad su se vratili u sobu. Do tada je jedva držala otvorene oči. U Italiji je bila ponoć i bila je budna već mnogo sati. Usput je izgubila čitavu noć spavanja, ali vredelo je, najblaže rečeno.

Koko je već čvrsto spavala pre nego što je Lesli mogao da vodi ljubav s njom, pa je ležao, gledajući je kako spava, sa smeškom na licu, a onda se uvukao pored nje. Bilo mu je ostvarenje snova što je ona tu. Zajedno su spavali skoro do podneva sledećeg dana. Probudilo ih je sunce, koje je sijalo u njihovu sobu, pa su ustali da započnu dan, nakon što su vodili ljubav.

Odveo ju je u *Harijev bar* na ručak, što je bilo njegovo staro omiljeno mesto. Jela je rižoto milaneze, zato što su samo oni to umeli da naprave s mnogo šafrana, a on je jeo salatu od jastoga, dok su pričali šta će da rade tog popodneva. Ponovo je iznajmio gondolu za nju, zato što je romantičnija od bržeg i praktičnijeg glisera koji ga je vozio na posao svaki dan. Nije im se žurilo, a popodne su proveli razgledajući Duždovu palatu, diveći se Kampanili, zvonarskoj kuli bazilike. Šetali su kroz Kraljevske vrtove, a onda ulazili u razne prelepe, stare crkve, pre nego što su se vratili u hotel. Bio je to još jedan savršen dan. Odlučili su da poruče poslužnje u sobi, zato što je on morao u šest ujutro da bude na snimanju, da bi sredio kosu i šminku. Obećala je da će poći s njim, barem prvog dana. Posle toga će malo sama istraživati Veneciju. Za tako mali grad, bilo je mnogo toga što se može videti, a i nije htela da mu smeta dok radi na filmu.

Lesli je putovao veoma jednostavno i nikad nije vodio pratnju sa sobom. Rekao je da mu sekretar nije potreban ako je osoblje dobro, a *Griti palas* je bio poznat po svom sjajnom osoblju. Koristio je šminkere i frizere sa snimanja i nikad nije vodio svoje. Za veliku zvezdu, bio je začuđujuće nezahtevan i nepretenciozan. Govorio je da više voli kad ima manje frke i ukazivanja pažnje. Za razliku od Medison, koja je sa sobom vodila svog frizera, dva šminkera, svoju sestru, dve sekretarice i najbolju drugaricu. Bila je poznata po tome što daje producentima dugačke spiskove ličnih potreba i zahteva, pre nego što potpiše ugovor za film. Putovala je s ličnim telohraniteljem i trenerom i zahtevala je da svi oni budu smešteni u isti hotel s njom. Time nije sticala prijatelje na bilo kom snimanju na kom je radila, ali bila je najgledanija ženska zvezda na svetu u tom trenutku, tako da se niko nije raspravljao s njom. Samo su joj davali šta je htela, da ne bi napravila scenu, što nikad nije oklevala da uradi.

– Čovek se malo umori od svega – priznao je Lesli Koko, kad su krenuli na

snimanje sledećeg dana. Koko je nosila toplu jaknu od prevrnute kože na hladnom jutarnjem vazduhu pre izlaska sunca, i omiljene stare kaubojske čizme. Izgledala je sveže, mlado i lepo bez šminke, sa svojim velikim, zelenim očima i besprekornom bakarnom kosom. Bila je sve čemu se on divio kod jedne žene, iskrena, jednostavna, prirodna, nezahtevna, i nije se pravila važna. Njena dobrota i integritet su isijavali iz nje, što je uveličavalo sve njene vrline. Bili su lep par kad su ušetali na snimanje i ušli u prikolicu koja je bila postavljena za njega, ispod lukova oko Trga svetog Marka. Nije mogla da zamisli kako su je stavili tu, ali to je bio njegov kutak za opuštanje između snimanja scena.

Frizer i glavni šminker su ga čekali. Zaposlili su ih lokalno, ali dobro su govorili engleski, dok je Lesli opušteno ćaskao s njima i pijuckao vrelu kafu, a Koko tiho sedela u ćošku, posmatrajući tu scenu.

Iako su rano stigli, snimanje su počeli tek u devet sati. Doneli su im svima doručak, i konačno se na vratima njegovog garderobera začulo kucanje, kojim su ga obavestavali da ga čekaju. Do tada su nameštali osvetljenje s dublerom koji ga je zamenio, mladim Italijanom slične građe i tena. Lesli je nosio crno odelo i rolku za tu scenu, s crnim cipelama od prevrnute kože. Izgledao je seksi i prelepo dok je izlazio iz prikolice potpuno našminkan, što se teško primećivalo. Nikad im nije dozvolio da ga previše našminkaju, a njegova kosa je bila besprekorno sređena i lakirana.

Koko je zapanjeno gledala dok su se drugi glumci iz scene pojavljivali. Režiser je seo pored kamermana i davao mu instrukcije. Tačno je znao kakve uglove kamere želi i tiho je pričao s glumcima. Koko je bila na snimanjima ranije sa svojom sestrom, ali ovde je bilo ozbiljnosti i intenziteta, što je za nju bilo novo. Glumci u ovom filmu su bili najveće zvezde u tom poslu. Niko nije to shvatao olako, a oni nisu hteli da propuste nijedan kadar. Zaradiće pravo bogatstvo ako ovo bude uspeh, i dobiće Oskare za sjajno izvođenje. Ovde nema šale.

Tiho je stajala tamo gde su joj rekli da stoji, da ne bi nikome smetala, dok je pažljivo gledala Leslija kako prelazi prvi kadar scene. Medison nije bila tu i prošlo je sat vremena dok se pojavila, u privlačnoj crvenoj haljinici koju je obukla samo do pola, s navučenim kaputom i svojim poznatim dekolteom i dugačkim, spektakularnim nogama, kao i seksi visokim štiklama. Došla je pravo na scenu s njim i morala je da trči preko trga. Neko je pokušavao da je kidnapuje, a Lesli je trčao za njom, pokušavajući da je spase, iako ona ne bi trebalo da zna ko je on. Radnja je bila komplikovana i zamršena, a Koko je znala priču zato što je čitala scenario i pomagala mu da nauči tekst. Sećala se te scene, ali ovde je bilo drugačije, dok su glumci pružali naelektrisana izvođenja s napetošću koja je mogla da se oseti. Karabinjeri su pomagali da se isprazni jedan deo trga koji koriste, a neko je tiho dao Koko stolicu na rasklapanje da bi mogla da sedne. Klimnula je glavom u znak zahvalnosti, a nekoliko minuta kasnije je žena s plavom kosom sela u stolicu pored nje. Koko nije imala

pojma ko je ona, samo da je neko iz Medisonine pratnje.

– Dobra je, zar ne? – rekla je žena Koko, tokom pauze. – Ja bih poginula kad bih pokušala da trčim u tim štiklama. – Koko se nasmejala.

Žena je nije pitala ni ko je, niti zašto je tu. Na snimanju je bilo toliko ljudi da niko nikog nije ništa pitao. Kao i druga žena i svi drugi na snimanju, Koko je imala propusnicu oko vrata, što je značilo da je deo ekipe ili glumačke postave, ili nečije pratnje. – Izgledaju dobro zajedno, zar ne? – rekla je žena, posmatrajući ih pažljivije, dok ih je i Koko proučavala. Nije razmišljala o tome, ali jesu tako izgledali. Lesli je zagrlio Medison u toj sceni. Nestalo joj je vazduha od trčanja u prethodnoj sceni i polako se topila u njegovom naručju, kad ju je konačno uhvatio. Koko je bilo malo neprijatno zbog činjenice da zaista dobro izgledaju zajedno, zbog čega su i angažovani za svoje uloge. – Jesi li pročitala članak o njima u časopisima prošle nedelje? – pitala je žena opušteno, ponovo gledajući u Koko. – Izgledali su veoma privlačno. Takve priče pokrenu interesovanje za film. Ko zna šta će se desiti dok ne odu odavde? – žena se nasmešila. Koko joj se slabašno osmehnula, i bila je blago zbunjena dok je žena izvadila časopis iz svoje ogromne torbe i dala ga Koko da ga pročita.

Koko je progutala kendlu kad je videla sliku na naslovnoj strani. Bila je to slika Leslija i Medison kako se ljube, s naslovom koji je bio iznad i na kome je pisalo: „Suviše seksi“. Nova romansa za Leslija i Medison počinje u Italiji. – Koko nije htela da ga čita, ali bila je privučena i otvorila je te strane. Bilo je još fotografija njih dvoje, na dve su se ljubili, a na jednoj su oboje izgledali zaprepašćeno, kao da ih je neko prekinuo u nečemu u čemu nisu hteli da ih vide. Želudac joj se prevrnuo dok je čitala. U članku je pisalo da je u maju raskinuo sa svojom prethodnom devojkom, koja ga je optužila da je gej. Dalje je pisalo da je on sve samo ne gej, jer se upušta u vrele veze s Medison Olbrajt, na snimanju njihovog novog filma, koje se odvija u Italiji. U članku nije ništa pisalo o Koko i njenom pojavljivanju s njim u Los Andelesu. Vratila je časopis ženi nekoliko minuta kasnije i zahvalila joj se. Bilo joj je muka.

Na to je mislila njena sestra. Ovako izgleda biti zaljubljen u veliku zvezdu, koja spava s glavnom glumicom u svakom filmu. Bili su ovde dve nedelje. Nije mu trebalo dugo. I nema poricanja onoga što je upravo videla u slikama u časopisu. Očigledno ju je ljubio. Udrvenela se dok je sedela tamo, sada ga gledajući s Medison, pitajući se kako može da bude tako okrutan i grub da je zove u Veneciju, dok ima aferu sa svojom kolegicom. Doduše, pozvao ju je pre nego što je napustio Sjedinjene Države, ali mogao je da je spreči da dođe ako uopšte ima srce. A vodio je ljubav s njom prethodna dva dana. Kakav čovek bi uradio tako nešto? Filmska zvezda, očigledno. Koko je jedva priznala, ali Džejn je bila u pravu.

Sedela je, osećajući se kao robot i gledajući ga kako sledeća tri sata snima svoje

scene. Htela je samo da se vrati u hotel i da se spakuje. Do đavola s Leslijem Baksterom. U njenim očima su bile suze dok ga je gledala. Sada je samo htela da se vrati u Bolinas i da plače.

Lesli je došao do nje kad su završili i otpratio je do njegove prikolice, gde će im katering poslužiti ručak. Primetila je da je rekao nešto Medison, zbog čega se ona nasmejala dok su napuštali set, stavio je ruku oko nje i zagrlio je. Koko je htela da povraća dok ih je gledala, ali nije mu rekla ništa dok su išli ka prikolici, niti kad su ušli.

– Kako ti se čini? – pitao je kad je skinuo sako i bacio se na stolicu, nasmešeno je gledajući. – Isprva sam se osećao nikako i još uvek mislim da scena s trčanjem izgleda glupo, ali režiser neće da je se odrekne. Više mi se sviđa scena ispod lukova. Izgledaće bolje ako obuzdaju njene sise. – Koko nije mogla da veruje da joj to govori nakon onoga što je upravo pričitala. Odjednom je postao neko koga ne poznaje. – Pretpostaviću da ti se nije svidelo – rekao je, izgledajući zabrinuto, pogrešno tumačeći njeno ćutanje kao kritiku njegove glume, što ga je još više uznemirilo. Bio je perfekcionista oko svog posla.

– Mislim da su scene dobre – rekla je tiho, sedajući u stolicu preko puta njega. Nije znala da li da mu sada kaže šta misli o njemu, ili da čeka da se vrate u hotel posle snimanja.

– Pa, šta ti se onda nije svidelo? – Njeno lice je odjedanput postalo bledo i povučeno. Cenio je njeno mišljenje, kao i kada ju je zamolio da pročita scenario.

– Zapravo, ono što mi se uopšte nije svidelo – rekla je, odlučujući da sada završi s tim i da ne čeka, tako da bi mogla da se vrati u hotel i ode pre nego što on završi s poslom te noći – jeste članak koji mi je neko dao da pročitam na snimanju.

– Koji članak? – Izgledao je kao da ne zna, što je Koko još više uznemirilo. Uvek je bio iskren prema njoj, ili je makar tako mislila, a sada se pravio glup.

– Ne sećam se kako se zove, obično ne čitam takva sranja. Članak o vezi između tebe i Medison, koja očigledno postoji na snimanju. Mogao si da mi kažeš to i pre nego što sam došla. Poštedelo bi me putovanja.

– Shvatam – rekao je, pognuvši glavu i gledajući u svoja stopala, a onda ustao, s ozbiljnim izrazom lica. – Mogu da zamislim kako se osećaš u vezi s tim. Ako ti ne smeta, hteo bih da pođeš sa mnom na trenutak. Da li tačno pretpostavljam da je osoba koja ti je dala časopis neko od divnih ljudi iz pratnje gospođice Olbrajt?

– Mislim da jeste. Nije se predstavila. Ali, videla sam da je došla na snimanje s njom.

– Divno. To je njena sestra, neko od njenih četrnaest asistenata, ili njena najbolja drugarica iz srednje škole, od kojih su svi stigli privatnim avionom iz svog omiljenog naselja s prikolicama. – Otvorio je vrata prikolice i pokazao Koko da ga prati. Na trenutak je oklevala, ali odjedanput je izgledao tako ljuto da se nije raspravljala s

njim. Sišla je niza stepenice i prošla ispod lukova, do slične prikolice u blizini, znatno veće od njegove.

Pokucao je na vrata i, ne čekajući odgovor, otvorio ih je i povukao Koko za sobom. Prikolica je bila puna ljudi i smrdela je na jeftin parfem i dim. Ljudi su se smejali, neki su telefonirali, na postoljima su stajale perike, a ona je primetila ženu koja joj je pokazala časopis, koja se nasmešila Koko kad je prošla pored nje. Lesli je prošao kroz njih do sobe na kraju, znajući da je Medison tu, da bi se sklonila od drugih. Pokucao je i na zvuk njenog glasa otvorio vrata i zastao, gledajući je. Sedela je na kauču s čovekom koji je nosio potkošulju i farmerke, a njegove ruke i grudi su bili pokriveni tetovažama. Iznenadeno je pogledala kad je videla Leslija.

– Zdravo – rekla je kao nevinašce. – Nešto nije u redu? – Tog jutra je bio dobar s njom na snimanju.

– Moglo bi tako da se kaže. Jedna od tvojih drugarica je pokazala Koko onaj odvratni članak u časopisu, koji si ti pozvala prošle nedelje da bi nam sjebala živote.

– Nisam ih ja pozvala – rekla je nevino. – To je uradio moj agent za medije. Ne mogu da kontrolišem s kim on kontaktira.

– Đavola ne možeš. – Okrenuo se ka Koko, pomodrevši od gneva. – Gospođica Olbrajt, ili njen agent za medije, ne znam tačno ko, poslali su pozivnicu najjadnijem časopisu u poslu da dođe ovde i da nas slika. A neko u tom postupku, naravno, ne znamo ko, spomenuo im je da smo ja i Medison u vezi, da bi ih zainteresovao da doputuju dovd. Možda ti je neverovatno – rekao je, okrećući besan pogled s Koko na svoju koleginicu – ali, ja nisam u vezi s njom, nikad nisam bio i ne nameravam, uprkos njenom sjajnom telu i fenomenalnim implantatima i sjajnim, prelepim nogama – rekao je, samo sipajući reči. – Iako ti se čini nemogućim, ona je udata za svog frizera, to je ovaj gospodin ovde – pokazao je Koko čoveka s tetovažama – koji radi na svakom filmu s njom zato što je to u njenom ugovoru, a on je nikome ne bi dao. Štaviše, iako je to najmračnija tajna na setu, da bi se sačuvao njen snažan seksi imidž, na moj račun u ovom slučaju, ona je u petom mesecu trudnoće. I slučajno, podjednako je mračna tajna da je srećno udata. Sad, kad smo to razjasnili i kad si mi sjebala život tim sranjima kojima si nahranila novinare, možda bi htela da objasniš mojoj prijateljici ovde, da je to što govorim tačno. A što se tiče onoga... – ponovo se okrenuo prema Koko. – Fotografije nas dvoje kako se ljubimo su iz scene koju smo snimali prošle nedelje. Ne znam kome su platili da uđu na set, osim ako to nije neko od tvojih ljudi – rekao je ljutito. – Ali, trenutno mi ne treba takav publicitet. Zaljubljen sam u ovu ženu, a ni ona ni ja ne želimo glavobolje od takvih glasina. – Iz njegovih ušiju je izlazila para dok ga je Medison neprijatno gledala, a njen muž frizer se nakašljao i izašao iz prostorije. Nije izgledao nimalo ljubomorno na Leslija, a očigledno nije imao šta da doda onome što je on rekao. Nasmešio se Koko dok je izlazio i otišao da se pridruži gomili

pratilaca u drugoj sobi. Svade između glavnih glumaca su bile česte, a Medison ih je imala poprilično. Njen muž nije hteo da se meša i bio je neprimetan, pošto je njihov brak bio tajna. Sama je bila svoje bitke.

– Hajde, Lesli. Moraš da priznaš da takva stvar uvek podstakne interesovanje za film. – Medison se nasmešila Koko i videla zapanjen pogled u njenim očima. Koko nikad do sada nije bila u ovakvoj situaciji. – A ako kažeš nekome da sam trudna, ubiću te – rekla je Medison Koko ravnim tonom. Zato je nosila kaput preko uske crvene haljine. Jedina osoba koja to treba da zna je garderoberka. Medison je potpisala ugovor za ovaj film pre nego što je zatrudnela i nije htela da izgubi ulogu. A Lesli je zamalo izgubio Koko.

– Učini mi uslugu – rekao je Lesli Medison dok ju je besno gledao – moramo zajedno da radimo sledećih nekoliko meseci. Ovo je posao za oboje. Nemoj da uništavaš moj privatni život dok budemo radili. Ja neću sjebati tvoj život. Ali nemoj ni ti moj.

– U redu, u redu – rekla je, ustajući s kauča, a Koko je mogla da vidi malu izbočinu ispod njene haljine. Nosila je uski korset ispod haljina, ali skidala ga je kad je bila u prikolici. – Samo nemoj nikom da kažeš da sam trudna i da sam udata. To je loše za moj imidž. Seks simboli ne treba da su trudni i u braku.

– Kako ćeš objasniti bebu kad se rodi? – pitao je Lesli, fasciniran njenim lažima, a Koko je primetila da mu se ne sviđa. Bilo je lako videti i zašto.

– Svet o bebi treba samo da zna da je to dete moje sestre – rekla je Medison hladnokrvno.

– A gde planiraš da se porodiš? U nekom kupusu?

– To je sve isplanirano – rekla je, dok je gledala Koko. Medison je bila prelepa, ali Koko je sada shvatila da u njoj nema ničeg dobrog. Samo je brinula o svojoj karijeri. Uopšte je nije zanimalo preko koga će u tom procesu preći. – Dušo – rekla je ona Koko – vodi ga u prikolicu i popuši mu. Mora da se opusti pre sledeće scene. – Lesli je izbacio Koko kroz vrata pre nego što je uspela da kaže ijednu reč, i kroz rulju u prvom delu prikolice. Koko ga je pratila do njegove prikolice, i gledala ga s dubokim kajanjem u očima. To je bila čudna scena za oboje. Ništa ne bi posramilo Medison Olbrajt, niti ju je ikad u životu posramilo.

– Lesli, žao mi je – rekla je tužno. – Samo sam mislila... Kad sam videla taj časopis...

– Znam. Ne brini se – rekao je, teško sedajući u stolicu. Još uvek je bio uznemiren. – Nisi mogla da znaš da je to sve smišljeno sranje. Ta kučka bi prodala i svoju majku, da je ima, da bi napravila pare i dovela film u centar pažnje. – To je bila ružna strana posla koju Koko nije nikad iskusila iz prve ruke. – Ali, ti takođe moraš da znaš – rekao je, upućujući joj pogled upozorenja – da sam siguran da ovo nije poslednji put da se ovo dešava. Medison je podmukla mala kučka i ponovo će smisliti nešto tako.

To može da se desi na bilo kom filmu, namerno ili nenamerno. Samo moraš da znaš da ti neću uraditi nešto tako. Previše te poštujem, a osim toga, volim te. Ako budem u vezi s drugom ženom, ili to budem hteo, reći ću ti i nestaću iz tvog života. Nećeš čitati o tome u časopisima i tabloidima. Koliko god da sam se loše ponašao u prošlosti, nikad nisam uradio nešto tako, a svakako ne nameravam da sada počnem. Žao mi je što si se uznemirila – rekao je, krenuo k njoj i povukao je na krilo. Koko je izgledala veoma osramoćeno.

– Izvini što sam napravila ovu zavrzlamu. Nisam nameravala da vam napravim problem. – Neće mu biti ništa lakše da radi s njom, ali na neki način, bilo mu je drago što joj je razjasnio neke stvari. Ako Medison bude htela da raširi glasine o aferama na setu, moraće u glavnu ulogu da stavi nekog drugog. Nije imao nikakvu nameru da rasturi svoju vezu s Koko zbog nje.

– Volim te. I zašto bih, pobogu, hteo takvu drolju? – Odjednom je ličila na ono što je bila, među svojim ljigavim sekretaricama i pomoćnicima. Izgledala je kao jeftina drolja. – Takve stvari se dešavaju u ovom poslu, Koko. Glasine su neprekidne, a većina ljudi s kojima radiš bi te pregazili ili bi ti zaboli nož u leđa da bi napredovali. Veoma je retko da radiš na filmu s pristojnim ljudima koji te neće prodati kad god im se ukaže prilika. Možda ćeš morati da se navikneš na to.

– Pokušaću. – Shvatila je kakav je manipulator njegova koleginica i kako se Lesli poneo s tim. A onda se iznenada nasmejao.

– Pretpostavljam da sam malo poludeo tamo. – Oboje su primetili kako se njen muž izmigoljio iz sobe. – Doduše, mislim da je predlog za pušenje veoma dobar. Šta misliš? – pogledao je u sat, a onda nju. – Imamo li vremena? – Samo ju je zadirkivao, a oboje su se nasmejali. Onda ju je pogledao ozbiljnije. – Prva runda. Upravo si imala svoje vatreno krštenje. Dobro došla u šou-biznis.

– Mislim da sam tresnula kao kruška – rekla je Koko, još uvek pomalo potresena. Bila je spremna da ga napusti kad je pomislila da je u vezi s Medison. Šta da je otišla iz Venecije a da nije popričala s njim? Naučila je važnu lekciju.

– Baš suprotno – rekao je, gledajući je ponosno. – Mislim da si prošla iznenađujuće dobro. Preživeli smo i ne verujem da će se zla mala veštica ponovo kačiti s nama. – U Leslijevim rečima su zvučali kao tim, protiv ostatka sveta. Ipak, oboje su znali da se s njima neće kačiti Medison, ali da će, pre ili kasnije, to uraditi neko drugi. Koko je počinjala da shvata da je to priroda njegovog posla. Ljudi koriste jedni druge u svakoj prilici, na svaki mogući način.

Zajedno su ručali, ćutljivo, u prikolici, pričajući o filmu i stvarima koje Koko želi da vidi u Veneciji, i u toku razgovora odjednom je shvatila da je njena sestra pogrešila. Naišla je na prepreku na kakvu ju je Džejn i upozorila. A suprotno od onoga što je Džejn predvidela, nije se raspala kao kula od karata, a Lesli je ostao kraj nje i bio iskren. Potresla se, ali nije bila uništena. Štaviše, i časopis je pogrešio. Za sada je sve dobro.

16.

Koko je svakog dana provodila nekoliko sati na snimanju, gledajući Leslija. Nekoliko puta je primetila napetost između njega i Medison. Ponekad je to povećavalo naelektrisanu atmosferu filma, a u drugim slučajevima je činilo njihove ljubavne scene skoro bolnim za gledanje, a njemu svakako ne jednostavnim. Nije je voleo i to se videlo. Ali, svakako su morali da rade zajedno, i nijedno nije htelo da utiče na film. Zbog toga je Koko ponovo shvatila da je ovo gluma, a ne ljubav. Lesli je bio zapanjujuće dobar u svom poslu. Više od svoje koleginice, koja je stalno zaboravljala svoj tekst.

Kad bi se Koko umorila od posmatranja snimanja, provodila bi sate lutajući po Veneciji. Lesli ju je zadirkivao da je bila u svakoj crkvi u gradu. Išla je u manastire San Gregorio, Santa Marija dela Salute i Santa Marija dei Mirakoli. Provodila je sate istražujući Akademiju lepih umetnosti, pozorište *La Fenice* i galeriju Kverini Stampalija. Videla je svaki centimetar Venecije do kraja nedelje i mogla je da mu ispriča o tome kad bi se uveče vratio u hotel. Bio je umoran posle dugačkih dana snimanja, rasprava s režiserom i od stresa snimanja s Medison. Ali, bez obzira koliko je bio umoran, uvek je bio oduševljen da zatekne Koko kako ga čeka u hotelu. Oboje su se radovali vikendu u Firenci. Iznajmio je kola i planirao da se samo odvezu tamo.

Veče pre nego što su pošli, požalio se da su na setu paparaci. Neki su došli iz Rima i Milana. Posumnjao je na Medison, ili na njenog agenta za medije, da su ih otkucali, iako je priznao da je to moralo da se desi. Svi koji su prošli Trgom svetog Marka te nedelje videli su ih da snimaju. Nije bilo iznenađenje što su se novinari pojavili kad velike američke filmske zvezde snimaju film u njihovom gradu.

– Drago mi je što nisi bila tamo danas. Ne želim da maltretiraju i tebe. – Rekao je da su ih karabinjeri držali podalje od seta, ali ga je njih desetak čekalo kod prikolice. Da je Koko bila tu, opkolili bi ih oboje. Lesli je mislio da su britanski i italijanski paparaci najgori i najuporniji. Francuski novinari su mu uvek bili uviđavniji kad je snimao filmove tamo.

Izvadio je mapu te večeri, pa su isplanirali svoje putovanje do Firenze. Hteo je da je odvede i na Lido, ali nisu imali vremena, zato što je udaljeno dvadeset minuta brodom. Bio je zauzet zbog posla, a ona je prepešačila celu Veneciju.

Planirali su da zastanu u Padovi i Bolonji na putu za Firencu. Htela je da vidi kapelu Skrovenji u Padovi, sa slikama Đota koje je nekad izučavala i o kojima je pričala Lesliju, i zidine iz trinaestog i šesnaestog veka koje su okruživale grad, kao i katedralu. U Bolonji je htela da vidi gotičku baziliku San Petronio, i Nacionalnu galeriju, ako budu imali vremena.

Planirali su da stignu u Firencu kasno popodne, a bilo je toliko toga što su oboje hteli da vide. Galeriju Ufici, palatu Pitti, Palazzo Vecchio, Duomo. Svakako neće uspeti da vide sve. A kad su krenuli ujutro iz Venecije, dan je bio sjajan. Njegov *motoscafo* ih je odvezao do ogromnog parkinga, gde ih je čekao njihov iznajmljeni auto. Iznajmio je mazerati i nasmešio se dok su odzujali u moćnom automobilu.

Put do Padove i Bolonje je bio prelep, a onda su izašli na autoput do Firence. Rezervisao im je apartman u hotelu *Ekscelsior*, a Koko je insistirala da prvo naprave pauzu kod galerije Ufici. Jedva je čekala da je vidi. Bila je tamo pre mnogo godina s roditeljima, a Lesli je nikad nije video. Otkrivao je čitav novi svet s njom. Bili su opušteni i srećni kad su se prijavili u hotel.

Večerali su u restoranu koji im je hotel preporučio te večeri, a zatim su se šetali po trgu. Jeli su sladoled i slušali ulične muzičare, a onda se vratili u hotel. To je bilo potpuno drugačije čudo od Venecije. Koko je rekla da joj je žao što ne mogu da odu i do Rima.

– Ostani dok ne završim film – zadirkirao ju je. – Onda ćeš moći da vidiš sve. – Hteo je da vidi i Peruđu, i Asisi. Ali, oboje su znali da ona mora da se vrati. Nije mogla samo da napusti svoje klijente i svoj posao, a Erin je mogla da je pokriva samo dve nedelje. Ipak, oboje su tužno shvatili da se neće videti dok se on ne vrati u Los Anđeles. Proći će još najmanje mesec dana, možda i dva ako Medison ne počne da se priseća svog teksta. Bilo je sve stresnije raditi s njom, a Lesli nije hteo da ona upropasti film. Obećala je režiseru da će ceo vikend učiti scenario. Lesli se nadao da hoće. Njen dekolte neće biti dovoljan da iznese film.

Koko i Lesli su proveli mirno veče u svom elegantnom apartmanu. Kad su se spremali da krenu sledećeg jutra, zapanjio ih je menadžer hotela, koji se pojavio na njihovim vratima. Izvinjavao se i nije imao pojma kako se to desilo, ali neko je obavestio novinare da je Lesli tu. Ispred hotela se okupilo jato paparaca koji su ga čekali. Obezbeđenje je uspelo da ih zadrži van predvorja. Ali, nema šanse da će moći da odu a da ne nasrnu na njih. Velika je vest da je Lesli Bakster u gradu. Kad je to čuo, Lesli je pogledao Koko, nesrećno se mršteći. Srećom, hotel je parkirao njihova kola u garažu.

Menadžer je predložio jedinu stvar koje je mogao da se seti kako bi ih provukao kroz službeni ulaz iza hotela. Rekao je da, ako se pruruše, s tamnim naočarama, šeširima, čime god, mogu da pobegnu pre nego što ih paparaci primete. Duboko se poklonio dok je iskazivao žaljenje, a Lesli je shvatio da je neko u hotelu dao tu informaciju.

Nosač je došao po njihove torbe, dok je Koko stavljala crne naočare i šal preko glave. Nisu tražili nju, hteli su Leslija, to su oboje znali, ali ako pronađu njega, otkriće i nju. Pošto su je videli u Los Anđelesu s njim, ako se pojavila i u Italiji, svi će znati

da je ovo ozbiljna veza. Lesli se nadao da neće morati da im pruži tako važne informacije neko vreme. Čim saznaju ko je ona, ako otkriju njeno poreklo, opkoliće je i u Bolinasu. Bilo je dovoljno loše što je on morao da živi s tim, ali trenutno je hteo da zaštiti Koko od novinara.

Liftom su sišli u podrum i izašli kroz garažu. Lesli je nosio crne naočare i kapu za golf, koju je menadžer negde našao, brzo su ušli u kola i odvezli se kroz zadnji ulaz iza kamiona za veš i kombija lokalnog cvečara. Nestali su pre nego što su paparaci otkrili da su se odjavili. Mirno su vozili ka Veneciji, čestitajući jedno drugom na izbegavanju novinara.

– Odlično – rekao je Lesli, smeškajući joj se. Zahvaljujući menadžerovom upozorenju, njihov izlazak je prošao veoma lagano. I njemu i Koko je laknulo.

Vratili su se u Veneciju taman na vreme da stignu na brod za Lido i da popiju piće u *Čiprijaniju*. Hotel je bio spektakularan, s neverovatnim pogledom na Veneciju. Onda su se vratili u *Griti* i sami večerali u Leslijevim odajama. Bio je to savršen vikend. Koko je bila oduševljena što joj je ostalo još pet dana da provede s njim. Volela je što ponovo živi s njim. Bili su to zlatni dani za oboje. Pre nego što su otišli u krevet, pozvali su Kloj. Ona je raportirala sve što je radila u školi, kao i to da je osvojila nagradu za najbolji kostim za Noć veštica. Pitala je kad će ga videti. Lesli je obećao da će provesti Dan zahvalnosti s njom i njenom majkom u Njujorku, ako završi film u roku. S kajanjem je gledao Koko kad je prekinuo vezu.

– To je bilo glupo s moje strane, zar ne? Trebalo je prvo tebe da pitam šta radiš. Samo, obično pokušavam da provedem praznike s njom. – Koko je znala da je nije video dva meseca i da će proći još tri nedelje pre nego što je opet vidi.

– Ne brini se – rekla je Koko, smeškajući se. – Ja sam tada uvek kod majke u Los Anđelesu. Obično proslavimo i Božić tamo, ali ove godine ćemo kod Džejn. Biće u kasnoj trudnoći i neće moći da putuje. – Bilo joj je čudno da to izgovori. Pomisao na to da je Džejn trudna i da će roditi bebu još uvek joj je bila strana.

– Doći ću da te vidim odmah posle Dana zahvalnosti – obećao je. – Nadam se da ćemo do tada već završiti posao. A imaćemo i pauzu dok sve postave u Los Anđelesu. Trebalo bi da dobijemo i pristojan odmor za Božić. Provođiću svaki slobodan minut s tobom. Obećavam. – Uvukla se u njegovo naručje s blaženim pogledom.

Pokušali su da budu zajedno te nedelje koliko god su mogli. Satima ga je gledala na setu, a u slobodno vreme se vraćala u crkve koje su joj se najviše svidеле, i otkrila još neke nove. Do tada je mogla da se snalazi po Veneciji. Lesli je bio impresioniran. Znala je grad mnogo bolje od njega, ali on je retko kad imao slobodnog vremena, osim uveče.

Izašli su na večeru njene poslednje večeri, u mali, simpatičan restoran u jednoj

sporednoj uličici. Otišli su tamo gondolom, drugačijom od one prethodne. On ih je odveo do jednog od drevnih pristaništa, a odatle su se spustili niz uličicu i skrenuli ka restoranu. Koko ga je bez problema našla, nakon svog intenzivnog istraživanja Venecije. Kada su ušli, bilo je šarmantno. Imao je malu baštu, iako je bilo previše hladno da bi sedeli napolju. Hrana je bila veoma ukusna, najbolja koju su do sada jeli. Podelili su flašu kiantija i bili su dobro raspoloženi kad su otišli, iako su oboje bili tužni što ona sutra odlazi. Ali, uz malo sreće, on će se vratiti kući za nekoliko nedelja. Snimanje te nedelje je proteklo dobro, bolje nego prethodne. Medison je zaista zapamtila svoj tekst. Isplatio joj se čitav vikend učenja.

Lesli je zastao na ulici ispred restorana i poljubio Koko. Njen boravak u Veneciji im je oboma bio savršen, skoro kao ostvarenje svih snova. Još bolje, bilo je stvarno.

– Da li možeš da shvatiš koliko te volim? – prošaputao je i ponovo je poljubio.

– Skoro koliko i ja tebe – odgovorila je kad je uhvatila vazduh i nasmešila mu se. U tom trenutku, odasvud su blesnuli blicevi, rulja je počela da ih gura i pre nego što je ijedno njih moglo da shvati šta se desilo, bili su okruženi nasilnim, agresivnim paparacima, koji su ih čekali i zaskočili. To je bila zaseda. Neko ih je otkucao novinarima, i nije ih bilo malo, već čitava rulja. Lesli i Koko su bili poprilično daleko od broda. Lesli je hteo da je izvuče iz gomile i zaštititi je, ali nije znao kako. Nije znao čak ni gde da se okrene, a njihov jedini pravac za beg bio je preko gondole. Između njih i broda je bilo najmanje trideset fotografa.

Koko ga je gledala šokirano i zbunjeno, a on je vikao, pitajući je kuda da idu. Potpuno se izgubio, a pola flaše popijenog vina nije mu pomagalo.

– Tamo! – pokazala je, preko galame gomile. Gurali su i potiskivali Koko i Leslija da bi ih slikali. Fotograf najbliži njima je imao cigaretu u ustima i bio je toliko blizu da je pepeo poleteo na njen kaput, dok ga je Lesli gurao natrag.

– Hajde, momci – rekao je Lesli čvrsto, na engleskom – Dosta je bilo... *Basta!* Ne! – rekao je, vičući na jednog od njih koji ih je vukao za kapute, pokušavajući da ih zadrži, a kad je uspeo, čitava gomila se okrenula, poput uvijajuće zveri i pribila ih uza zid. Lesli je počinjao da paniči. Bio je u napadima paparaca poput ovih i ranije, većinom u Engleskoj, a neko je na kraju neizbežno bio povređen. Nije hteo da to bude ona, ali nije mogao da je provuče kroz gomilu. – Ne! – iznenada je viknuo na njih snažno ih gurajući, povukao je Koko za ruku i povukao je kroz gomilu novinara, koji nisu prestali da ih slikaju otkad su ih pronašli. Put do broda je bio bolan i kao da im je trebala večnost da stignu do njega. Gondolijer ih je čekao i izgledao je uplašeno kad ih je video. Tu su bila i tri glisera koja su čekala, kojima su došli paparaci, a Lesli je iznenada shvatio da čuje britanske glasove u gomili, francuske, i nekoliko nemačkih. To je bila međunarodna grupa paparaca, koji su udružili snage da ih napadnu. Bili su bročano jači. On i Koko nisu imali nikakve šanse. Nije mu smetalo da ih slikaju, ali

mentalitet rulje je bio van kontrole, što je očigledno bilo opasno po njih.

Dva paparaca su uskočila u gondolu ispred njih i zamalo je prevrnuli. Ponašajući se prema njima kao prema piratima, gondolijer ih je udario svojim veslima i obojica su pali u kanal uz zgrožene povike. Lesli je shvatio da njima uopšte ne bi smetalo da su to bili on i Koko. Ona se zgrčila na sedište dok ju je on štitio svojim telom, kad je gondolijer krenuo, a rulja novinara je uskočila u svoje glisere i pokušala da ih prestigne da bi ih zaustavila. Gondolijer je počeo da psuje vozače glisera, koji su slegali ramenima i uvredljivo gestikulirali. Bili su plaćeni da urade posao, a šta se desi posle toga, nije bio njihov problem. Nisu želeli da znaju.

– Jesi li dobro? – pitao je Lesli, vičući preko buke paparaca i čamaca. Blicevi su još uvek sevali, i skoro su prevrnuli gondolu kad su stigli u Grand kanal. Koko je izgledala užasnuto. Osećala se kao da će ih ubiti. A Lesli i gondolijer su mogli malo toga da urade da ih zaštite. Molio se da ugledaju jedan od policijskih čamaca, ali nijedan se nije pojavio. Polako ali najbrže što su mogli stigli su do *Griti palasa*, okruženi paparacima u gliserima. Paparaci su se iskricali na dok najbliži *Gritiju* pre nego što su Koko i Lesli stigli u gondoli. Lesli je stavio trista evra gondolijeru u ruke, spremajući se da izađu što brže mogu. Od doka do hotela je bio samo kratak sprint, ali besni fotografi im to neće olakšati. Pitao se da li će im pomoći ako stanu i poziraju im, ali stvari su već bile izmakle kontroli. Obuzeo ih je bio mentalitet rulje, i sada su zapaljeno jurili na gozbu. Lesli je hteo da izvuče Koko iz toga, što dalje od njih, što je brže mogao.

Prvi je izašao iz gondole i izvukao je napolje, ali između njih i hotela je već bio čitav zid fotografa, a Lesli je znao da će morati da ih probije da bi je odveo na bezbedno mesto. Tek je zakoračila na dok, kad je jedan od njih posegao rukom iz njihovog čamca, zgrabio je za članak i jako je povukao da je zaustavi. Ona je vrisnula i pala u gondolu, skoro upavši u vodu. Lesli je gledao u očaju, uskočio u čamac, podigao je i dotrčao u bezbednu zonu s Koko u naručju. Isplatile su mu se godine treniranja ragbija dok je bio mlad, probio je barijeru ljudi i utrčao u hotel s paparacima za petama. Vrtar, celo obezbeđenje i nosači su pokušali da zaustave rulju koja ih je pratila, a u predvorju je nastala opšta tuča, dok je Lesli bukvalno otrčao uza stepenice s Koko u naručju. Pratio ih je jedan od radnika obezbeđenja zabrinutog pogleda.

– Jeste li dobro, gospodine? – pitao je, dok je Lesli gledao Koko i nežno je postavio na noge ispred svog apartmana kad ih je radnik obezbeđenja pustio unutra. Oboje su bili zadihani, a Koko se snažno tresla od glave do pete, a preko njenog kaputa i Leslijeve jakne je bila krv. Posekla se kad ju je jedan od njih zgrabio za članak, i kad je pala u čamac.

– Zovite doktora! – rekao je Lesli snažno dok je radnik obezbeđenja smesta izašao

iz sobe da ga pronade. Pre nego što je otišao, uverio ih je da će cele noći biti obezbeđenje ispred njihove sobe i da će pozvati doktora i policiju. Rekao je da mu je veoma žao.

Lesli je nežno odveo Koko do fotelje i utrčao u kupatilo da uzme peškir. Nežno joj je pomogao da skine kaput dok je drhtala, i tad je video da njena ruka stoji pod čudnim uglom. Nije joj to rekao, ali bio je siguran da je slomljena.

– Oh, bože, dušo... Toliko mi je žao... Nikad ne bih pomislio... Trebalo je da idemo negde drugde... ili da ostanemo ovde... – Skoro da je zaplakao, a ona je plakala. Zagrlio ju je i držao dok se ona snažno tresla i nije progovarala. Po izrazu njenog lica mogao je da vidi da je u šoku. On je samo sedeo tamo i ljuljao je dok je plakala, govorio joj da je voli, dok doktor nije došao. Lesli mu je objasnio šta se dogodilo, a doktor je pregledao što je nežnije mogao. Na njenim leđima, na mestu gde je udarila u zid pre nego što su stigli do čamca, nalazila se gadna modrica. Posekotina na njenoj ruci će morati da se ušije sa sedam kopči, a zglob joj je bio slomljen. Lesliju se smučilo kad mu je doktor to rekao.

Dao je Koko injekciju da bi joj umrtvio ruku pre nego što je ušije, još jednu da je smiri, i tetanus. Bila je omamljena kad je ortopedski hirurg došao da joj stavi mali gips. Nijedan doktor nije hteo da rizikuje da je odvede u bolnicu i da je ponovo izloži rulji. Ortoped je rekao da je video nekoliko paparaca ispred, iako u predvorju nije bilo nijednog. Obezbeđenje ih je izbacilo. Doktori su rekli da će je zglob i ruka boleti nekoliko dana, ali dozvolili su joj da putuje. Lesli je smesta hteo da je odvede odatle. Nije hteo da rizikuje da nekom plate da uđe u njihovu sobu u hotelu. Sad su bili lovina. Ajkule će osetiti krv u vodi i odbiti da ih ostave na miru. Njihova venecijanska idila se katastrofalno završila. Bilo je vreme da pođe kući.

Lesli je cele večeri bio budan i posmatrao je, mazeći je po obrazima i kosi, dok je spavala. Postavio je njenu ruku na jastuk, a ona se jednom ili dva puta probudila, kad joj je stavljao led na ruku, ali lekovi su učinili svoje, i bila je pod previše sedativa da bi rekla nešto više osim toga da ga voli i da mu se zahvali, pre nego što bi ponovo zaspala. Konačno se osvestila dovoljno da bi mogla da priča s njim, u šest sati ujutro, a onda je opet počela da plače.

– Tako sam se bila uplašila – rekla je kad ga je pogledala s panikom u očima. – Mislila sam da će nas ubiti.

– I ja – rekao je očajnički. – To se ponekad dešava. Jedni druge razlude. – Nikad u životu se nije osećao tako bespomoćno. Hteo je poslednju romantičnu vožnju gondolom za nju, a bili su potpuno nezaštićeni. Nisu imali kuda da pobegnu. – Mnogo mi je žao, Koko. Nikad nisam hteo da ti se tako nešto desi. Neko nas je sigurno otkucuo u restoranu, ili ovde. Za to im plaćaju i nikad ne možeš da znaš ko je kriv. Siroti gondolijer nije znao šta ga je zadesilo. – Dao mu je dobar bakšiš za to iskustvo, ali Lesli je sumnjao da mu to i nije toliko vredelo. I on se preplašio, iako je od

Leslijeve napojnice verovatno zaradio više nego onaj koji ih je prodao paparacima.

– Šta se desilo s mojim zglobom? – Gledala je u njega. Nije se sećala da je doktor stavljao gips prethodne večeri. Bila je pod jakim sedativima.

– Slomljen je – rekao je Lesli promuklim glasom. Imao je podočnjake, a i brada je počela da mu raste. – Rekli su da bi trebalo da se pregledaš kad stigneš kući. Sinoć nisu hteli da te vode u bolnicu i da rizikuju da se sve ponovi. Imaš sedam šavova na ruci – rekao je ožalošćeno. – Dali su ti injekciju tetanusa. Nisam znao da li si je dobila skoro. – Sjajno se brinuo o njoj, ali nije mogao da je zaštiti od košmara s paparacima i gorko se kajao zbog toga. To je bilo upravo ono čega se plašila u njegovom životu i njen jedini razlog za oklevanje da živi s njim. Prihvatio je takav život kad je postao glumac. A ona je uradila sve što može da pobegne od toga.

– Hvala ti – rekla je nežno, a onda ga pogledala, slomljenim pogledom. – Kako možeš da živiš tako? – Uplašila se do smrti.

– Nemam izbora. Sad će me pratiti i ako prestanem da radim. To je mana mog posla. – A u njenim očima, bila je to velika mana.

– Šta ako budemo imali decu? Šta ako i za njima budu tako išli? – Sve o čemu je mislila bilo joj je u očima. Ono što je Lesli video tamo bio je čist strah i nije je krivio. Veče je bilo zastrašujuće, jedno od gorih koje je doživeo. Mrzeo je što se to desilo kad je bio s njom i što je ona ta koja je povređena. Osećao se kao čudoviše što ju je stavio u situaciju u kojoj to može da se dogodi.

– Uvek sam bio veoma pažljiv s Kloj – rekao je tiho. Ali, bio je pažljiv i s njom. Nesreća je što se to toliko izmaklo kontroli i što su bili na tako ranjivom mestu. – Ne vodim Kloj na javne događaje – objasnio je. Ali, ovo je bila samo večera u malom restoranu, u sporednoj uličici u Veneciji. Oboje su znali da to može da se desi bilo gde. – Žao mi je, Koko. Zaista. Ne znam šta drugo da ti kažem. – Klimnula je glavom i ćutke ležala u njihovom krevetu neko vreme, a onda je konačno opet progovorila. Samo je mogla da razmišlja o trenutku kad ju je jedan od njih povukao za zglob i kad je pala na glavu u gondolu i pokušala da ublaži pad. Znala je da će se toga zauvek sećati.

– Volim te. Zaista – rekla je tužno. – Volim sve u vezi s tobom. Ti si najbolji, najljubazniji čovek na svetu. Ali, ne znam da li bih mogla tako da živim. Ne bih smela nigde da odem, i mnogo bih se brinula za našu decu, i za tebe.

– To je zaista loš početak – priznao je tužno. Ako joj je ikada bila potrebna potvrda za vlastite strahove, dobila ju je prethodne večeri.

Počela je da plače kad ju je ponovo zagrlio. – Mnogo te volim, ali sam toliko uplašena – jecala je u patnji. Prisećala se svih onih užasnih ljudi van kontrole.

– Znam, dušo, znam – mrmljao je dok ju je držao u naručju. – Razumem sve. – Nije hteo, ali razumeo je. Hteo je da je razuveri, ali osećao je da to neće biti fer prema

njoj. Bila je veoma hrabra. Ali, previše je toliko tražiti od nekoga. Problemi s paparacima i preživljavanje njihovih nasrtaja bio je deo njegovog života, ali nije morao da bude deo i njenog. Imala je izbor. On nije. Sada se samo molio da izabere život s njim, kad se smiri i oporavi.

– Hajde da te sada samo bezbedno smestimo na let za Pariz. Možemo ponovo da pričamo o ovome kad se vratim kući. – Nije hteo da odlučuje o njemu u stanju u kom je bila. Brinuo se da će odluka biti da završe vezu. A možda će i svakako doći do toga.

Pozvao je režisera i rekao mu šta se desilo prethodne večeri i zamolio ga da snimaju bez njega tog jutra. Režiser je rekao da mu je žao i pitao ga da li može nekako da mu pomogne. Lesli ga je zamolio da mu pošalje jednog frizera s raznim perikama u svim bojama osim Kokoine boje kose. Posle toga je pozvao menadžera hotela i zamolio ga da nekoliko radnika obezbeđenja pođe s njom na gliseru, a ako je potrebno i policajac. Ali, menadžer hotela mu je rekao da mogu oni i sami da se izbore s tim.

Lesli ju je uneo u tuš. Dali su joj gips koji je mogao da se kvasi, samo da se ne natopi. Držao ju je u naručju da se ne bi okliznula, posrnula ili onesvestila. Zatim joj je pomogao da se obuče. Već je bio odlučio da ne izađe iz hotela s njom. Nije hteo da uradi bilo šta što bi privuklo pažnju na nju. Sada će prepoznati Koko, ali će ipak najviše tražiti njega, ili slike njih dvoje zajedno. Nije hteo da joj to ponovo priređuje, pa će se pozdraviti s njom u hotelu i pustiti je da sama ide s obezbeđenjem iz *Gritija*. Bio je to tužan kraj njihovog putovanja. Pitao se da li će je ikad ponovo videti, dok joj je pomogao da se obuče. Spakovala se prethodne večeri, tako da je morala samo da obuče farmerke, džemper i svoj kaput od prevrnute kože.

Frizerka sa seta je stigla čim se Koko obukla. Lesli joj je pomogao da sedne za sto i video je njene oči u ogledalu. Primetio je da je još uvek šokirana.

Frizerka je ponela nekoliko dugačkih, plavih perika koje je imala pri ruci i jednu kratku, crnu. Bila je dovoljno lepo oblikovana i dovoljno gusta da pokrije celu Kokoinu dugačku bakarnu kosu. Zavezala joj je kosu, stavila navlaku kao što rade za filmove, i zatim stavila periku. Bio je šok videti je s crnom kosom i, uprkos svemu, Lesli se nasmešio. Izgledala je sjajno i potpuno se transformisala, što je bilo tačno ono što je on hteo. Bila je neprepoznatljiva s crnom perikom.

– Izgledaš kao Elizabet Tejlor u mlađim danima. – Koko je samo klimnula glavom. Nije je brinulo kako izgleda. Bila je tužna što ga napušta i nije joj se svidelo to što je naučila o njegovom životu. Preživeli su glasine iz časopisa i lažnu aferu s njegovom kolegicom. Ali, bilo je mnogo teže prevideti košmar koji je preživela s njim prethodne večeri.

Lesli se zahvalio frizerki i ona je otišla, a on je stajao, gledajući Koko. – Šta da ti

kažem? Volim te, Koko. Ali, ne želim da ti upropastim život. Znam koliko mrziš sve ovo.

Tužno mu se nasmešila. – Dan po dan, pretpostavljam – rekla je, govoreći mu njegove reči, a on se nasmešio.

– Voleo bih da mogu da krenem s tobom. Molim te, nemoj da pobjeđeš od mene sada. Zajedno ćemo se izboriti s ovim. – Znao je da ima razlog da raskine s njim i neće je kriviti ako to učini. Ali, očajnički se nadao da neće to hteti. Zamenio je njenu povratnu kartu u prvu klasu, kao poklon. Hteo je da putuje nazad komforno, i bio je zapanjen što je putovala ekonomskom klasom kad je dolazila. Sada je makar mogla da spava do kuće. Mislio je da je to najmanje što može da uradi za nju.

– Ja samo znam da te volim. Moram da razmislim o ostalim stvarima – rekla je Koko tužno, a on je klimnuo glavom, znajući da je to najbolje što mogu da urade za sada. Još uvek je izgledala veoma potreseno, a on je znao da je ruka sigurno boli. To je bilo zastrašujuće iskustvo za oboje, pogotovo za nju. A ona je ta koja se povredila. Bilo mu je muka na tu pomisao.

Začulo se kucanje na vratima, a radnici obezbeđenja su bili ispred i čekali je. Tu su bila četiri velika, krupna čoveka i nosač koji će poneti njene torbe. Odneo ih je dole do glisera, koji je čekao ispred službenog ulaza. Izaći će na sporedni ulaz, kao što su uradili u Firenci. Lesli je to često morao da radi.

Tada ju je zagrlio, čvrsto je držeći, i na trenutak nije rekao ništa. Samo je hteo da oseti njegovu toplinu na svojim grudima i da zapamti svaki detalj njenog lica. – Samo znaj da te volim i da ću razumeti sve što se dogodi. – Plašio se da je to bio kraj s njom. To je moglo da se pročitava u njenim očima dok ga je gledala i klimnula glavom.

– Volim i ja tebe. – A onda je čudno dodala: – Nikada neću zaboraviti Veneciju... Znam da to zvuči nenormalno posle sinoćnje večeri. Ali, nikad u svom životu nisam bila toliko srećna. Sve je bilo savršeno do sinoć.

– Sećaj se toga – rekao je s nadom, uprkos svojim strahovima. – Pazi na zglobove i ne zaboravi da odeš na pregled kad dođeš kući. – Klimnula je glavom i nežno ga poljubila u usta.

– Volim te – rekla je poslednji put, a zatim izašla iz njegovog apartmana i zatvorila vrata za sobom. Lesli se osećao kao da mu je neko isčupao srce i iscepao ga na deliće.

17.

Koko je bila umrtvljena i ošamućena, sve do San Franciska. Mislila je da ga pozove iz Pariza između letova, ali znala je da je tada na snimanju i da radi, pa zato i nije. Let do San Franciska kao da je trajao čitavu večnost. Zglob je boleo i imala je glavobolju od prethodne večeri. Osećala se kao da joj je celo telo gadno ugruvano. Leđa su joj bila osetljiva od modrice. Sada je samo htela da spava. Nije htela da razmišlja ni o čemu, niti da priča s bilo kim. Svaki put kad bi zaspala, imala je košmare. Ne samo o paparacima, već i o Lesliju. Znala je da ne može da deli svoj život s njim. Bilo je previše zastrašujuće i teško. A dva puta kada se probudila, bila je u suzama. Osećala se kao da je izgubila ne samo čoveka koga voli, već i svoje snove. Bio je to užasan osećaj.

Uz vremensku razliku, bilo je dva sata po podne kad je stigla u San Francisko. Tada je bilo jedanaest sati uveče u Veneciji, ali baterija na mobilnom joj je bila prazna i nije ga pozvala.

Nosač joj je pomogao da prođe kroz carinu i da izađe na terminal, skoro naslepo. Vратиće se taksijem u Bolinas. Bila je previše umorna da bi išla autobusom. Dok je gledala po trotoaru, videla je kako Liz žuri prema njoj. Sletela je ranije i nije joj palo na pamet da je Liz tu zbog nje. Koko je još uvek bila previše ošamućena da bi razmišljala.

– Zdravo. Ideš nekud? – Koko ju je prazno gledala dok je Liz nju pregledala zabrinutim pogledom.

– Lesli me je zvao. Rekao mi je šta se dogodilo. Žao mi je, Koko.

– Da, i meni – rekla je Koko, dok su joj se oči punile suzama. – Džejn je bila u pravu. Jednostavno je previše strašno.

– Jeste, za većinu ljudi – rekla je Liz saosećajno. – On to shvata. Voli te i ne želi da ti uništi život. – Nije joj rekla da je Lesli plakao kad je zvao. Bio je užasnut da ju je izgubio zauvek. Od onoga što je Liz videla u njenim očima, verovala je da će to i biti slučaj.

– Zašto je to moralo da se desi? – rekla je Koko očajnički. – Sve je bilo tako savršeno pre toga. Bilo nam je sjajno. Nikad nisam bila srećnija u životu, a on je tako dobra osoba.

– Znam da jeste. Ali, i to je deo njegovog života. Možda je bolje što si to videla. Sada znaš s čim ćeš imati posla. – To će joj pomoći da donese odluku, odluku s kojom će moći da živi.

– To je užasan način života – rekla je Koko, prisećajući se trenutka od prethodne večeri kad je upala u čamac. Nije mogla to da izbac i bila je potpuno

potresena.

Liz joj je rekla da sedne na klupu i da je sačeka dok ona ode po kola, i vratila se nekoliko minuta kasnije. Koko je još uvek izgledalo ošamućeno dok je nosač stavljao njen prtljag u prtljažnik. – Šta je Džejn rekla? – pitala je Koko mrzovoljno dok su napuštale aerodrom.

Liz ju je pogledala s vozačkog mesta, a onda je vratila pogled na put. – Nisam joj rekla. Na tebi je šta hoćeš da joj kažeš. Ne mora da zna za ovo, ako ti to ne želiš. – Koko je klimnula, zahvalna Liz na njenoj diskreciji i ljubaznosti. – Nisi loša osoba ako se plašiš napada paparaca. Svaka normalna osoba ne bi volela takav život. Sigurna sam da ni on to ne voli. Ali to mu se naprosto dešava. Nema ni neki izbor. – Koko je klimnula. Znala je da je to istina.

– To je loš razlog da ne ostaneš s nekim koga voliš – rekla je Koko, osećajući krivicu. Volela ga je. Ali, nije volela to što je dolazilo uz njegov uspeh i život.

Nije htela da se skriva, beži i nosi perike, i da se ceo život iskrada kroz zadnji ulaz. To je loš život. A bes u očima paparaca prošle noći je bila najstrašnija stvar koju je ikad videla. – Plašila sam se da će nas ubiti – objasnila je, a Liz je klimnula glavom kad je Koko ponovo počela da plače. Liz je shvatila da ona ima traume od onoga što se desilo.

– Očigledno je i Lesli bio uplašen. Mnogo mu je žao zbog toga.

– Znam – rekla je Koko nežno. – Bio je divan prema meni posle toga.

– Idemo kod doktora, samo da ti kažem.

– Ne želim. Samo hoću da idem kući – rekla je Koko, zvučeći izmoreno.

– Lesli je rekao da moraš. Namestili su ti zglob bez rendgena. Plašili su se da te ponovo izvedu iz hotela. Paparaci su još bili napolju. Tako da moraju da ti pregledaju i provere taj zglob. – Koko je klimnula glavom. Bila je previše umorna i potresena da bi se raspravljala s njom. Liz je zakazala pregled kod ortopeda koga je poznavala.

Otišli su u Lorel Vilidž na pregled. Ortoped je potvrdio da joj je zglob slomljen i rekao je da su ga dobro namestili u Italiji. Zamenio je gips identičnim i sat vremena kasnije bili su na putu ka plaži.

– Ne moraš da me voziš kući – rekla je Koko ojađeno, a Liz joj se nasmešila.

– Mogu da te pustim da ideš peške, ili da stopiraš. Ali, kakve ima veze, lep je dan. Dobro će mi doći da odem na plažu. – Po prvi put posle nekoliko sati, Koko se nasmešila.

– Hvala ti što si tako dobra prema meni – rekla je nežno, a onda se setila. – Kako je beba?

– Raste svaki dan. Džejn izgleda sjajno, ali izgleda da će beba biti velika. – Bila je u šestom mesecu trudnoće, iako Koko nije žurila da je vidi. Odmah će primetiti da se nešto užasno desilo na putovanju, a Koko nije htela da priča o tome s njom. Samo s

Liz. Liz je više ličila na stariju sestru koju je uvek htela da ima, a nikad je nije imala.

Koko je zaspala u kolima na putu do plaže, a Liz ju je nežno probudila kad su bili ispred njene kolibe. Koko se iznenadila, razgledala okolo, zbunjena na trenutak, a onda tužno pogledala svoju kuću. Poželela je da je u Veneciji s njim i da je kraj bio drugačiji. Po prvi put u životu, nije htela da bude u Bolinasu. Plašila se da više neće moći da bude s njim. To je bila užasna situacija za nju.

– Hajde, uvešću te unutra. – Liz je ponela njene torbe, a Koko je otključala vrata. Nisu stali da pokupe Sali, ali Liz je rekla da im neće smetati još nekoliko dana. Koko je sada imala dovoljno problema sa svojim zglobom. Liz je rekla Džejn samo da je imala nesreću u Italiji i da je slomila zglob.

– Hvala ti što si me dočekala na aerodromu – rekla je Koko dok ju je grlila. – Bila sam u haosu. Pretpostavljam da sam još uvek.

– Naspavaj se. Osećaćeš se bolje sutra. I ne pokušavaj da sve smisliš sada. Znaćeš šta da radiš. – Koko je klimnula glavom, a Liz je otišla.

Koko je ušla u svoju sobu i obukla svoju staru, izbledelu pidžamu. U Bolinasu je bilo pet, a u Veneciji dva sata ujutro. Sada je samo htela da spava. Nije htela čak ni da jede. Bilo je prekasno da pozove Leslija, a nije ni htela. Nije znala šta da mu kaže. Možda je Liz u pravu, pomislila je u sebi, kad se pokrila. Može da razmisli o tome kasnije. Sada je samo htela da zaboravi šta se dogodilo, i da spava.

18.

Lesli je pozvao Koko dan nakon što je stigla kući, da vidi kako se oseća i kako joj je zglob. Nije joj to rekao, ali već je zvao Liz veče pre toga, nakon što se Koko vratila, u četiri sata po svom vremenu. Rekla mu je da su bile kod doktora i da joj je ponovo stavio gips. Rekla je da je Koko izgledala ošamućeno i iscrpljeno, ali da se dobro drži. Posavetovala ga je da pusti da se malo slegne prašina i da prođe neko vreme. Ali, on je hteo da Koko zna da misli na nju, pa je sledećeg dana pozvao iz svoje prikolice na snimanju. Rekao joj je da mu užasno nedostaje i ponovo joj se izvinio za ono što se dogodilo.

– Nisi ti kriv – pokušala je Koko da ga uteši kad je pozvao. Ali, on je čuo nešto drugo u njenom glasu, kao da se već udaljila. – Kako ide film? – upitala ga je, pokušavajući da promeni temu. Osećala se gore posle leta, ali je ipak ustala. Erin tog dana nije mogla da je zameni, a ona nije htela da izneveri svoje klijente. Doktor je rekao da može da radi ako želi, ali da joj to ne bi preporučio.

– Danas je bilo prilično dobro. Medison je juče uprskala ceo svoj tekst. Ali i ja sam, tako da smo isti. – Nije bio svoj otkad je Koko otišla. I srce i misli su mu otišle s njom. – Još uvek se nadam da ćemo se vratiti kući do Dana zahvalnosti. – Tada će biti na snimanju sedam nedelja. Želeo je da dođe da je vidi posle toga, ali se nije usudio da joj to kaže. Mogao je da primeti koliko je uznemirena, a bio je uznemiren i on. Mnoge evropske novine objavile su njihove fotografije. Na njima je on izgledao kao ludak koji pokušava da je zaštiti, a ona je izgledala zaprepašćeno i užasnuto. Bila je i jedna na kojoj je se vidi kako pada u čamac, naglavačke. S mukom je posmatrao te fotografije i to je činilo da mu samo još više nedostaje. Kao i razgovor s njom. – Pokušaj da se opustiš na nekoliko dana. One noći ti je baš uzdrman sistem. – Pretpostavljao je da će neko vreme biti uznemirena i da će imati posttraumatski stres.

– Dobro sam – rekla je, osećajući se kao robot. I njoj se srce cepalo dok je razgovarala s njim. Bila je zaljubljenija u njega više nego ikada posle puta u Italiju, ali ju je napad paparaca uverio da nije dovoljno snažna da se suoči s onim kroz šta on prolazi. Nije to bio život za nju. – Pošla sam na posao – rekla je, dok je prelazila most i razgovarala s njim. Vreme koje su proveli zajedno u Veneciji sada joj se činilo kao davna prošlost, kao i njemu.

– Zovi me kad budeš htela da razgovaraš sa mnom – rekao je tužno. – Neću da te pritiskam, Koko. – Želeo je da joj da vremena da diše. Liz je bila mišljenja da je to dobra ideja. Bila je to ozbiljna trauma za Koko.

– Hvala ti – rekla je, skrećući na Pacifik Hajts, poželevši da su ponovo u Džejninoj kući, ponovo na početku, umesto na završetku. – Volim te – prošaputala je,

ali nije više videla način da to ostvari, osim da živi isti ljudi život kao i on, a to nije želela. Ali, nije mogla da natera sebe da mu to kaže. On je to znao.

– Volim i ja tebe – bilo je sve što je Lesli rekao.

Otišla je da pokupi Sali, pre ostalih pasa. Džejn je došla do vrata i rekla joj da joj je žao zbog njenog zgloba. Koko se nasmešila kad ju je videla. Bila je ogromna.

– Raskrupnjala si se – prokomentarisala je, a Džejn je protrljala stomak. Na sebi je imala helanke i džemper i izgledala lepše nego ikad. Lice joj je imalo malo blaži izraz.

– Još tri meseca – reče Džejn, sa zebnjom. – Teško je poverovati. – Već su putovale u Los Anđeles, radeći postprodukciju za njen film. Liz je rekla da će završiti do Dana zahvalnosti, što je bila dobra stvar. Tako će Džejn imati dva meseca da se opusti i pripremi za majčinstvo. – Da li ti i Lesli dolazite kod mame za Dan zahvalnosti? – upitala je uzgred, a Koko je odmahнула glavom.

– Ja dolazim, ali on će biti u Njujorku, sa svojom ćerkom. – Koko nije htela da razgovara s njom o tome i brzo je promenila temu. – Inače, kakav je Gabrijel? – Setila se da ga je Džejn upoznala u Los Anđelesu i da nije s njom pričala o tome od tada. Džejn se nasmejala na to pitanje.

– Mlad je. Bože, mnogo je mlad. A mama izgleda kao da ima šesnaest godina. Sve je to malo uznemirujuće, u najmanju ruku. Mada, on je je pristojan tip. Ne znam šta radi sa ženom njenih godina. Neće to potrajati, ali barem joj je lepo. – Koko je bila šokirana kad je videla da se Džejn opustila u vezi s tim. Očekivala je da će biti u misiji uništenja, ali ona kao da nije marila. – Kako god ispadne. Valjda svi imamo svoje trenutke ludosti, ali i pravo da donosimo odluke o svom životu, bez obzira na to šta drugi o tome mislili. A kako je bilo u Italiji? – Koko se skoro stresla na to pitanje, ali je ipak smogla snage da odgovori.

– Bilo je sjajno – rekla je sa širokim osmehom, moleći se da je njena svevideća sestra ne prozre. – Osim mog zgloba.

– Baš si baksuz, ali barem se radi o levom zglobu. – Džejn nije nijednom rečju pomenula Leslija i, dok ju je nekoliko minuta kasnije Sali pratila do kombija, Koko se pitala da li se Džejn možda opustila i u vezi s njim. Sve vreme dok su razgovarale, ona se mazila po stomaku, kao i sve trudnice. Koko se pitala da li se nešto promenilo. Oni će se vratiti u Los Anđeles do Dana zahvalnosti, a Koko se nadala da se tada neće osećati kao da joj se život završio. Morala je da prođe kroz to kad je Ijan poginuo, i preživela je. Može da prođe kroz sve i sada, posle Leslija, i znala je da bi i to preživela.

Otišla je da pokupi velike pse, a posle toga po one u Kau Holou. Pratila je uobičajenu rutinu i radila sve što je morala. Sve je obavljala mehanički i vraćala se u Bolinas svakog popodneva, ali se osećala kao da je sve u njoj umrlo. Lesli je nije zvao naredne tri nedelje, a ni ona nije zvala njega. Nije želeo da je pritiska, a ona je

želela da ga preboli, a znala je da je najbolji način za to da uopšte ne razgovara s njim. Nije htela da mu čuje glas i da se ponovo zaljubi u njega, a znala je da bi se to dogodilo. A onda bi se ista stvar ponovila. Ne može tako. To je suviše zastrašujuće.

Koko nije razgovarala ni sa kim pre polaska u Los Anđeles za Dan zahvalnosti, tri nedelje posle Venecije. Ostavila je Sali kod Erin i planirala je da ode samo na dva dana. Liz ju je pozvala da bude kod njih u iznajmljenoj kući. A Gabrijel će im se pridružiti na večeri za Dan zahvalnosti. Tada će ga prvi put sresti, iako ga je videla krajičkom oka one večeri u *Bel Eru*, kad je videla majku s njim.

Liz ju je sačekala na aerodromu u Los Anđelesu i odvezla je do kuće, gde je čekala Džejn. Bilo je veče uoči Dana zahvalnosti i njih tri su planirale mirnu večeru. Liz je nije pitala za Leslija, a ni Koko ga nije spominjala. Pitala se da li je uspeo da stigne u Njujork za Dan zahvalnosti, s Kloj i njenom majkom. Nije je zvao, pa nije znala da li je otišao iz Venecije. Mislila je da je najbolje da pusti da stvari ostanu kakve jesu, da se odvijaju same od sebe. Kocka je bačena one poslednje zajedničke večeri u Veneciji i ona je donela odluku. On je to znao po njenom ćutanju, a ona je po njegovom, znala da je razume. Još uvek se vole, ali ona sada više nije imala nikakve sumnje. To ne može da se desi.

Džejn je bila ispružena na kauču kad su ona i Liz došle s aerodroma i mahnula je kad je Koko ušla. Ličila je na loptu za plažu s rukama i nogama i Koko se nasmejala kad je prišla da je zagrlj.

– Prokletstvo, stvarno si *ogromna!* – Činilo se kao da joj se stomak udvostručio za tri nedelje.

– Ako je to kompliment, hvala ti. – Džejn joj se nacerila. – Ako nije, jebi se. Probaj ti da nosiš ovo. – Koko se skoro trgla kad je to rekla. Već je bila odbacila pomisli na brak i decu, a kad je to čula, odmah je pomislila na Leslija. – Ne želim ni da razmišljam o tome koliko će ovo dete biti veliko za dva meseca. Ježim se od pomisli na to.

Za večerom su razgovarale i smejale se. Liz i Džejn su završile film, i naredne nedelje su se konačno vraćale u Los Anđeles. Bile su na pola večere i boce dobrog vina kad se Džejn iznenada okrenula prema njoj i pitala je kako je Lesli. Iznenada je shvatila da ga Koko nije pomenula celo veče.

– Valjda je dobro – rekla je Koko, pokušavajući da se pripremi za ono što sledi. Brzo je pogledala u Liz, koja, naravno, nije rekla ništa, i Koko joj je na tome bila zahvalna. Bile su joj potrebne poslednje tri nedelje da se smiri, pre nego što saopšti Džejn.

– Je l' sve u redu s vama dvoma? – upitala je Džejn, mršteći se.

– U stvari, nije – rekla je Koko tiho. – Gotovo je. Bila su u pravu. Imali smo nekoliko manjih susreta s paparacima, a poslednje večeri u Veneciji su nas presreli. I,

kao što si i predvidela – rekla je stoički – ja sam se srušila kao kula od karata. Na smrt su me preplašili. Završila sam sa sedam šavova i slomljenim zglibom, i shvatila da mi je dosta. Ne mogu tako da živim. I, evo me, opet sam sama. Sama samcata. – Nastala je dugačka tišina nakon što je održala svoj kratak govor, i čekala je baražnu vatru tipa „jesam li ti rekla“, ali Džejn se samo nagnula i dotakla gips na njenoj ruci. Šavovi su već bili skinuti, a rana na ruci joj je zarasla. Ostao je samo mali ožiljak, što je bilo ništa u poređenju sa stanjem njenog srca. Osećala se kao da se raspalo na komade.

– Paparaci su ti slomili zglib? – rekla je Džejn u neverici. Izgledala je i saosećajno i zapanjeno.

– Nenamerno. Izlazila sam iz gondole na doku kod *Gritija*, jedan od njih me je uhvatio za skočni zglib da me povuče nazad, tako da sam pala u čamac naglavačke i, kad sam htela da ublažim pad, posekla sam se i slomila ručni zglib. Pre toga su nas presreli kad smo izlazili iz restorana, pa sam udarila leđima u zid. Konačno smo stigli do gondole, oni su uskočili unutra s nama i skoro je prevrnuli. Bilo ih je tridesetak i pratili su nas u gliserima, a onda su pokušali da nas spreče da izađemo. Bilo je prilično gadno.

– Šališ se? – rekla je Džejn zapanjeno. – Mislila sam da će vas pratiti i ugrožavati vam privatnost, a ti si toliko diskretna da sam znala da će ti to biti grozno. Nisam ni pomislila da će vas mlatiti, udarati vas o zidove, pokušavati da vas gurnu s čamca, seku vas i lome kosti. Gde je bio Lesli sve to vreme? – U stvari je pitala da li ju je Lesli ostavio na cedilu, a ako jeste, ona će ga pozvati i otkinuti mu glavu.

– Bio je sa mnom. Činio je šta je mogao, ali niko nije mogao mnogo da učini. Nalazili smo se u uskoj uličici u Veneciji i u početku nismo mogli da stignemo ni do gondole. Njih je bilo tridesetak, a nas samo dvoje. Bilo je prilično surovo.

– Bože, i ja bih se zbog toga srušila kao kula od karata. Da li si posle toga raskinula?

– Više-manje. On zna šta mislim. Ne želim tako da živim – rekla je, trudeći se da zvuči odlučno, ali glas joj je zapeo u grlu, što je njena sestra razumela kao i Liz. Još uvek je bila zaljubljena u njega, ali donela je odluku i bila je odlučna da je se drži, bez obzira koliko teško to bilo. Mislila je da bi bilo mnogo gore kad bi ostala s njim i živela takvim životom. Ali, bilo je grozno izgubiti ga. To što je ostavila Leslija bila je najgora stvar koju je u životu uradila.

– Niko ne voli tako da živi. Sigurno mu je bilo grozno zbog toga. – Džejn je bila užasnuta svime što je čula i pogled u Kokoine oči joj je slomio srce dok se nagnjala da je zagrlila.

– Jeste. Bio je divan prema meni posle toga. Kad sam pala, zgrabio me je i potrčao između njih. Sutradan sam morala da izađem kroz pomoćni izlaz, s crnom

perikom i četvoricom telohranitelja.

– Bože, to je strašno. Čula sam da je bilo takvih napada, ali ne mnogo. Uglavnom se samo guraju i unose ti se u lice. Čudim se da nije ubio nekog od njih.

– Bio je suviše zauzet sa mnom. Obilno sam krvarila.

– Zašto mi to nisi ispričala kad si se vratila? – upitala ju je Džejn zabrinuto. Pogledala je Liz, koja nije rekla ni reč.

– Bila sam suviše uzrujana. – Koko je uzdahnula i uputila sestri iskren pogled. – I plašila sam se šta ćeš ti da kažeš. Upozorila si me na početku i bila si u pravu.

– Ne, nisam – rekla je Džejn, izgledajući postićeno. – Svašta sam izbrbljala, a Lesli me je gadno izgrdio i bio je u pravu. Prekorila me i Liz. Ne znam, samo sam bila zabrinuta da si se uvalila u problem, ili da te on koristi kao letnji provod. Uvek o tebi razmišljam kao o malom detetu. On vodi tako holivudski život, a ja nisam mogla da zamislim da ti budeš deo toga. Ali, vi se volite, Koko. Ono što ti se dogodilo u Veneciji je ipak krajnost. On može da ti da telohranitelje ako bude morao. Sigurna sam da bi to uradio. Ne možeš da se odrekneš nekoga koga voliš kad stvari krenu naopako. – Sada se osećala grozno zbog svega što je rekla i nadala se da nije uticala na nju da odustane. Lesli ju je oduševio kad je pozvao i očitao joj lekciju. Sada više nije sumnjala u to da je on veoma zaljubljen u nju, a videla je da je i Koko još uvek zaljubljena u njega.

– Nisam ja za takav život – rekla je Koko jednostavno. – Poludela bih od toga. Plašila bih se da krenem bilo kuda, da povedem decu napolje, ako bismo ih imali. Šta kad bi nam neki od tih ludaka povredio dete? Zamisli kad bi tvoje dete bilo u takvoj opasnosti svakog dana?

– Pronašla bih način da ga zaštitim. Ali, ne bih se odrekla Liz – rekla je tiho. – Ti ga voliš, Koko. Znam da ga voliš. Imaš mnogo toga da izgubiš.

– Radi se i o mom životu. Mogli su da ubiju nekog od nas dvoje te noći. A kasnije sam stalno razmišljala i o svim tatinim užasnim pričama o njegovim klijentima. Nisam želela da budem kao neko od njih kad odrastem, još uvek ne želim. – Rekla je to dok su joj suze tekle niz obraze, i ona ih je obrisala. – Lesli nema izbora. On mora da živi tako. Ja ne mogu. – Dok je to govorila, kao da joj je život isticao iz očiju.

– Nakon onoga što se desilo, sigurna sam da će se Lesli pobrinuti da se to ne ponovi – pokušala je Džejn da je umiri. Koko nije odgovorila, samo je gledala u svoj tanjir, pa onda u sestru i vrtela glavom.

– Suviše sam uplašena – rekla je tužno, a Džejn je pružila ruku i dotakla je. Liz je bila ponosna na nju što je to učinila, kao i zbog onoga što je rekla. Ima dosta toga da nadoknadi i konačno je počela. Buduće majčinstvo je prilično uticalo na to da ublaži svoju oštrinu u poslednje vreme.

– Zašto ne pustiš da prođe neko vreme? – rekla je Džejn tiho, još uvek je držeći za ruku. – Kada se vraća?

– Ne znam. Nismo se čuli tri nedelje. Ovih dana, valjda, ako nisu u nekom zaostatku.

– Ne smeš da dozvoliš da te te bitange oteraju. Ne možeš i to da im daš. – Ali, već jeste. Koko je osećala da više nema povratka. Nije htela da se ovako završi, ali posle napada paparaca, Koko se plašila za svoj život ako ostane s njim. Lesli je to znao, i zbog toga nije bio uporan u tome da pokuša da je ubedi u suprotno. Voleo ju je dovoljno da je pusti, ako je to najbolje za nju.

Koko je pomogla Liz da raspremi sudove, a Džejn je sela na kauč da gleda televiziju. – Šta si joj uradila? – Koko je šapatom upitala Liz u kuhinji. – Bila je baš *fina*.

Liz se nasmejala. – Mislim da hormoni konačno rade. Ta beba će možda od nje napraviti ljudsko biće.

– Zadivljena sam – reče Koko dok su spuštale poslednje sudove u mašinu za pranje sudova, a onda se pridružila Džejn na kauču. Nisu više pominjale napad paparaca, a malo kasnije, otišle su na spavanje. Trebalo je sutradan da budu kod majke na ručku, što je uvek bila zvanična, tradicionalna stvar. I, kako je Džejn rekla uz osmeh, ovog puta će tu biti i zlatni dečko.

Ustale su kasno narednog jutra, a u jedan sat su se odvezle u Florensinu vilu u Bel Eru. Džejn je nosila jedinu pristojnu haljinu koja joj je još uvek odgovarala. Bila je to svetloplava svilena široka haljina, koja je lepo pristajala uz njenu plavu kosu. Koko je nosila belu vunenu haljinu koju je nosila u Italiji, a Liz lepo skrojenu crni kostim s pantalonama. Kad je otvorila vrata, Florens je na sebi imala ružičasti šanel kostim, koji joj je stajao spektakularno. I, dok su stajale, grleći se i ljubeći u predsoblju, prišao im je zgodan muškarac u sivom odelu na dva reda kopčanja i ermes kravatom. Koko je odmah znala ko je on.

– Zdravo, Gabrijele – rekla je uz topao osmeh i rukovala se s njim. U početku je delovao nervozno, ali dok su sedeli u Florensinoj dnevnoj sobi, ispod njenog ogromnog portreta u balskoj haljini i s draguljima, naslikane nekoliko godina pre toga, svi su počeli da se opuštaju i zabavljaju.

Liz i Gabrijel su razgovarali o filmu. On je uskoro trebalo da započne novi i rekao je da mu je Florens bila od ogromne pomoći oko scenarija. Upravo je završila novu knjigu. I Džejn je bila uzbuđena zbog filma koji tek što su završili. To je podsetilo Koko na stara vremena, kad joj je otac bio živ i kad su svi razgovarali o knjigama, filmovima, novim i starim klijentima, a filmske zvezde su stalno prolazile kroz njihovu kuću, kao i poznati pisci. Bila je to ista atmosfera u kojoj je odrasla i koja joj je bila poznata. Sve ih je iznenadila za ručkom, kad je rekla da hoće da se vrati na

fakultet.

– Na pravni fakultet? – upitala je njena majka, zaprepašćeno.

– Ne, mama. – Koko joj se nasmešila. – Na nešto beskorisno, kao što je master na istoriji umetnosti. Mislim da bih volela da studiram restauraciju. Još nisam odlučila. – Ta ideja joj se uvirtela u glavu još kad je razgovarala s Leslijem o tome, dva meseca ranije, a ono što je videla u Veneciji i Firenci samo ju je još više podstaklo. – Ne mogu celog života da šetam pse – rekla je tiho, a njena majka i sestra su se nasmešile.

– Oduvek si volela istoriju umetnosti – rekla je njena majka nežno. Na Kokoino veliko iznenađenje, prvi put je niko nije kritikovao, govorio joj da nešto nije u redu s njom i kako su joj planovi glupi. Sve je počelo s Džejn, sinoć. Koko nije bila sigurna da li se promenila ona, ili one. Svakako da su sve krenule drugačijim putevima. Liz i Džejn imaju bebu. Njena majka je zaljubljena u upola mlađeg muškarca. A Koko je upravo napustila ljubav svog života. Sinulo joj je, dok ih je posmatrala, da svi imaju svoje živote, a ona ga nema. Ima već četiri godine otkako je odlučila je da skrene s koloseka. Možda je vreme da ponovo krene napred. Činilo se da je spremna da to uradi, čak i bez Leslija u svom životu. Bio joj je potreban sadržajni život, s njim ili bez njega. Crna ovca se vraća u stado, a oni po prvi put imaju uljudnosti da to ne kažu.

Koko je sedela pored Gabrijela za ručkom i uživala u interesantnom razgovoru s njim o umetnosti, politici i književnosti. Nije bio tip muškarca koji bi joj se dopao. Bio je pomalo previše u holivudskom stilu, upravo onoliko koliko Lesli to nije bio. Gabrijel je bio uglađeniji i uklapao se u okolinu, ali je bio inteligentan i brižan prema njenoj majci. Florens je apsolutno cvetala od njegove pažnje i izgledala je blistavo i mlado. Naredne nedelje je trebalo da je vodi na umetnički sajam *Bazel* u Majamiju. Posle Božića su planirali da idu u Aspen na skijanje. Videli su sve umetničke sajmove i predstave u poslednje vreme. Vodio ju je u simfoniju i na balet. Bili su dvaput u Njujorku za poslednjih šest meseci i videli sve predstave na Brodveju. Bilo je očigledno da se njihova majka izvrsno zabavlja i, iako su ih njegove godine šokirale, Džejn i Koko su se na putu do kuće složile da nije loš tip.

– Kao da imamo brata – prokomentarisala je Koko, a Džejn se nasmejala. S njom je razgovarao o bebama, s obzirom na to da ima dvogodišnjakinju. Godinu dana je razveden i smatra da je brak velika greška, ali mu je drago što ima ćerku, posebno sada. Bilo je jasno da on i Florens neće imati dece. – Misliš da će da se uda za njega? – upitala je Koko s upitnim pogledom.

– I čudnije stvari su se događale, posebno u ovoj porodici – rekla je Džejn, ponovo zvučeći kao stara Džejn, ali s više humora. Definitivno je malo omekšavala, a možda i mnogo. – Ali, da budem iskrena, nadam se da neće. Nije joj potrebno da se udaje u njenim godinama. Zašto da zeznu ono što imaju? A ako ne uspe, nije joj potrebna frka i glavobolja oko razvoda.

– Možda je njoj potrebno da se uda – rekla je Koko zamišljeno. – Ali, šta će s dvogodišnjakinjom? – Činilo se da je Gabriel veoma vezan za svoju ćerku.

– Isto što je uradila s nama. – Zakikotala se Džejn. – Unajmiće dadilju. – Sve tri su se nasmejale i nastavile da ćaskaju cele večeri, a Koko se narednog dana vratila u San Francisko. Pozvale su je da ostane preko vikenda, ali je ona htela da ide kući. Još uvek se osećala krhko.

Pre nego što je pošla, Džejn ju je povukla u stranu i ponovo s njom razgovarala o Lesliju. – Nemoj još da odustaješ od njega – rekla je tiho, dok je Koko završavala pakovanje. Ponovo je bila u svom starom duksu i farmerkama za put. Ponovo je izgledala kao klinka, ali je Džejn konačno shvatala da ona to nije. – On te voli i dobar je čovek. Nije njegova krivica što se to desilo, i sigurno mu je bilo teško. Sigurno ne želi da se tebi išta desi. Čini se da je to bila noćna mora za oboje.

– Jeste. Kako neko uopšte može tako da živi?

– Smisliće on način da se to ne ponovi. Mora da mu je to bila đavolska opomena. Svi su pomalo ćakuti u Los Anđelesu. Ja sam u stvari oduševljena što se vraćam u San Francisko. Ovde je uzbudljivije, ali mislim da je ovde teško podizati decu. Radi se samo o razmetanju. Vrednosti su potpuno poremećene. Za mene ne bi bilo ispravno da podižem dete ovde.

– Da, vidiš kakva ispadnu – našalila se Koko. – Ja sam hipik, a ti si gej. – Džejn se nasmejala i zagrlila je.

– Nisi ti više baš takav hipik. Možda nikada nisi ni bila. Možda sam to samo ja umislila. Drago mi je što planiraš da se vratiš na fakultet. Mogla bi da ideš na Kalifornijski univerzitet ako budeš živela ovde s njim – rekla je praktično, na šta se Koko uspaničila, pa se Džejn povukla. Samo se nadala da Koko neće potpuno odustati od njega. Oboje ih je žalila. I bilo joj je zaista žao kad je Koko otišla. Bio je to divan Dan zahvalnosti, a i Gabriel je bio prijatan dodatak. Obećao je da će doći s Florens u San Francisko za Božić. Odsešće u *Ric-Karltonu* i povešće njegovu ćerku.

Koko je razmišljala o svemu tokom leta u San Francisko. Ostavila je svoj kombi na aerodromu i laknulo joj je dok se vozila prema Bolinasu. Bilo je lepo što je videla porodicu na dva dana, ali bilo joj je potrebno da provede neko vreme sama. Još uvek je bila suviše tužna zbog Leslija da bi mogla da bude s ljudima sve vreme. Bilo joj je potrebo vreme da tuguje. Cenila je ono što je Džejn rekla za njega, ali ona je znala bolje od svih, nakon onoga što se dogodilo u Veneciji, da ne bi mogla da vodi takav život. Jedna stvar je biti devojka filmske zvezde, a sasvim druga da vas napadne trideset ljudi, koji su mogli da ih ubiju. Još uvek se sećala osećanja straha kad su ih opkolili u sporednoj uličici i kad je kasnije pala na čamcu. Ako voleti ga znači živeti na taj način, onda ona to ne može.

Ušla je u kolibu i pogledala okolo. Izgledalo joj je poznato i udobno, kao da se

ponovo uvukla u majčinu utrobu. Vreme je bilo hladno, pa se umotala u ćebe i izašla da sedne na terasu. Volela je plažu tokom zime, a na nebu je bilo milion zvezda. Legla je u ležaljku, posmatrajući ih, sećajući se kad je tu bila s Leslijem, a niz obraz joj se polako skotrljala suza.

Onda joj je zazvonio mobilni telefon, pa ga je izvadila iz džepa. Broj je bio skriven, pa se Koko zapitala ko je to.

– Halo?

– Halo. – S druge strane začuo se tanak, smešan glasić. – Ovde Kloj Bakster. Koko, jesi li to ti?

– Da, ja sam – rekla je uz smešak. – Kako si ti? – Pitala se da li je Lesli pored nje, da je uspeo da dođe za Dan zahvalnosti. Možda je ovo neka smicalica da bi razgovarao s njom. Ali, ako i jeste, nije joj bilo važno. Bilo joj je lepo da razgovara s Kloj. – Kako su mećići?

– Dobro su. A i ja sam dobro. Kakva ti je bila ćurka?

– Veoma dobra. Jela sam je sa svojom mamom i sestrom u Los Anđelesu.

– Jesi li i sada tamo? – Zvučala je veoma zainteresovano i, kao i obično, veoma odraslo.

– Ne, na plaži sam. Posmatram zvezde. Kasno je. Da si ovde, mogle bismo da pečemo beli slez i jedemo sendvič keks.

– Njam – rekla je, a onda se zacerekala.

– Jesi li proslavila Dan zahvalnosti s tatom? – Koko nije mogla da odoli da je to pita, mada nije htela od nje da izvlači informacije. Pitala se da li stoji tamo pored nje i da li uopšte zna da je zvala. Kloj je nekako radila ono što želi, bez tuđeg sufliranja.

– Da – rekla je Kloj s uzdahom. – Doneo je mi je haljinu iz Italije. Veoma je lepa. Upravo je otišao u Los Anđeles, večeras.

– Oh. – Koko nije znala šta da kaže.

Nastala je kratka pauza, a onda je Kloj nastavila. – Kaže da mu mnogo nedostaješ.

– Nedostaje i on meni. Da li ti je on rekao da me pozoveš?

– Nije. Izgubila sam tvoj broj. Skinula sam ga s njegovog kompjutera, ali on ne zna. – Koko se nasmešila. Bilo je to tipično za nju. – Kaže da si ljuta na njega zato što su vas neki veoma loši ljudi napali, pa si se ti povredila. Rekao je da si slomila zglobov kad su te gurnuli. To mora da je mnogo bolelo.

– Jeste – priznala je Koko. – Bilo je prilično strašno.

– I on je to rekao. Rekao je da je trebalo da ih zaustavi, ali nije mogao. A sada je veoma tužan, zato što si ljuta na njega. I meni mnogo nedostaješ, Koko – rekla je tužno, a Kokoine oči su se ponovo napunile suzama. Bilo joj je teško. Podsetilo ju je na divno vreme koje je provela s njom u avgustu.

– I ti meni nedostaješ, Kloj. I ja sam veoma tužna.

– Molim te, nemoj da budeš ljuta na njega – rekla je Kloj tužno. – Volela bih da te

vidim kad dođem. Provešću Božić s njim u Los Anđelesu. Hoćeš li biti tamo?

– Biću kod mame i sestre u San Francisku. Moja sestra će uskoro roditi bebu, pa moramo da budemo tamo.

– Možda bi mogli da dođemo – rekla je praktično. – Ako nas pozoveš. Možemo da dođemo da te posetimo na plaži. Veoma bih to volela.

– I ja. Ali to je trenutno malo komplikovano, s obzirom na to da nisam dugo videla tvog tatu.

– Možda će te pozvati – rekla je s nadom. – Radiće na svom filmu. Vraća se u kuću u Los Anđelesu.

– To je lepo – rekla je Koko neodređeno, ali je bila dirnuta što je Kloj pozvala. I ona je njoj nedostajala.

– Nadam se da ćemo se uskoro videti. Moja mama kaže da sada moram u krevet – rekla je zevajući, a Koko se nasmešila.

– Hvala ti što si me zvala – rekla je Koko i tako je i mislila. Bilo je to skoro kao da je čula njega.

– Moj tata kaže da ne može da te zove zato što si ljuta na njega. Zato sam ja pomislila da te pozovem.

– Drago mi je da jesi. Volim te, Kloj. Srećan ti Dan zahvalnosti.

Zamljackala je, a Koko se nasmejala. Bila je zaista savršena kombinacija deteta i odrasle osobe. Upravo je napunila sedam godina. – Srećna i tebi ćurka. Noć-noć – rekla je Kloj. A zatim je prekinula vezu. Koko je sedela držeći svoj mobilni telefon, gledajući u nebo, pitajući se da li je Klojin poziv bio nekakav znak, ili poruka za nju. Verovatno nije, ali bila je slatka. Sedela je na terasi i dugo razmišljala o tome.

19.

Lesli je nije pozvao kad se vratio u Los Angeles. Znajući kakva je Koko, on se još uvek osećao loše zbog onog što se dogodilo u Veneciji. Suvviše ju je voleo da bi od nje zahtevao da rizikuje život zbog njega. Znao je koliko joj je teško palo kad su njenom ocu pretili pre mnogo godina i kakve je košmare zbog toga imala. Nije mogao od nje da traži da zauvek tako živi zbog njega. Ali, neprestano je patio. Razmišljao je samo o njoj.

Ni Koko nije zvala njega. Prekorevala je sebe zbog svog kukavičluka. Srce joj je bilo slomljeno i patila je kad god bi pomislila da će provesti ostatak života bez Leslija. Ali sada joj se rizik koji to nosi činio još gorim. Želela je normalan život s njim, a ne stalno ludilo kakvo su preživeli u Veneciji.

Zbog toga je tišina između njih bila zaglušujuća, ali nije imalo šta da se kaže. Činjenica da se vole više nije bila dovoljna. To ih nije štitilo od opasnosti njegovog života i slave. Njihovi životi su bili nespojivi, pa nije bilo svrhe da muče jedno drugo pokušajem da ostanu u vezi. Znala je da to ne mora ponovo da mu objašnjava. Oboje su to rekli kad su poslednji put razgovarali, dan nakon što se vratila kući. Znala je da on razume i poštuje njene strahove. Koko je pokušavala da to zaboravi, ali osećanja su još postojala i dugo će postojati. Možda zauvek. Kao i bol što ga gubi.

Naletela je na Džefa kod kanti za smeće jednog dana i on je prokomentarisao kako je Lesli fin, kako se ponaša kao normalan čovek i ne pravi se važan što je velika zvezda. Rekao je da mu se mnogo sviđa i da mu nedostaje. Koko je klimala glavom u znak slaganja dok je slušala, pokušavajući da ne zaplače. Imala je loš dan. Sada joj je svaki dan bio loš. Grozila se Božića ove godine. Biće tako usamljena bez njega. Planirali su da ga provedu zajedno. A sada će ga on provesti s Kloi u Los Angelesu. A ona će biti s majkom i sestrom i njihovim partnerima.

Èak joj je i kuća u Bolinasu sada izgledala tužno. Sve je izgledalo izbledelo i umorno. Konačno je sklonila ljanovu opremu za ronjenje. I to ju je deprimiralo. A Leslijeve fotografije je stavila u fioku. Ostavila je jedino onu na kojoj je snimila njega i Kloi kad su napravili prvi zamak od peska. Kloi je na toj slici bila prelepa i ona nije imala srca da je skloni.

Kloi je nije ponovo zvala. Mislila je da joj kupi poklon za Božić, ali je pomislila da je loše da pokušava da ostane vezana za nju. Sada mora oboje da zaboravi, bez obzira na to koliko je ona slatka i koliko njega voli.

Kad je stigao Badnji dan, Koko nije s Leslijem razgovarala već sedam nedelja. Pokušavala je da ne vodi evidenciju, ali je ipak znala. Prošlo je tačno pedeset dana. Mrzela je sebe što to pamti. Jednog dana neće pamti dane, samo godine.

Planirala je da bude kod Džejn za Badnje večē. Gostinjsku sobu su već preuredili u dečju, a nju će smestiti u manju gostinjsku sobu u prizemlju. Znala je da će joj biti teško da ponovo bude u toj kući. Sada je sve u njoj podsećalo na Leslija i na sve one mesece koje je tamo provela s njim.

Njena majka, Gabrijel i njegova ćerka stigli su u San Francisko tog podneva. Otišli su pravo u *Ric-Karlton* da se smeste. Nisu povelili dadilju za nju zato što je Gabrijel nameravao da je čuva sam. Florens je bila malo zabrinuta zbog toga, kako je priznala Džejn. Već dugo nije bila s tako malim detetom.

– E pa, mama, tako ti je to kad imaš mladog dečka – zadirkiivala ju je Džejn, pa su se ona i Koko tome smejele kad je stigla.

Provešće Badnje večē zajedno, kao i uvek, kao i Božić, a to večē će svi otići kući. Njena majka i Gabrijel će otići u Los Angeles, zato što odmah posle Božića idu u Aspen. A Koko će se vratiti na plažu. Ali, biće porodica dvadeset četiri sata, ma kako neobična. A činilo se da svake godine postaju sve neobičniji. Liz i Džejn će dobiti dete, njena majka ima dečka dovoljno mladog da bi mogao da joj bude sin, a njegova dvogodišnja ćerka bi mogla da joj bude unuka. – Više nismo standardna porodica – prokomentarisala je Džejn, dok je pratila Koko u njenu sobu u prizemlju. – A možda nikada nismo ni bili. – A onda je čudno pogledala Koko, kao da se priseća onih dana kad su odrastale i kad im je otac bio živ. – Toliko sam bila ljubomorna na tebe tada – rekla je tiho. – Tata je bio lud za tobom. Otkad si se ti rodila, osećala sam kao da nemam šanse. Bila si tako mala i tako slatka. Čak je i mama jedno vreme bila oduševljena tobom. Imala je toliko malo vremena da posveti bilo kome od nas, zato što je nije bilo dovoljno za sve. Nadam se da se moja deca neće tako osećati zbog mene.

– Uvek sam mislila da si ti zvezda i da tu nema mesta za mene – priznala joj je Koko. To isto je rekla i svom psihoterapeutu dve godine ranije, ali skoro da se osećala bolje kad je to rekla direktno Džejn.

– Možda sam zato bila tako gruba prema tebi. – Džejn ju je pogledala nežno. – U toj kući je jedva bilo mesta i za mene, a onda si ti došla. Nikada nije bilo dovoljno ljubavi za sve.

– Kad su oboje bili tako zauzeti, važni ljudi – reče Koko zamišljeno. – Nikad nisu imali vremena da budu roditelji.

– A mi nismo imale priliku da budemo deca. Obe smo morale da budemo zvezde. Ja sam na to pristala. Ti nisi. Ti si to oterala do đavola i predala se. A ja sam celog života pokušavala da ih impresioniram. Na kraju krajeva, koga je briga? Koga briga koliko filmova sam producirala? Ova beba je mnogo važnija od toga – rekla je, mazeći svoj stomak, koji je svakog dana bivao sve veći. Skoro da je ličila na karikaturu trudne žene.

– Izgleda da si na pravom putu – rekla je Koko nežno i zagrlila je. Što nije mogla da kaže za sebe. Svi oni su imali partnere, osim nje. Napustila je čoveka koga voli. – Razmišljaš li da imaš još dece? – upitala je Koko. Džejn je uvek govorila „deca“, u množini, nikad u jednini.

– Možda – rekla je Džejn s osmehom. – Zavisi kako bude s ovim, i koliko sladak bude. Ako bude neko krupno derište kao što sam bila ja, možda ću morati da ga vratim. Mada, ti si bila slatka. Zbog toga sam te samo još više mrzela. – Lesli je bio u pravu. Džejn je bila ljubomorna na nju i ovim što je sada govorila ispuštala je vazduh iz tog balona. A taj vazduh je bio prilično ustajao. Više se nisu borile za naklonost svoje majke, a otac im je umro.

A ovih dana, njihova majka je bila zainteresovanija za Gabrijela nego za njih. Već je rekla Džejn da će ona i Gabrijel biti na Bahamskim ostrvima kad se beba bude rodila. Doći će da je vide kad se vrate. Takva je njihova majka uvek bila. Muškarci u njenom životu su se menjali, ali ona nikada, i u njenim godinama, nije bilo šanse da će se ikada promeniti. Obe su se s tim pomirile.

– Liz i ja smo pričale o još jednoj bebi – priznala je. – Sledeći put ćemo možda uzeti jajnu ćeliju od mene, ako su mi dobre, spermu od davaoca, pa da ga Liz nosi. Drago mi je da je ovog puta uspelo, ali, da budem iskrena, mrzim da budem debela. Punim četrdeset godina za dva meseca. Da pored toga budem i debela, to je stvarno mnogo. Možda sam kao mama – nasmejala se. Njihova majka je bila najtaštija žena na svetu. Džejn se okrenula prema Koko, a onda oprezno sela na krevet u gostinjskoj sobi. Težina bebe joj sada nije dozvoljavala da dugo stoji. Jedva je i hodala. – Ima li šanse da budeš pored mene kad se budem porađala? Htela sam to da te pitam, ali nisam znala šta misliš o tome. Biće tu i Liz, ali bih ja volela da dođeš i ti. – Pojavile su joj se suze u očima dok je to govorila, i Koko je sela na krevet pored nje i zagrlila je, takođe sa suzama u očima.

– Veoma bih to volela – rekla je i dugo zadržala sestru u zagrljaju. Bila je počastvovana što njena sestra želi da ona bude pored nje. Obrisala je suze s obraza i nasmejala se. – Do đavola, možda je to jedina prilika da vidim kako se rađa dete, sad kad sam osuđena da ostanem usedelica.

– Mislim da još ne treba da brineš zbog toga – rekla je Džejn, smešeći joj se. – Pretpostavljam da te Lesli nije zvao? – upitala je oprezno, a Koko je odmahнула glavom.

– Nisam ni ja njega zvala. Zvala me je Kloj, njegova ćerkica, za Dan zahvalnosti. Kaže da mu nedostajem. Nedostaje i on meni.

– Pa, zovi ga, zaboga. Nemoj da gubiš vreme.

– Možda i hoću ovih dana – rekla je Koko uzdahnuvši, ali je Džejn znala da neće. Koko je bila suviše uplašena i suviše tvrdoglava. Džejn je skoro htela da ga pozove sama, ali je Liz smatrala da ne treba da se meša. To je njihova stvar. A Džejn je

očajnički želela da im pomogne.

Ponovo su se popele na sprat i Koko joj se smejala kako se gega uza stepenice. Bila je uzbuđena što će prisustvovati porođaju. Džejn je saopštila tu vest Liz čim su ušle u kuhinju. Završavala je večeru.

– Hvala bogu što ćeš biti tamo – rekla je Liz s olakšanjem. – Ja nemam pojma šta treba da radim. Išle smo na časove pripreme, ali sam ja sve zaboravila. To je stvarno velika stvar. – Liz se nasmešila Koko dok je to govorila.

– Jeste – potvrdila je Koko, osećajući strahopoštovanje prema tom događaju i oduševljena primetnim promenama kod svoje sestre. Atmosfera između Koko i Džejn se značajno promenila u poslednja dva meseca. Posle godina prezira, kada su se obe osećale povređeno, konačno su postale prijateljice. To je bilo ono što je Koko celog života priželjkivala.

Sele su za kuhinjski sto da razgovaraju, i Koko im je rekla o događaju s javorovim sirupom onog dana kad su se ona i Lesli upoznali. Liz se histerično smejala, a Džejn se skoro onesvestila kad je čula priču.

– Hvala bogu što ja nisam bila tamo. Ubila bih te!

– Znam. Zato ti nisam ni rekla. Plivali smo u javorovom sirupu dok ga Lesli nije počistio.

– Podseti me da ti više ne nudim da mi čuvaš kuću.

Konačno su se popele na sprat da se obuku, a Koko je sišla u svoju sobu, osećajući olakšanje što neće videti sobu u kojoj je bila s Leslijem. Dečju sobu će joj pokazati kasnije, ali je bila odlučna da ne kroči nogom u glavnu spavaću sobu. To bi je previše povredilo. Imala je problema da ga preboli, i Liz i Džejn su to znale. Njena majka još uvek nije znala šta se dogodilo i nije ni pitala.

Ona i Gabrijel su stigli tačno u sedam, vodeći sa sobom njegovu predivnu dvogodišnju ćerkicu. Nosila je božićnu haljinu od crvenog pliša, s odgovarajućim šnalama u kosi, i crne, lakovane cipele. Gabrijel ju je lično bio obukao. Poneli su i ogradicu na rasklapanje, da bi mogli da je smeste da spava kad se umori. Delovala je kao vrlo lepo vaspitana devojčica. Njihova majka joj se obraćala kao da je odrasla osoba, što je Koko podsetilo na Kloj.

Florens je nosila crnu večernju haljinu, a Gabrijel tamnoplavo odelo. Izgledali su sjajno zajedno, dok je Koko podigla Alison i igrala se s njom, a Liz pripremila njenoj majci i Gabrijelu martini. Na neki čudan način, igrali su uloge roditelja i, kad god bi se našla u blizini svoje majke, Koko se ponovo osećala kao dete. Tako se ranije osećala i pored Džejn, ali to se promenilo.

Džejn joj je u kuhinji šapnula da se Gabrijel obukao kao pedesetogodišnjak.

– To je dobro, zato što bi inače izgledali smešno kao par – došapnula joj je Koko dok je Liz mešala martinije – zato što mama misli da ima dvadeset pet godina.

– Sranje – glasno je izgovorila Džejn – ceo ovaj prokleti svet je poremećen.

– Mi svakako jesmo – reče Koko smejući se. – Ti si udata za ženu, a mama je zaljubljena u dete. – Tako su njih tri stajale pored kuhinjskog stola i smejale se, kad su Florens i Gabrijel došli da uzmu svoje piće, a Koko je sa zadovoljstvom uzela na sebe da pričuva devojčicu. Čerka mu je bila predivna i bila je opčinjena božićnom jelkom koju je Liz bila postavila u dnevnoj sobi. Džejn je ove godine mogla samo da leži na kauču i posmatra.

– Ne mogu da verujem da imam još pet nedelja. Osećam se kao da ću se poroditi večeras. Barem bih to volela. Jednog dana će mi ovaj stomak jednostavno eksplodirati – rekla je Džejn dok je ulazila s njima u sobu i ponovo se srušila na kauč.

– Nemoj da zaboraviš da me pozoveš čim dobiješ trudove – podsetila ju je Koko, koja je sada bila deo tima. Jedva je čekala.

Liz im je spremila izvrsnu večeru. Počeli su s kavijarom, nakon čega je sledila goveđa pečenica, jorkširska pita, krompir-pire, grašak s nanom, salata i zemičke. Bio je to otmen obed, a kao vrhunac, za desert je pripremila puding od šljiva sa sosom od putera i viskija. Kad su seli da jedu, Alison je već čvrsto spavala u svojoj ogradici. Zaista je bila savršeno dete. Te večeri je trebalo je da spava u njihovoj sobi u *Rickltonu*. Florens je rekla da je ponela čepove za uši ako bude plakala, na šta se Gabrijel samo nasmejao. Kao da je imao beskrajno mnogo strpljenja za Florensine bubice i gledao je s obožavanjem.

Vratili su se u hotel oko deset sati uveče, s Alison, koja je čvrsto spavala u očevim rukama. Napolju ih je čekala limuzina kad su pošli, Florens u bujici krzna, a Gabrijel u lepom crnom kaputu od kašmira, dok su im zahvaljivali na večeri i obećali da će navratiti sutradan oko podneva. Nakon toga, tri mlade žene su ostale u kuhinji da pospreme. Liz je planirala da sutradan spremi ćurku. Džejn te večeri skoro ništa nije jela. Jelo je bilo savršeno, ali je rekla da nema gde da joj stane. Beba ju je potpuno ispunila. I stalno je imala gorušicu.

– Ovo nije tako jednostavno kako se čini – požalila se Džejn, trljajući leđa. Sada joj se bivalo sve neprijatnije.

– Izmasiraću te kad legnemo – obećala je Liz. Bila je stvarno savršen partner i Koko je rekla svojoj sestri da zaista ima sreće. Nikada joj nije bilo čudno što joj je sestra gej. Oduvek je govorila drugovima u školi da joj je sestra lezbijka i u tome nije videla ništa neobično.

– Bila si prilično smešna tada – prisetila se Džejn nasmejavši se, dok su čistile. – Rekla si nekome da sam leprozna, a kad sam te ispravila, ti si rekla da si mislila da je to isto.

Bila je ponoć kad su otišle u svoje sobe i kad je Koko legla u prizemlju, razmišljajući o mesecima koje je u toj kući provela s Leslijem. Volela bi da su on i

Kloi tu. Onda bi joj Božić bio idealan. Kao i obično, bila je višak. Pitala se šta rade te večeri. Znala je da je Kloi s njim i pitala se da li su okitili jelku, da li su im došli prijatelji, kako će provesti Božić, tradicionalno ili opušteno. Volela bi da može da bude s njima, ali ne može. Paparaci, koji su bili sastavni deo njegovog života, sve su promenili. Život joj je sada mnogo jednostavniji, podsetila se. Ali i neverovatno tužan. Sutra će se vratiti u svoju kuću na obali, a Džejn i Liz će imati jedna drugu. Njena majka i Gabrijel će odleteti u Los Angeles, a onda u Aspen. Donela je odluku koja joj se tada učinila ispravnom, i sada mora da živi s tim. Alternativa je suviše komplikovana. Uopšte nije u pitanju da li ga voli ili ne. Ključno pitanje je da li bi s njim mogla da živi u dobru i u zlu, a odgovor je bio da ne može.

Narednog jutra je Koko ustala pre svih. Pošla je u kuhinju da skuva čaj i videla da je Liz već počela da sprema ćurku. Ustala je u šest sati da je pripremi, pa se vratila u krevet.

Koko je šetala po kući dok je čekala da Džejn i Liz ustanu. Bilo joj je čudno što je ponovo tu. Sali i Džek su spavali jedno uz drugo u kuhinji, pa ja opet pomislila na njega. Više nije znala šta da radi da ga zaboravi. Verovatno će vreme sve izlečiti.

– Rano si ustala – reče Liz kad je u devet sišla da proveri ćurku. Koko je bila budna već satima. Sedela je ispod jelke i izgedala jadno kad ju je Liz ugledala. Nije joj ništa rekla, ali je videla o čemu razmišlja. Na njoj se videlo da joj nedostaje Lesli i Liz je bilo žao. Neko vreme su sedele u kuhinji i razgovarale, ali ne o njemu. U deset sati, sišla je i Džejn i pridružila im se. Rekla je da već ima gorušicu.

– Ti ćeš da rodiš sledeće – rekla je, značajno gledajući Liz.

– Biće mi zadovoljstvo – reče Liz, a Koko se ponudila da spremi doručak.

– Ti si opasnost u kuhinji – zarežala je Džejn na nju, na šta se Koko nasmejala.

– U pravu si. To sam nasledila od mame.

– Nisi – usprotivila se Džejn. – Tata je bio užasan kuvar. A mama ne zna ni gde je kuhinja.

– Mislim da Gabrijel voli da kuva – dodala je Koko. – Barem znamo da neće da gladauje pod stare dane, ako otpusti kuvara.

– Stvarno misliš da će ostati zajedno? – upitala je Džejn s nevericom. Bilo joj je teško da to zamisli. Bila je sigurna da je to prolazna stvar, da će se on na kraju urazumiti i pronaći nekoga svojih godina. Ali, morala je da prizna da je delovao kao da je srećan s njenom majkom i kao da ga uopšte nije doticala ogromna razlika u godinama između njih.

– Mislim, da je muško, ne bismo o ovome ni razgovarale – odgovorila je Koko. – Muškarci maminog godišta se stalno žene ženama koje su mlađe i od Gabrijela, i niko to ne dovodi u pitanje. Šezdeset dve godine prema trideset devet ne bi nikog iznenađivalo, samo da su polovi obrnuti.

– Možda si u pravu – reče Džejn. – Čudo je što u stvari izgledaju dobro zajedno.

Nekako je formalan za tako mladog momka.

– Ja ne bih izlazila s njim – rekla je Koko, i sve tri su se nasmejale. Činio se dosta starijim od Leslija, a u stvari je bio dve godine mlađi.

– Pa, jasno ti je da mi ne bismo izašle s njim – rekla je Džejn, pa su se nasmejale još glasnije. – Ali, znam na šta misliš. Nekako je staromodan. Niko danas ne nosi odela sve vreme, ali on nosi. Ali mami se to sviđa. U stvari, tako je izgledao i kad sam ga prvi put videla, mnogo pre nego što se spetljao s mamom. Valjda mu se sviđaju starije žene.

– Očigledno – rekla je Koko. – Ili samo mama. Obožava zemlju kojom ona hoda. A činjenica je da će nam život biti mnogo jednostavniji za nekoliko godina ako on ostane. Ona će biti srećna. – Džejn je klimnula glavom pri pomisli na to. Koko je u pravu.

– Šta će se dogoditi kad ostari? Mislim, kad stvarno ostari?

– Isto što se događa svima nama – dodala je Liz. – Nadaš se da tvoj parner neće umreti, ili te ostaviti. A u nekom trenutku, to se desi – rekla je, nežno gledajući Džejn.

– Ja nikada neću da te ostavim – nežno je prošaputala Džejn. – Obećavam.

– I bolje bi ti bilo. – Liz se nagnula i poljubila je.

– E pa, ja ostavljam obe – rekla je Koko i zevnula dok je ustajala od stola. – Moram da se obučem. Mama stiže za manje od sat vremena – podsetila ih je. Sve tri su otišle u svoje sobe i sišle, lepo obučene, malo pre podneva.

Kao i uvek, njihova majka je stigla tačno na vreme, u belom *šanel* kostimu, crnim salonskim cipelama od krokodilske kože i bundi koju je nosila prethodne večeri. Nosila je bisere i šminka joj je bila besprekorna. Gabrijel je nosio sive sportske pantalone i blejzer i ponovo *ermes* kravatu, uz svetloplavu košulju. Izgledali su kao sa stranice časopisa *Grad i selo*. Koko i Liz su bile ležernije, u lepim sportskim pantalonama i džemperima, dok je Džejn nosila svetlocrvenu trudničku haljinu i sve vreme ručka se osećala neprijatno.

Razmenili su poklone pre ručka, i svi su bili oduševljeni onim što su dobili. Majka im je poklonila isto kao svake godine. Svakoj je dala po ček, samo je za Liz bio na malo manji iznos. Rekla je da se uvek plaši da ne kupi nešto pogrešno, pa više voli da one same sebi kupe šta žele. Gabrijelu je poklonila *kartije* sat, koji je nosio, a ona je na svom kostimu nosila lep dijamantski broš, koji je dobila od njega. Florens je Alison poklonila ogromnu lutku u ružičastoj haljinici, koja je bila velika skoro kao ona.

Seli su za sto u dva i ostali za stolom do četiri. Posle toga su seli u dnevnu sobu, razgovarali i pili kafu. A onda su njihova majka, Gabrijel i Alison otišli, ponevši sve poklone sa sobom. To veče je trebalo da odlete za Los Anđeles da ostave Alison kod njene majke, a ujutro da idu u Aspen.

Koko je ostala do šest da im pomogne da pospreme, a onda su se pozdravile. Rekle su joj da može da ostane još jednu noć, ali, posle dva dana s porodicom, ona je mislila da bi htele da ostanu same, a i njoj se išlo kući. Tako je uzela Sali i kombijem pošla u Bolinas. Kad je stigla, kuća je delovala prazno i hladno. Upalila je vatru i sela na kauč da je posmatra, razmišljajući o protekla dva dana. Nije sebi dozvolila da razmišlja o Lesliju, pa čak ni o Kloj. Mora da bude zahvalna na životu koji ima. Bio je to lep Božić. Njeno novo zbližavanje s Džejn je bilo je blagoslov u njihovim životima i dugo su na to čekale.

Koko je rano legla i ustala je u sedam. Sela je na verandu i posmatrala izlazak sunca. Svanuo je novi dan, imala je novi život, pa je ponovo podsetila sebe koliko ima sreće, kad je čula zvono na vratima. Niko joj do sada nije zvonio, Većina ljudi je inače samo prilazila kući i kucala. Još uvek je bila u pidžami sa srcima, pa se umotala u ćebe kojim se je bila pokrivena na verandi i pošla iza kuće da vidi ko je.

Njena duga, cvrenkastosmeđa kosa lepršala je na vetru, neočešljana. Napolju je bilo hladno, ali nebo je bilo vedro i plavo. Kad je pogledala prema kapiji, ugledala ih je. Lesli je stajao s rukom na kvaki, gledajući je u oči. Nije bio siguran da je uradio pravu stvar. Kloj je stajala pored njega, u svetloplavom kaputu, sa svojim dugačkim loknicama i širokim osmehom. I držala je poklon. Čim je ugledala Koko, mahnula joj je i sama utrčala kroz kapiju.

– Htela je da te vidi – objasnio je Lesli dok ju je Koko grlila i bosa pošla preko peska. Stala je i pogledala ga kao da vidi duha.

– I ja sam htela da vidim nju – rekla je Koko – i tebe. Nedostaješ mi. – Pre nego što je stigla išta više da kaže, on ju je zagrlio i zadržao u naručju. Nije hteo ništa više da sluša, samo je hteo da je grli i miriše njenu kosu i ponovo je oseti u naručju.

– Hladno je – požalila se Kloj, gledajući ih. – Možemo da uđemo?

– Naravno da možemo – rekla je Koko uzevši je za ruku, a onda se okrenula i nasmešila mu se. Uradio je pravu stvar.

Kuća mu je izgledala isto, a video je i sliku na kojoj je bio s Kloj. Uputio joj je dugačak osmeh, a ona mu je, preko Kloine glave, usnama oblikovala reči „volim te“.

– Volim i ja tebe – rekao je on glasno.

– Šta ima za doručak? – umešala se Kloj, a onda predala Koko njen poklon. Sela je na kauč da ga otvori. Bio je to mali, smeđi meda, i Koko se nasmešila, čvrsto je zagrlila i rekla joj da je voli.

– Šta kažeš na vafle? – odgovorila je Koko na njeno pitanje. – I krekere s čokoladom?

– Da! – Kloj je zapljeskala rukama u oduševljenju, a Koko je otišla do kuhinje da stavi čajnik. Stalno je gledala Leslija, kao da bi mogao da nestane. Bila su to dugačka dva meseca bez njega i još uvek nije bila sigurna šta ovo znači. Samo joj je bilo drago što je tu.

Seli su da doručkuju i Kloi joj je pričala kako su proveli Božić. Bili su okitili jelku i otišli u hotel na večeru, a prethodne večeri su odlučili da dođu da je vide. Otišli su avionom u San Francisco i ostali u hotelu, zato što je tata rekao da je kasno da se voze do plaže te večeri. Rekao je da bi to bilo nepristojno, mada Kloi nije tako mislila. Tako da su došli sada. I sada su tu. Oboje ih je srećno gledala dok je to govorila, a Koko se nasmešila, prvo njoj, a onda i Lesliju.

– To je bila veoma, veoma dobra ideja – reče Koko.

Kloi je odmah pogledala oca. – Vidiš, rekla sam ti da će biti srećna što nas vidi! – Dvoje odraslih su se nasmejali jedno drugom iznad njene glave.

Koko se obukla posle doručka, pa su izašli u šetnju po plaži. Bio je prvi dan posle Božića i na plaži je šetalo dosta ljudi.

– Strašno si mi nedostajala – rekao joj je Lesli, dok je Kloi otrčala ispred njih da skuplja školjke.

– I ti meni.

– Nisam znao šta ćeš da pomisliš kad se pojavimo. Mislio sam da ne želiš da me vidiš. Kloi je rekla da želiš.

– Zvala me je za Dan zahvalnosti, što je bilo skoro kao da sam razgovarala s tobom. – Ponovo ga je pogledala, kao da sanja.

– Koko, što se tiče Venecije...

Odmahnula je glavom i stavila mu prst na usta kad su stali i pogledali se. – Ne moraš ništa da kažeš... nije me briga za paparace, ni za časopise, ni za šta, iako me sve to na smrt plaši... samo želim da budem s tobom. Suviše te volim da bih dozvolila da nas to rastavi. – Znala je to istog trenutka kad ga je ugledala. Došao je da to čuje, ali se nije usuđivao da se tome nada. Bila je sigurna u to kad se pojavio na kapiji. A i ono što je Džejn rekla na Dan zahvalnosti ju je mučilo, ono da ga još ne odbacuje.

– Volim te. Kunem se da više nikada neću dozvoliti da ti se desi nešto slično. Preću ih ubiti.

– Nema veze... zajedno ćemo to prebroditi... ako nas izlude, preselićemo se. Otići ćemo nekud drugde. Uvek možemo ovde da se sakrijemo. – Nasmešila mu se, a on ju je zagrlio.

– Umirao sam bez tebe – rekao je, dubokim, promuklim glasom.

– I ja bez tebe.

– Gde želiš da živiš? – Bio je spreman da ode bilo kuda zbog nje.

– S tobom.

Polako su hodali plažom, iza Kloi. A kad se vetar pojačao i postalo malo hladnije, vratili su se u kuću i upalili kamin.

Koko je spremila ručak, a Lesli je kasnije bacio smeće. Kanta je bila prepuna. Video je Džefa, vatrogasca, koji mu se široko nasmešio i potapšao ga po ramenu.

– Drago mi je što te opet vidim – rekao je, rukujući se s njim. – Čuo sam da snimaš film u Veneciji. Nedostajao si nam. Prokleti auto mi se opet pokvario. Mislim da je nešto s menjačem.

– Pogledaću kasnije – obećao je Lesli.

– Nedostajao si nam u kraju – rekao je Džef značajno ga pogledavši, misleći na Koko. Ali, nedostajao je i njemu.

– Hvala ti. I vi ste meni nedostajali. – Lesli se zatim vratio kod Koko, koja je igrala karte s Kloj. Posle su gledali film na televiziji, pa je pogledao Džefov auto i rekao mu da će možda morati da ga proda. Koko je napravila picu za večeru. Ušuškali su Kloj u Kokoin krevet i ležali na kauču satima, razgovarajući o svojim planovima. Morao je da radi u Los Anđelesu naredna tri meseca, da dovrši film. Kuća mu je ponovo bila prazna, pa je živio tamo.

– Ne mogu da pođem još mesec dana, ali bih onda mogla da dođem kod tebe. Videćemo kako će da ide i da li će da nas izluđuju. Ako bude tako, smislićemo nešto drugo. Ali, možemo prvo da pokušamo kod tebe. Tamo ti živiš. – Pomirila se s tim čim ga je ugledala. Radi se o osobi, a ne o mestu, i Džejn je ponovo bila u pravu. Čovek ne beži kad stvari postanu teške ako voli nekog. Bila je svesna toga. Samo se uplašila u Veneciji, a posle se izgubila u svojim strahovima.

– Kako tvoj zglob? – upitao je zabrinuto, a hteo je da zaplače kad je video mali ožiljak na njenoj ruci. Poljubio ga je, a onda je ona poljubila njega.

– Zglob mi je u redu. Srce mi je bilo slomljeno. A ti si ga upravo izlečio. – Nasmehio se i uzeo je u naručje.

– Kloj je mnogo pametnija od nas. Rekla mi je da moram da dođem i sredim stvari s tobom. I ja sam to hteo, ali sam se plašio. Sve se toliko iskomplikovalo u Veneciji da sam mislio da nemam prava da ti to ponovo uradim, niti da te molim da rizikuješ.

– Ti si toga vredan – rekla je Koko tiho. – Žao mi je što mi je bilo potrebno toliko vremena da to shvatim. – Klimnuo je glavom i samo je grlio. Nije važno koliko vremena je bilo potrebno, vratio se. A onda se setio nečega.

– A zašto još mesec dana ne možeš da dođeš?

– Zbog Džejnine bebe – rekla je, smešeći mu se. – Obećala sam joj da ću biti tamo. Treba da se rodi za pet nedelja. A i ovde treba sve da sredim.

– Šta ćeš s poslom?

– Mislim da ću ga prepustiti Erin. Moram da razgovaram s njom o tome, ali sam prilično sigurna da će joj se to dopasti. Mrzi svoj sadašnji poaso, a može lepo i da zaradi. Ja zarađujem. – Široko mu se nasmešila. – Htela bih ponovo da studiram. Mogla bih da se upišem na Kalifornijski univerzitet.

– Na istoriju umetnosti?

– Hoću da smislim nešto kako bih mogla da putujem s tobom.

– To bih veoma voleo. – Izgledalo je kao da mu je laknulo. – Sledeća dva filma

snimam u Los Angelesu. – To je značilo da će se sledeće godine vratiti kući. Oboje su se nadali da ih paparaci neće izluđivati. On je već bio unajmio službu obezbeđenja da sedi u neobeležom automobilu ispred njegove kuće. Nije želeo da ponovo rizikuje da im se ponovi Venecija, bilo kome od njih dvoje. A kad budu počeli da žive zajedno, nadao se da će to postati bajata vest.

Ležao je i grlio je satima, a onda je konačno otišao da spava s Kloi u njenoj sobi. Mrzeo je što ostavlja Koko na kauču, ali mu je ona rekla da tako treba. Nije htela da se Kloi probudi i da bude sama.

– Može da pomisli da radimo onu odvratnu stvar o kojoj nam je jednom pričala – zadirkiivala ga je, a on se nasmejao.

– Moraćeš da me podsetiš kako se to radi. Mislim da sam zaboravio.

– Podsetiću te kad dođem da te posetim u Los Angeles.

– A kada će to da bude? – upitao je, izgledajući zabrinuto. Nije hteo da prođe ceo mesec a da je ne vidi.

– Kako ti zvuči naredni vikend, osim ako ne želiš ti da dođeš ovde? – Svi delovi slagalice su se ponovo uklapali.

– Svejedno mi je – rekao je, poljubivši je za laku noć. Imaju celu večnost da razrade detalje.

20.

Naredne četiri nedelje, ona i Lesli su se međusobno posećivali, u Los Angelesu i na plaži. Njene posete Los Angelesu bile su nezanimljive. Paparaci su ih čekali ispred restorana, i ponekad stajali ispred njegove kapije da ih fotografišu dok izlaze. Jedan fotograf ih je jednom prilikom pratio po supermarketu, ali je sve to bilo toliko sitno u poređenju s onim što su doživeli u Italiji, da njih dvoje nisu marili.

Zajedno su otišli na Kalifornijski univerzitet da uzmu prijavu. Išao je dva puta u Bolinas kad se Kloj vratila u Njujork. Još uvek je imao pauzu između filmova pa su, kad je došao u San Francisco, otišli na večeru s Džejn i Liz. Lesli se iznenadio kad je video koliko je krupna. Tada se već jedva kretala.

– Ne smeji mi se – prekorila ga je Džejn. – Nije smešno. Trebalo bi da vidiš kako je. Kad bi vi muškarci morali ovo da radite, niko ne bi imao decu. Ni ja nisam sigurna da bih mogla ovo da ponovim.

– Sledeći put sam ja na redu – reče Liz setno. Zaljubila se u ideju da nosi bebu koja je oplodena od Džejnine jajne ćelije. Razgovarale su da to urade za šest meseci. Liz je jedva čekala. Ali, Džejn prvo treba da rodi ovo. Nekoliko puta je priznala Koko da se plaši, uglavnom zbog toga što je beba toliko velika, pa joj se čitava ta stvar činila zastrašujućom.

Obe su bile srećne što ponovo vide Leslija, i što Koko izgleda tako srećno. Bilo je baš mučno posmatrati je kako se muči posle Venecije. Žalila je za Leslijem više nego za Ijanom.

Lesli je razgovarao s Džejn o filmu koji snima. Žalio se na Madison, a Džejn se nasmejala. I ona je radila s njom, pa je znala s čime se suočava. Medison je bila u sedmom mesecu trudnoće, pa su morali prilično da izbegavaju da je snimaju i da koriste dublerke, kako se ne bi videlo njeno telo. Reditelj je bio besan što im nije rekla da je u drugom stanju kad su počeli snimanje. Ali, nekako su uspevali da se snađu, uz znatne troškove.

Tokom poslednjeg vikenda u Bolinasu pre nego što se vratio na posao, Lesli je pomogao Koko da spakuje neke stvari. Planirala je da pošaje kombi sa stvarima u Los Angeles i da zadrži kuću na plaži. Još uvek nisu bili sigurni gde će na kraju da završe, ali nije im bilo ni važno. Ponovo su bili zajedno, a njihov odnos je bio bolji nego ikada. Prepustila je svoj biznis Erin, pa je mogla da provodi slobodno vreme sa Džejn. Do porođaja je ostalo samo nekoliko dana. Džejn je bilo toliko dosadno da su je Koko i Liz jedno veče izvele na večeru. Jeli su začinjenu meksičku hranu, zato što je Džejn neko rekao da to može da izazove trudove. Bila je spremna na sve. Dobila je samo gorušicu. Koko ju je vodila u dugačke šetnje u Krisi Fild. Upravo su se vratile

kasno jednog popodneva i ćaskale u kuhinji, kad ju je Džejn zapanjeno pogledala.

– Jesi li dobro? – upitala je Koko. Svi su već počeli da se osećaju kao da se beba nikad neće roditi. Njihova majka je već bila na Bahamima. Obećali su da će joj javiti kad se beba rodi.

– Mislim da mi je upravo pukao vodenjak – rekla je Džejn nervozno, dok se barica širila oko nje, na mestu gde se jednom nalazila barica javorovog sirupa.

– Pa, to su dobre vesti – rekla je Koko, nasmešivši joj se. – Hajdemo. – Pomogla je Džejn da sedne na stolicu prekrivenu peškirom, a onda je obrisala pod.

– Ne znam zbog čega si toliko srećna – rekla je Džejn otresito. – Ja moram da prođem kroz sve to. Ti i Liz ćete samo da gledate.

– Bićemo uz tebe – umirila ju je Koko, a onda joj pomogla da se popne u kupatilo na spratu. Odeća joj je bila sva mokra. – Da pozovemo doktora?

– Ne još. Još nisu počele kontrakcije. – Obukla je kućnu haljinu od somota, umotala se u peškire i legla. – Pitam se koliko će ovo da traje.

– Nadajmo se da neće dugo – rekla je Koko, pokušavajući da zvuči ubedljivo. – Zašto malo ne odspavaš pre nego što stvarno počne? – Džejn je klimnula glavom i zažmurila, dok je Koko gasila svetlo i spuštala roletne. Zatim se vratila u kuhinju i pozvala Liz, koja je nešto završavala u gradu. Bila je srećna kad je čula vesti i rekla da stiže za pola sata. Koko joj je rekla da s obzirom da još nisu počele kontrakcije, nema potrebe da žuri.

– S obzirom da joj je pukao vodenjak, možda i ima. – Pročitala je sve knjige o porođaju i bila dobro informisana. – Pazi na nju. Kontrakcije mogu da počnu svakog trenutka.

Koko je skuvala čaj i polako se popela na sprat i iznenadila se kad je ugledala svoju sestru kako u bolovima steže krevet, usred kontrakcija koja je izgledala kao da se nikada neće završiti. Džejn nije mogla ni da progovori dok se nije okončala.

– Kada je to počelo? – Zabrinuto je upitala Koko. Nije želela da se Džejn porodi kod kuće, ali ipak su bile daleko od toga.

– Pre oko pet minuta. Ovo mi je već treća. Stvarno su žestoke, zaista dugačke i nadolaze prilično brzo. – Ubrzo je imala još jednu, a Koko je merila vreme. Trajala je ceo minut, s razmakom od tri minuta.

– Bolje da zovem doktora. – Džejn je klimnula glavom i dala joj broj. Kad se bolničarka javila, Koko joj je rekla šta se događa. Pitala je da li su kontrakcije redovne, što nije bio slučaj, zato što je od prethodne prošlo pet minuta, što je značilo da se razmak povećava. Bolničarka joj je rekla da bi mogle da prestanu na neko vreme. Ali, ako budu stalno u razmaku od pet minuta ili kraće, da je dovedu. Obavestiće doktora da može da ih očekuje u roku od nekoliko sati.

U narednih deset minuta nije se dogodilo ništa. Džejn je imala novu kontrakciju kad je ušla Liz. Dotrčala je do kreveta i uhvatila Džejn za ruku. Stavila joj je ruku na

stomak, koji je bio tvrd kao kamen.

– Stvarno me boli – rekla je Džejn.

– Znam, dušo – rekla je Liz nežno. – Uskoro će sve biti gotovo, a onda ćemo imati svog malog dečka.

Koko je izašla iz sobe da pozove Leslija i da mu kaže šta se dešava. Čutao je na trenutak, a onda rekao: – Voleo bih da je naše. – I Koko je to pomislila. – Kako je ona? – upitao je, zvučeći zabrinuto.

– Izgleda da je mnogo boli.

– Boli. – Prisustvovao je Kloinom rođenju i to mu je izgledalo užasno. Ali, Monika je tvrdila da je Kloj vredna toga. – Mnogo je pozdravi s moje strane. – Koko se vratila u sobu da to kaže Džejn, a Liz joj je pomagala da ustane. Morala je u kupatilo svakih pet minuta i usput se savijala od bolova. Jedva je hodala.

Liz se okrenula prema Koko, s pogledom zabrinutosti, pomešanim s uzbuđenjem. Dugo su ovo čekale i sada se konačno događa, ali joj je bilo grozno da gleda Džejn u bolovima. – Još uvek su neredovne – rekla je Liz Koko – ali ima ih dosta, i veoma su snažne. Mislim da je to zbog toga što joj je pukao vodenjak. U knjigama piše da od toga trenutka sve može da krene veoma brzo. Možda bi trebalo da je odvedemo u bolnicu. – Nisu mogle da odluče.

– Nigde ja ne žurim – rekla je Džejn očajnički, kroz stisnute zube, dok se oslanjala na Liz. – Želim nešto protiv bolova. – Planirala je da u bolnici primi epiduralnu anesteziju, ali kod kuće nisu imali ništa da joj daju.

Èekale su još pola sata, kada su se bolovi javljali već u razmaku od četiri minuta. Bilo je vreme da se pođe. Liz joj je pomogla da obuče trenerku i obuče papuče. Liz i Koko su morale zajedno da je odvedu do kola. Koko je bilo drago što je bolnica blizu. Kad su stigle, jedva su je izvukle iz kola. Plakala je od bolova.

– Ovo je mnogo gore nego što sam očekivala – rekla je Liz promuklim glasom.

– Znam. Možda mogu odmah da ti daju epiduralnu.

– Kaži im da me upucaju kad uđem. – U tom trenutku je dobila još jednu kontrakciju i naslonila se na Liz, dok je Koko utrčala da doveze kolica. Rekla je bolničarki da su je doveli. Smestili su Džejn u kolica i minut kasnije je uvezli unutra, a bolničarka joj se nasmešila.

– Kako smo? – upitala je bolničarka dok je preuzimala kolica i odvezla Džejn do lifta, a Koko i Liz ih pratile, izgledajući pomalo uspaničeno.

– Nismo baš najbolje – odgovorila je Džejn na bolničarkino pitanje. – Osećam se kao govno.

– Pripremićemo vas za nekoliko minuta – rekla je bolničarka umirujuće. Našle su se u porodilištu samo nekoliko minuta nakon dolaska i bolničarka koja ju je uvezla unutra predala ju je bolničarki iz porodilišta.

– Trudovi su na tri minuta – objasnila je Liz dok je Džejn imala kontrakcije i stezala joj ruku.

– Dobro, da vidimo – reče bolničarka veselo. – Pozvaćemo vašeg doktora za nekoliko minuta, čim vidimo kako stoje stvari. – Nije joj to rekla, ali ponekad, i pored učestalih kontrakcija, stvari nisu išle tako brzo. Pitala je ko će da pođe s njom u sobu za preglede, a Koko i Liz su se obe prijavile. – Da li čekamo tatu? – upitala je bolničarka radosno.

– Ne, ne čekamo – reče Liz tiho. – Ja sam tata. – Bolničarka nije ni trepnula i otpratila je sve tri do ordinacije. Imala je iskustva s ovakvim parovima, i to sve više poslednjih godina. Roditelji su roditelji, bez obzira kog su pola. Nasmejala se prema Koko i Liz i pomogla Džejn da se svuče. Obukli su joj bolničku haljinu i smestili je u krevet u kome će da prođe kroz trudove i porođaj. Izvinjavajući se zbog moguće neprijatnosti, bolničarka je stavila gumene rukavice i pregledala je. Džejn je usred toga dobila bolove i čvrsto uhvatila Liz za ruku. I, pre nego što se završilo, počela je da plače. Dugo je trajalo, a bolničarka se ponovo izvinila.

– Izvinite, znam da je bolelo. Ali, moramo da vidimo koliko ste otvoreni. Otvoreni ste pet prstiju. Pozvaću vašu doktorku i javiti joj, a odmah ću pozvati i anesteziologa da vam da epiduralnu.

– Hoće li to da boli? – upitala je Džejn ojađeno, gledajući čas bolničarku, čas Liz, čas Koko. Još uvek je bila u bolovima od pregleda. Niko joj je nije rekao da će biti ovako. Bio je to najgori bol koji je ikada osetila.

– Neće da boli kad dobijete epiduralnu. – Zatim je povezala monitor za praćenje fetusa, da bi mogli da prate bebin puls i njene kontrakcije. To je to. Porođaj je započeo. Liz je posmatrala Džejn s ljubavlju. – Da li znamo pol? – upitala je bolničarka pre nego što je izašla.

– Dečko je – rekla je Liz ponosno, dok je Džejn žmurila. Koko je mrzela što vidi sestru u tolikim bolovima, ali je bila i srećna. Bilo joj je malo strašno da sve to gleda. Nikada ranije nije gledala porođaj, čak ni na filmu. Gledala je samo kako se kote keruše, ali to je mnogo lakše od ovoga.

– Pa, izgleda da ćete večeras držati malog dečka u naručju – ohrabrila ih je bolničarka. – Stvari se odvijaju sasvim lepo. – Rekavši to, nestala je, a Džejn je dobila nove bolove. Dugo su trajali. Bolničarka se vratila s dokumentima koje je Džejn trebalo da potpiše, a Liz da popuni. Džejn se unapred prijavila dve nedelje ranije, tako da su je imali u kompjuteru. Bio im je potreban samo njen potpis za hitne slučajeve. Tehnički, Liz nije mogla da potpiše umesto nje, ali ipak jeste, a potpisala je i Džejn. Nalazile su se u ovome zajedno.

Bolničarka se vratila kod sledeće kontrakcije, zajedno s anesteziologom. Objasnio im je postupak s epiduralnom anestezijom, dok ju je bolničarka ponovo pregledala, a Džejn je zaplakala.

– Ovo je strašno – rekla je Džejn bez daha. – Ne mogu ja ovo!
– Da, možeš – rekla je Liz tiho, pokušavajući da gleda Džejn u oči.
– Otvorila se na šest – rekla je bolničarka doktoru, a on je izgledao zabrinuto.
– Ako bude išlo mnogo brzo, možda nećemo moći da damo epiduralnu – rekao je Džejn dok je ona ležala i jecala.

– Morate da mi date. Neću uspeti bez toga. – Pogledao je u bolničarku i klimnuo glavom.

– Da vidimo da li možemo da je damo. – Rekao joj je da se okrene na bok i povije leđa. Ponovo je imala trudove i nije mogla to da uradi. Osećala je kao da je u njenom telu sve van kontrole, i da joj ljudi rade strašne stvari i traže od nje da radi stvari koje ne može. Bilo je to najgore iskustvo u njenom životu.

Anesteziolog je uspeo da joj uvede kateter u kičmu, a onda je počeo da joj daje medikament. Zatim joj je rekao da ponovo legne na leđa, a sledeći trud je naleteo kao plimni talas. Imala je još jedan odmah posle toga, a lek još nije delovao. Objasnio im je da je možda suviše otvorena da bi lek delovao, a onda su, iznenada, bolovi prestali. Ništa se nije događalo punih pet minuta, što je za Džejn bilo olakšanje.

– Epiduralna će možda usporiti stvari – objasnio je. A onda, isto tako brzo kako su i prestali, bolovi su se vratili. Džejn je rekla da su gori nego pre. To je trajalo još deset minuta, a onda ju je bolničarka ponovo pregledala, a Džejn je urliknula od bolova i prodrala se na bolničarku.

– Prestanite to da radite! – vrisnula je na nju. – Boli me! – A zatim je samo legla na krevet i jecala. Epiduralna anestezija za sada nije ništa pomagala što se tiče bolova.

– Daću vam još malo, da vidimo da li će vam biti bolje – rekao je anesteziolog mirno, nakon što mu je bolničarka objasnila situaciju.

– Na deset smo. Pozvaću doktorku.

– Jesi li čula? – rekla joj je Liz. – Na deset smo. To znači da možeš da se napinješ. Beba će uskoro da izađe. – Džejn je klimnula glavom, izgledajući omamljeno, a monitor je pokazivao da ima još jednu kontrakciju, ali ovog puta Džejn nije reagovala. Anestezija je delovala. Sve se događalo veoma brzo. Bile su tu sat vremena, a Džejn se činilo kao da je prošla čitava večnost.

Njena akušerka je ušla u sobu pet minuta kasnije. Nasmejala se i pozdravila se s Džejn i Liz, a one su je upoznale s Koko.

– Baš imamo lepu zabavu ovde – rekla je veselo. – Imam dobre vesti za tebe, Džejn. – Nagnula se da je poslušaju. – Kod sledeće kontrakcije, možeš početi da se napinješ. Brzo ćeš držati svog dečkića u naručju.

– Ne osećam kontrakcije – rekla je Džejn s olakšanjem. Pogled joj je bio staklast, a Liz i Koko su se zabrinuto pogledale.

– Možda ćemo malo da smanjimo anesteziju, da bi nam pomogla i napinjala se –

rekla joj je doktorka, na šta se Džejn uspaničila.

– Ne, nemojte – rekla je Džejn, ponovo počinjući da plače. Koko je bila potresena što vidi svoju čvrstu, stariju sestru kako se raspada pred njenim očima.

– Odlično se drži. – Doktorka se nasmešila ka Liz i Koko, a onda je bolničarka stavila Džejn masku s kiseonikom, dok je anesteziolog izlazio. Morao je da dâ još jednu epiduralnu anesteziju za carski rez, ali je rekao da će se vratiti. Bilo je dosta posla u bolnici te večeri. Bolničarka im je rekla da imaju dosta porođaja.

Monitor je pokazivao da ima još jednu kontrakciju. Stavili su Džejnine dugačke noge u držače i rekli joj da počne da se napinje. Došla je još jedna bolničarka da pomogne. Bolničarke su stajale sa strane, doktorka je bila kod nogu posmatrajući bebinu glavu, a Liz je stajala pored Džejnine glave. Osećala se okruženom ljudima koji su joj govorili da diše i da se napinje. Neko vreme se ništa nije događalo.

Koko je posmatrala kako se Džejn napinje sat vremena i ništa se nije dogodilo. Svi su bili napeti, a u pretrpanu sobu je ušla još jedna bolničarka, noseći plastičnu kolevku.

– Ne mogu – rekla je Džejn, zvučeći iscrpljeno. – Ne mogu više da se napinjem. Vadite ga.

– Ne – rekla je doktorka veselo s kraja kreveta. – To je tvoj posao. Sad moraš da nam pomogneš. – Rekle su joj da se napinje jače i zamolile Liz da je drži za ramena, dok su je bolničarke držale za noge. Onda je ušao anesteziolog, pa mu je doktorka rekla da malo smanji anesteziju, a Džejn ga je preklinjala da to ne radi. Trajalo je još jedan sat. Već se napinjala dva sata, a ništa se nije desilo. Doktorka je rekla da vidi bebinu kosu, ali je bilo sve što je mogla da vidi.

Zatim su uradili epiziotomiju i uzeli porođajna klešta. Prošao je još jedan sat, Džejn je vrištala, dok su Koko i Liz stajale sa strane, a ona je morala da se napinje dok nije rekla da umire. Ispustila je užasan vrisak, za koji je Koko mislila da će pamtiti do kraja života, a onda je, polako, polako, bebina glava počela da se pojavljuje, sve dok nisu ugledali lice koje je u njih zurilo širom otvorenih očiju. Liz i Koko su plakale, Džejn ga je gledala odozgo, a lice joj je bilo jarkocrveno, dok je nastavljala još jače da se napinje. Izvadili su mu ramena, pa onda i ostatak, a onda se u sobi začuo dug jecaj, ali ovog puta to nije plakala Džejn, nego njihova beba. Presekli su pupčanu vrpcu, umotali ga u ćebe i spustili ga na Džejn, dok je ona jecala i gledala u Liz s bolom i oduševljenjem. Nikada u životu nije uradila ništa tako teško i nadala se da nikada više neće ni morati.

– Tako je lep – rekle su dok su ga gledale. Odneli su ga da ga okupaju i izmere, dok su vadili posteljicu i ušivali Džejn.

– Težak je četiri kilograma i četiristo osamdeset pet grama – rekla je bolničarka ponosno, a onda ga je dodala Liz. – Rodila si bebu od skoro četiri i po kilograma –

obratila se Džejn. Bilo joj je potrebno tri sata da ga rodi. A bilo je lako videti i zašto. Bio je ogroman, i Koko ga je zapanjeno gledala. Dale su joj da ga drži, a ona ga je vratila Džejn. Stavila ga je na dojku i on je legao i tiho sisao, plavim očima gledajući majku. Imao je prelepe ruke i dugačke noge, kao njegova majka. Liz je stajala pored nje, ljubila je i smešila se i tepala mu, a on kao da je prepoznavao njihove glasove dok je gledao Liz i Džejn.

Koko je ostala s njima još sat vremena, dok nisu odveli Džejn u sobu. Bila je iscrpljena. Liz je trebalo da prespava u bolnici, tako da se Koko vratila kući, još uvek zaprepašćena onim što je videla. Poljubila je Džejn i Liz pre polaska i čestitala im, a Liz je uzela telefon da pozove Džejninu majku i kaže joj da je Bernard Baz Barington Drugi konačno ugledao svetlost dana i da su svi oduševljeni.

Kad se Koko vratila kući, pozvala je Leslija i ispričala mu sve što se dogodilo, kao i koliko je sve bilo bolno za njenu sestru. Ali i toliko je bila srećna kad se rodio.

– Sledeće će biti naše – rekao je Lesli nežno. – Čestitaj Džejn i Liz u moje ime. – Obećao je da će navratiti sledećeg vikenda da ga vidi, a onda Koko ide s njim u Los Anđeles. Beba se rodila dva dana pre termina. A sada je na Koko bio red da započne novi život. Prošlo je tačno devet meseci otkad su se upoznali. Za taj novi život trebalo je da prođe skoro isto toliko vremena koliko i Džejn da rodi bebu.

21.

Kao što je i obećao, Lesli je došao u subotu. Džejn se tada već bila vratila iz bolnice. Bila je slaba, u bolovima i ushićena. Ona i Liz su neprestano poslovale oko bebe. Babica koju su unajmile pokazivala im je sve što treba da znaju oko njega. Džejn ga je dojila. Bio je to savršeni trenutak da Koko ode.

Lesli i Koko su izašli na večeru s Džejn i Liz to veče, Lesli je držao bebu i izgledao sasvim opušten s njim. Koko se sa suzama u očima pozdravila sa sestrom. Osećala je da joj je bliskija sada posle porođaja.

Koko i Lesli su narednog dana odleteli u Los Anđeles, a Lesli je, pre polaska, napunio kuću cvećem za nju. Sve je bilo uredno i izgledalo je savršeno. Ispraznio je dve ogromna plakara za nju. Kad su stigli, ispred kuće nije bilo paparaca. Njegovo obezbeđenje je patroliralo oko kuće.

Te večeri joj je čak spremio i večeru.

– Kako se meni toliko posrećilo? – upitala je u čudu i poljubila ga.

– Posrećilo se meni – rekao je on, posmatrajući je u čudu. Još uvek nije mogao da veruje da je konačno s njim. Oboje su prošli ispit u Veneciji, kao i dva užasna meseca posle toga. U sebi više nisu imali nikakve sumnje. Znali su da pripadaju jedno drugom.

Zvali su Kloi te večeri da joj kažu da je Koko stigla i da se uselila. To su joj već najavili kada se Kloi za Novu godinu vratila u Njujork, i ona je bila oduševljena. Jedva je čekala da dođe da ih vidi.

– Da li ćete i vi sada dobiti bebu? – upitala je Kloi otvoreno, a Koko se upitala da li je zabrinuta, kao što je sigurno bila zabrinuta Džejn kad se ona rodila. Nije želela da se to desi s Kloi. Ima dovoljno ljubavi za sve i želela je da Kloi to zna.

– Ne još – odgovorio je njen otac ozbiljno, ali se nadao da hoće.

– Hoćete li da se venčate? – upitala je s osmehom u glasu.

– Još nismo razgovarali o tome, ali ako se budemo venčali, nećemo to da uradimo bez tebe. Obećavam – rekao joj je otac.

– Hoću da budem deveruša.

– Dobila si posao. Sada su nam samo potrebni još mlada i mladoženja.

– To ste ti i Koko, tata – rekla je, smejući se. – Baš si blesav.

– I ti si. Zato te i volim – zadirkivao ju je. Kad je spustio slušalicu, okrenuo se prema Koko, koja je slušala na drugom telefonu. – U pravu je, znaš. Što se tiče venčanja. Ipak sam ja ugledan čovek. Ne možeš da očekuješ da živim s tobom u grehu. To bi bilo drsko od tebe. A zamisli šta bi tabloidi uradili s *tim!* 'Velika filmska zvezda živi sa šetačicom pasa'. Veoma šokantno – rekao je ljubeći je.

– Nisam više šetačica pasa. Ne moraš da brineš – rekla je, pružajući se na krevet s izrazom zadovoljstva. Još uvek se osećala kao Pepeljuga. Sada još više. Staklena cipelica je bila njena i savršeno joj je odgovarala.

– Pa, iako nisi šetačica pasa, ipak moram da vodim računa o svom ugledu. Šta ti misliš? Da li to da uradimo? Da pružimo Kloj priliku da bude deveruša? Ja mislim da je izvrstan razlog. Naravno, drugi razlog je što te ludački volim i, pre nego što ponovo pobegneš od mene, hteo bih da uspostavim neku vrstu vlasništva. Hoćeš li da se udaš za mene, Koko? – Skliznuo je s kreveta i klekao pored, gledajući je u oči s ozbiljnim izrazom lica. Činilo se kao da će zaplakati od emocija. Koko je bila dirnuta do suza dok je to slušala.

– Da, hoću – rekla je tiho. Njihov zajednički život je počinjao. Zauvek će biti Pepeljuga. Pronašla je svog zgodnog princa. – Hoćeš li ti da se oženiš mnome? – upitala ga je isto tako nežno.

– Sa zadovoljstvom. – Nasmehio se i popeo na krevet pored nje. Bila je to njena prva noć u njihovom novom domu, koji će deliti u dobru i u zlu, ili dok ih paparaci ne unište.

22.

Džejn i Liz su celo jutro provele nadgledajući aranžiranje cveća. Dostavljači su bili u kuhinji od prethodne večeri. Kuća je izgledala spektakularno, s ružama na sve strane i ukrasnim drvećem prekrivenim njima. Džejn je morala da prestane da daje uputstva užurbanim radnicima da bi podojila bebu, a onda se vraćala da sve ponovo ispremešta. Očekivali su sto ljudi pre šest sati, a ona je htela da sve bude savršeno. Naložila je babici da ušiva bele trake na vence koje je cvećar postavljao na stepenicama. Beba je imala četiri meseca, a bio je toliko krupan da je izgledao kao da ima godinu dana.

Aktivnost u kući je bila neverovatna, a u četiri sata su Džejn i Liz otišle na sprat da se obuku, a babica je stavila bebu da spava. Bio je jednostavna beba i ona je uživala da radi za njih. Rekla je da su njih dve najfiniji par koji je upoznala. Džejn se još uvek nije vratila na posao. Liz je planirala da uradi veštačku oplodnju u julu, uz pomoć Džejninih jajnih ćelija. Džejn tek što je bila napunila četrdeset godina, ali su njeni hormonski testovi pokazivali da se još uvek dobro drži. A Liz je želela da nosi Džejnino dete. Baz je bio divna prinova u njihovim životima. Nadale su se da će sledeće dete biti devojčica.

– Možda bi trebalo da se venčamo – predložila je Liz dok su se zajedno oblačile u kupatilu.

– Uradiću to ako ti želiš, ali ja se u srcu već godinama osećam udatom za tebe – rekla je Džejn uz smešak.

– I ja – rekla je Liz dok je zakopčavala Džejinu haljinu. Nosila je bledoplavu haljinu, a Liz je nosila sivi saten. Vodile su računa o najsitnijim detaljima i bile ponosne na rezultate. I obe su bile mišljenja da je pravedno da se sve dogodi ovde, gde je i počelo.

Sišle su dole u pola šest, tačno na vreme da dočekaju Džejinu majku i Gabrijela. Sasvim očekivano, njihova majka je nosila satenski kostim boje šampanjca, skoro beo. Džejn se opkladila s Liz da će uraditi tako nešto i da će obući nešto belo, ili skoro belo, za svadbu svoje ćerke. Bilo je to tako tipično za nju i tako predvidivo.

– Ne bi se usudila – rekla joj je Liz. – Ne bi to uradila Koko.

– Kladam se u deset dolara da bi – rekla je Džejn odlučno, a Liz je prihvatila opkladu. A kad je Florens ušla na vrata, Džejn se okrenula prema Liz sa širokim kežom. – Duguješ mi deset dolara. – Obe su se nasmejale. Zatim su se pozdravile s Gabrijelom, koji je na sebi imao adekvatno tamnoplavo odelo a u naručju je nosio Alison, koja je nedavno napunila tri godine. On i Florens su upravo proslavili drugu godišnjicu veze. A u julu je trebalo da putuju u Pariz i na jug Francuske. Trebalo je da

odsednu u hotelu *Di Kap*, a tamo je Florens iznajmila jahtu na dve nedelje, da odu na Sardiniju u posetu prijateljima. Gabrijel nije snimio nijedan film cele godine, zato što je bio suviše zauzet putovanjem s Florens. Liz je prokomentarisala da svaki put kad je vidi izgleda sve srećnija. Liz to nije rekla, ali nije joj se činila tako srećna dok je bila udata za Džejninog oca. Gabrijel joj je očigledno odgovarao. A i on je izgledao zadovoljno i opušteno. Njihov zajednički život je bio jedno dugačko putovanje. On se nedavno uselio kod nje u kuću.

Leslijevi roditelji su došli iz Engleske i ćaskali s Džejn i Liz. Svi gosti su stigli pre pola sedam. Koko je čekala u prizemlju da je niko ne vidi, kad je Lesli stigao s Kloj. Nosila je ružičastu haljinu od organdina, koja joj se spuštala do poda, i izgledala je kao mala princeza. Liz je to rekla, a ona je zasijala od sreće. Htela je da se igra s bebom, ali se Džejn plašila da on ne povрати i upropasti joj haljinicu, pa joj je rekla da malo sačeka.

Muzika je počela da svira u pola sedam, kad su čuli helikopter kako bruji iznad njihovih glava. Policija je čuvala kuću spolja, a policajci na motorima su patrolirali po ulici. Pogledali su helikopter i shvatili da se radi o novinarima. S prozora je virio fotograf s dugačkim objektivom. Policajci su slegli ramenima. Neće mnogo uspeti da snime. Svi su unutra.

Kad joj je poslužitelj to rekao, Koko se popela na sprat. Ušla je iz trpezarije, izgledajući dostojanstveno i spektakularno, u beloj satenskoj venčanici koja je isticala njen stas i protezala se iza nje. Imala je dugačak šlep, ali sve što je videla dok je prolazila između gostiju koji su sedeli u Džejninoj i Lizinoj dnevnoj sobi bio je Lesli, sa zalivom u pozadini i Kloj pored sebe. Bilo je to sve što je videla i sve što je tog trenutka želela. Iznad kuće je leteo helikopter, ali njoj to nije bilo važno. Znala je ko su i da će ih u budućnosti biti još mnogo. Bio je važan samo Lesli, i Kloj, i njihov zajednički život.

Razmenili su zavete dok su ih svi posmatrali, a njena majka plakala. Držala je Grabrijela za ruku i lagano je stegla kad je mladoženja rekao „da“. Zatim je Lesli poljubio Koko i njihov život je započeo.

Bilo je to savršeno venčanje i tačno ono što je Koko želela. Njena porodica je bila tu, kao i ljudi koje vole i koji vole njih. Došli su i Leslijevi prijatelji iz Los Anđelesa. Njegova porodica je došla iz Engleske, a i Džef s plaže je bio tu. On i njegova žena su bili neverovatno polaskani što su pozvani. Venčanje su organizovali u Džejninoj kući da bi izbegli novinare. Bilo je bezbednije ovde, iza zatvorenih vrata, u kući njene sestre.

Na medeni mesec su išli iznajmljenim avionom na nepoznato mesto i vodili su Kloj sa sobom. Koko je želela da i ona pođe, a Lesli se nadao da će uskoro imati malog brata ili sestru.

U trpezariji je bio napravljen podijum za igru, a ljudi su šetali po bašti te tople

večeri. A iznad bazena bio je postavljen i disko, sa svetlećim podom. Bila je to najbolja zabava koju je San Francisco ikada video.

U ponoć, nakon što su poslužili svadbenu tortu, Koko se popela na pola stepeništa da baci bidermajer. Pažljivo je gađala i pogodila ju je u grudi. Nije želela da ga njena majka promaši. Florens je uhvatila bidermajer i pritislula ga na grudi, dok joj se Gabrijel smešio. Znao je šta planira i slagao se s tim. Odigrali su poslednji ples pre nego što su mlada i mladoženja otišli, i poljubio je. Tada su Džejn i Liz u prizemlju već igrale sambu, zajedno sa svim Leslijevim prijateljima iz Los Anđelesa.

Lesli, Koko i Kloj su se odvezli u limuzini. Policija je zadržavala gomilu, a helikopter im je zujao iznad glava. Policajci na motorima su išli ispred njih, pa su se odvezli na aerodrom, dok je Kloj sedela između njih. Koko se smeškala, a Lesli je izgledao kao najsrećniji čovek na svetu. Sve troje su se držali za ruke.

– Uspeli smo – šapnula mu je Koko s pobedničkim pogledom. Paparaci ih nisu dohvatili. Niko nije bio povređen. Niko nije uplašio ni njih, ni Kloj. Bili su bezbedni, zajedno, i to su uradili baš onako kako je on i rekao da će biti.

– I, hoćeš sada to da uradiš? – upitala je Kloj svog oca dok su se udaljavali.

– Molim? – Gledao je Koko, a misli su mu bile na drugim stvarima.

– Onu odvratnu stvar. – Kloj se zakikotala.

– Kloj! – prekorio ju je i nasmešio se. – Nemam pojma o čemu govoriš.

– Sećaš se. Kad je mama rekla da...

Brzo ju je prekinuo. – Nije važno.

– U redu – rekla je, smešeći se prema Koko. – Volim vas, narode – rekla je srećno. Volela je svog tatu, a Koko joj je bila najbolja prijateljica.

– Volimo i mi tebe – rekli su Lesli i Koko uglas, nagli se da je poljube u glavu, a onda i u obraz. Dok su se vozili prema aerodromu, Koko se nasmešila Lesliju. Ipak je bio u pravu. Stvari su ispale baš kako treba. Dan po dan.

[11](#) Tenderlojn – deo San Franciska s visokom stopom kriminala. (Prim. prev.)